Emilio Salgari

SANDOKAN

Tigrii din Mompracem

TKJ Publishing House

Emilio Salgari

SANDOKAN

Tigrii din Mompracem

Emilio Salgari

SANDOKAN

Tigrii din Mompracem

Traducere din limba italiană

Dan Radu Coman

Le Tigri di Mompracem

Emilio Salgari

TRADUCĂTOR: DAN RADU COMAN

REDACTOR: CARMEN TUDORACHE

TIPARUL EXECUTAT DE

TIPOGRAFIA BUCUREŞTII NOI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SALGARI, EMILIO
Sandokan - Tigrii din Mompracem / Emilio Salgari; trad.: Dan-Radu Coman - Bucureşti: TKJ Publishing House, 2009
ISBN 978-606-92027-4-6 I. Coman,
Dan-Radu (trad.) 821 131.1-31 = 135.1

Distribuţia: Tritonic Publishing - o companie a GRUPULUI EDITORIAL TRITONIC e-mail: distributie@tritonic.ro Tel.: +4 021 242 54 09

TKJ PUBLISHING HOUSE S.R.L.
Partener al GRUPULUI EDITORIAL TRITONIC
Str. Grădiştea nr. 14, sector 4, Bucureşti
Tel.: +4 021 450 44 56; Mobil: +4 0721 503 163
E-mail: office@tkjpublishing.ro
www.tkjpublishing.ro | www.tritonic.ro

Capitolul unu

Pirații din Mompracem

Era în decembrie. în timpul nopții un uragan de o violență extraordinară se dezlănțuise asupra Mompracemului, insulă sălbatică, cu un renume sinistru, cuib de pirați formidabili, situată în marea Malaysiei, la câteva sute de mile de Borneo.

Pe cer, împinse de un vânt irezistibil, mase de nori negri din care se revărsau, din când în când, averse violente care inundau pădurile adânci ale insulei, goneau ca nişte cai dezlănțuiți amestecându-se într-un haos de nedescris. Pe marea agitată valuri enorme se ciocneau, se spărgeau cu furie, amestecându-şi mugetele cu detunăturile, uneori scurte şi rapide, alteori interminabile ale tunetelor.

Nu se zărea nici o lumină în colibele aliniate în fundul golfului insulei, pe falezele care îl apărau, pe numeroasele nave ancorate dincolo de recife, în pădure, pe marea tumultuoasă. Totuşi, cineva venind dinspre răsărit ar fi zărit, privind în sus, pe culmea unei stânci ridicate în surplombă deasupra mării, două puncte luminoase, două ferestre iluminate strălucitor.

Cine putea oare să vegheze astfel, la această oră, în mijlocul unui asemenea uragan, în insula piraților sângeroşi?

O colibă mare şi solidă se ridica în mijlocul unui labirint de tranşee desfundate, de terase prăbuşite, de palisade distruse printre care se vedeau resturi de arme şi rămăşiţe umane. Deasupra colibei se înălţa un steag roşu mare având în mijloc un cap de tigru.

O cameră din această locuinţă era luminată, iar pereţii ei erau acoperiţi cu grele stofe roşii, cu catifele şi cu brocarturi scumpe dar şifonate, sfâşiate, murdare. Podeaua era ascunsă sub un strat gros de minunate covoare persane, strălucind de aur, dar şi ele erau sfâşiate şi murdare.

În mijloc se găsea o masă de abanos, împodobită cu încrustaţii de sidef şi ornată cu decoraţii de argint, încărcată cu sticle şi pahare din cel mai pur cristal. In colţuri se găseau mari etajere aflate în stare destul de rea; erau pline cu vase încărcate cu brăţări de aur, cercei, inele, medalioane, preţioase ornamente bisericeşti deformate şi sparte, perle provenind fără îndoială de la faimoasele pescării din Ceylon, smaralde, rubine şi diamante strălucind ca soarele sub razele unei lămpi aurite suspendată de plafon.

Într-un colţ se găsea un divan turcesc cu franjuri pe jumătate smulşi; în altul, un armoniu de abanos cu claviatura într-o stare rea şi, peste tot zăceau în dezordine, într-un haos de nedescris, covoare rulate, haine splendide, tablouri realizate probabil de pictori celebri, lămpi răsturnate, sticle - unele în picioare, altele răsturnate; apoi carabine indiene ornate cu arabescuri, săbii, iatagane, topoare, pumnale, pistoale.

În această cameră mobilată atât de straniu, pe un fotoliu şchiop, şedea un bărbat. Era înalt, suplu, cu musculatura puternică; avea trăsături energice, bărbăteşti, mândre şi de o stranie frumuseţe.

Părul lung îi cădea pe umeri; faţa sa, uşor bronzată, era încadrată de o barbă foarte neagră.

Avea fruntea lată, umbrită de două sprâncene extraordinare cu o curbură cutezătoare; o gură mică care lăsa să se vadă dinţii ascuţiţi ca ai fiarelor, strălucitori ca perlele; ochi foarte negri, cu o strălucire fascinantă, care tulbura şi făcea să se plece orice altă privire.

Era aşezat de câteva minute, cu privirea aţintită asupra lămpii, iar în mâini strângea nervos un iatagan scump, fixat într-o centură lată de mătase roşie, înfăşurată în jurul unei cămăşi-cazacă albastră cu franjuri de aur.

O detunătură formidabilă de tunet care zgudui marea colibă până în temelii îl smulse brusc din această imobilitate. Îşi aruncă pe spate lungile plete ondulate, îşi puse pe cap turbanul ornat cu un magnific diamant, mare cât o nucă şi se ridică dintr-un salt, aruncând în jurul lui o privire în care se citea un *nu-ştiu-ce* sumbru şi ameninţător.

- Este miezul nopţii, murmură; este miezul nopţii şi el nu s-a întors încă.

Goli lent un pahar plin cu un lichior de culoarea chihlimbarului, apoi deschise uşa, înaintă cu pas sigur peste tranşeele care apărau coliba şi se opri la marginea unei stânci mari, la poalele căreia marea mugea furioasă.

Rămase acolo câteva momente, cu braţele încrucişate, ferm ca stânca pe care stătea, aspirând cu voluptate formidabilele rafale ale furtunii, privind marea răvăşită, apoi se retrase încet, reintră în colibă şi se opri în faţa armoniului.

- Ce contrast! strigă el. Afară uraganul şi aici eu! Care este cel mai teribil?

Îşi plimbă degetele pe claviatură, scoţând note rapide care aveau ceva straniu, sălbatic şi care se domoliră, amestecându-se şi pierzându-se în bubuiturile tunetelor şi în şuierăturile vântului.

Deodată îşi întoarse brusc capul spre uşa rămasă întredeschisă. Rămase un moment în ascultare, aplecat înainte, cu urechile ciulite, apoi ieşi repede, întorcându-se pe marginea stâncii.

La lumina unui fulger el văzu o mică navă, cu pânzele aproape strânse, care intra în golf şi care dispăru în curând printre navele ancorate.

Atunci, omul nostru duse la gură un fluier de aur şi scoase trei sunete stridente. Un moment mai târziu, un şuierat ascuţit îi răspunse.

- Este el! murmură bărbatul cu emoţie. Era timpul.

Cinci minute mai târziu, un bărbat înfăşurat într-o mantie largă mustind de apă apăru în faţa colibei.

- Yanez! strigă bărbatul cu turban, aruncându-se în braţele lui.

- Sandokan! strigă noul venit, cu un puternic accent străin. Brrr! Ce noapte infernală, frate!

- Vino!

Traversară repede tranşeele şi intrară în camera luminată, închizând uşa în urma lor.

Sandokan umplu două pahare şi, oferindu-i unul străinului, care îşi dăduse jos mantia, spuse pe un ton afectuos:

- Bea, bunul meu Yanez.

- În sănătatea ta, Sandokan.

- Şi a ta.

Goliră paharele şi se aşezară în faţa mesei.

Noul venit era un bărbat de treizeci şi trei-treizeci şi patru de ani, adică puţin mai în vârstă decât tovarăşul său. Era de statură medie, foarte viguros; avea pielea albă şi trăsăturile regulate. Ochii săi gri, vicleni şi buzele sale ironice şi subţiri trădau o voinţă de fier.

La prima vedere se ghicea nu doar un european, ci chiar un european aparţinând unei rase meridionale.

- Ei bine? Yanez, întrebă Sandokan cu o oarecare emoţie, ai văzut-o pe tânăra fată cu părul de aur?

- Nu, dar am aflat ceea ce vroiam să ştiu.

- Nu ai fost în Labuan?

- Ba da, dar tu şti că pe aceste coaste, păzite de crucişătoare englezeşti, debarcarea oamenilor de felul nostru a devenit dificilă.

- Vorbeşte-mi despre această fată. Cine este ea?

- Îţi voi spune doar că este o fiinţă minunat de frumoasă, atât de frumoasă încât ar putea să vrăjească cel mai teribil pirat.

- Ah! strigă Sandokan.

- Mi s-a spus că ea are părul blond ca aurul, ochii mai albaştri ca marea, pielea albă ca alabastrul. Şi ştiu că Alamba, unul dintre cei mai feroci piraţi ai noştri, văzând-o într-o seară plimbându-se pe sub tufişurile de pe insulă, a fost atât de impresionat de frumuseţea sa încât şi-a oprit vasul pentru a o contempla mai bine, cu riscul de a fi masacrat de cruci-şătoarele englezeşti.

- Dar a cui fiică este?

- Unii spun că este fiica unui colonist, alţii a unui lord; alţii spun că ar fi, nici mai mult, nici mai puţin, decât rudă cu guvernatorul din Labuan.

- Ciudată ființă! murmură Sandokan, prinzân- du-şi capul între mâini.

- Atunci?... întrebă Yanez.

Piratul nu răspunse. Pradă unei vii emoții, el se ridică brusc, veni în fața armoniului şi îşi plimbă degetele pe clape.

Yanez se mulțumi să zâmbească şi, luând dintr-un cui o veche mandolină, începu să-i ciupească corzile, spunând:

- În regulă. Să cântăm puțin.

Dar abia începuse să cânte o melodie portugheză când îl văzu pe Sandokan apropiindu-se de masă şi rezemându-se de ea cu atâta forță încât o făcu să se îndoaie.

Nu mai era acelaşi om. Fruntea îi era încruntată într-un mod amenințător, ochii îi aruncau sclipiri adânci, buzele retrase lăsau să se vadă dinții încleştați, membrele îi tremurau. În acest moment era iarăşi formidabilul căpitan al piraților din Mompracem, omul care, de zece ani, însângera țărmurile Malaysiei şi dăduse în multe locuri bătălii cumplite, omul care primise, pentru îndrăzneala sa extraordinară şi curajul său nestăpânit, supranumele de *Tigrul Malaysiei.*

- Yanez! strigă el cu o voce care nu mai avea nimic omenesc, ce fac englezii din Labuan?

- Se întăresc, răspunse liniştit europeanul.

- Uneltesc ceva împotriva mea?

- Cred.

- Ah! Crezi? Să îndrăznească să ridice un deget împotriva Mompracemului!

Spune-le că încearcă să înfrunte pirații în vizuina lor! Tigrul îi va distruge până la ultimul şi îşi va potoli setea cu sângele lor. Spune-mi ce zic despre mine.

- Ei spun că este timpul să termine cu un pirat atât de îndrăzneţ.

- Şi mă urăsc tare?

- Ei te urăsc până acolo încât, pentru a putea să te prindă, nu se uită la pierderea câtorva dintre vasele lor.

- Ah!

- Te îndoieşti, poate? Frate, sunt mai mulţi ani de când comiţi fapte unele mai rele decât altele. Toate ţărmurile poartă urmele incursiunilor tale: toate satele, toate oraşele, le-ai atacat şi le-ai jefuit! Toate forturile olandeze, spaniole şi engleze au primit gloanţele tale şi fundul mării este acoperit de navele pe care le-ai scufundat!

- Este adevărat, dar a cui este vina? Oare oamenii albi nu au fost nemiloşi cu mine? Nu m-au detronat ei sub pretextul că deveneam prea puternic? Nu mi-au asasinat ei mama, fraţii şi surorile pentru a distruge descendenţa mea? Ce rău le făcusem? Rasa albă nu a avut niciodată motive să se plângă de mine. Totuşi ea vrea să mă zdrobească. Acum, eu urăsc. Acum eu urăsc toţi albii, fie că sunt spanioli, olandezi, englezi sau portughezi - compatrioţii tăi - îi detest şi mă voi răzbuna cumplit pe ei. Am jurat-o pe cadavrele familiei mele şi îmi voi ţine făgăduiala. Totuşi, dacă am fost nemilos cu duşmanii mei, sper că se va ridica vreo voce pentru a spune că, uneori, am fost generos.

- Nu este o voce, sunt sute, mii de voci care pot spune că, adesea, ai fost foarte generos cu cei sărmani, spuse Yanez.
O pot spune toate acele femei căzute în mâinile tale şi pe care le-ai condus în porturile albilor; o pot spune toate triburile

slabe pe care le-ai apărat împotriva opresorilor; o pot spune sărmanii pescari cărora furtuna le-a răsturnat bărcile şi pe care tu i-ai salvat din valuri şi i-ai acoperit de cadouri. Şi alţii - sute, mii - care îşi vor aminti totdeauna de binefacerile tale, o Sandokan! Dar, frate, ce concluzii vrei tu să tragi? Spune-mi.

Tigrul Malaysiei nu răspunse. începuse un du-te-vino prin cameră, cu braţele încrucişate şi cu capul în piept. La ce se gândea acest om formidabil? Portughezul Yanez, deşi îl cunoştea de mult timp, nu putea să ghicească.

- Sandokan, spuse el după câteva minute, la ce te gândeşti?

Tigrul se opri, îl privi fix, dar nu răspunse nici de această dată.

- Ai unele gânduri care te frământă? reluă Yanez.

S-ar spune, pe cuvântul meu, că tu te enervezi tot atât pe cât te urăsc englezii!

Piratul rămase mut şi de data aceasta.

Atunci portughezul se ridică, luă o ţigară, se îndreptă spre o uşă mascată de o tapiserie şi spuse:

- Noapte bună, frate.

La aceste vorbe Sandokan tresări, îl opri cu un gest pe portughez şi îi spuse:

- Un cuvânt, Yanez.
- Spune.
- Ştii că vreau să merg la Labuan?
- Tu?... la Labuan?...
- De ce atâta surpriză?

- Pentru că eşti prea îndrăzneţ şi vei face cine ştie ce prostie când vei fi printre duşmanii tăi cei mai înverşunaţi.

Sandokan îl privi cu ochii fulgerând şi scoase un soi de răget.

- Frate, reluă portughezul, nu îţi forţa prea mult norocul. Ai grijă. Lacoma Anglie a pus ochii pe Mompracemul nostru şi, cu siguranţă, nu aşteaptă decât moartea ta pentru a se arunca asupra tigrilor tăi şi a-i nimici. Fii atent, căci am văzut un crucişător înţesat de tunuri şi plin de soldaţi dând târcoale prin apele noastre şi acesta nu este decât un leu care îşi aşteaptă prada.

- Se va întîlni cu Tigrul, strigă Sandokan strângând pumnii şi fremătând din tot corpul.

- Da, îl va întâlni şi va sucomba poate în bătălie, dar strigătul său de moarte va ajunge până la Labuan şi va chema alţi lei împotriva ta. Mulţi lei vor muri, căci tu eşti puternic şi teribil, dar şi Tigrul însuşi va muri.

- Eu?

Sandokan sări, cu buzele strânse de furie, cu ochii fulgerând, cu mâinile încleştate ca şi cum ţineau arme.

Aceasta nu a fost, totuşi, decât o fulgerare; el se aşeză la masă, bău dintr-o înghiţitură o cană rămasă plină şi spuse, cu o voce perfect calmă:

- Ai dreptate, Yanez; cu toate acestea, plec mâine la Labuan. O forţă de nestăpânit mă împinge către aceste ţărmuri; o voce îmi spune că trebuie să o văd pe fata cu părul de aur, că trebuie...

- Sandokan...

- Tăcere, frate. Să mergem să dormim.
-

Capitolul doi

Ferocitate şi generozitate

A doua zi, câteva ore după răsăritul soarelui, Sandokan ieşi din colibă, gata să îndeplinească misiunea sa îndrăzneaţă, îşi îmbrăcase hainele de război. Se încălțase cu cizme lungi de piele roşie, culoarea lui preferată; era îmbrăcat cu o superbă cămaşă-cazacă de catifea, de asemenea roşie, ornată cu broderie şi franjuri şi cu pantaloni largi de mătase. Purta în bandulieră o splendidă carabină indiană, acoperită cu arabescuri - o armă cu bătaie lungă. La brâu avea un iatagan greu cu mânerul de aur masiv şi, la spate, un kriss, acel pumnal cu lama şerpuită şi otrăvită atât de drag popoarelor Malaysiei.

Se opri un moment pe marginea stâncii, parcurse cu privirea sa de vultur, marea devenită calmă, pură şi lucioasă ca oglinda şi şi-o îndreptă spre răsărit.

- Acolo este! murmură el după câteva momente de contemplare. Straniu destin care mă împingi acolo, spune-mi dacă îmi vei fi fatal. Spune-mi dacă această femeie cu ochii

albaştri şi cu părul de aur, care mă urmăreşte în visele mele în fiecare noapte, va fi cauza pieirii mele.

Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să alunge un gând rău, apoi, cu paşi lenţi, coborî o scară îngustă săpată în stâncă, care ducea la plajă.

Jos îl aştepta un bărbat. Era Yanez.

- Totul este gata, spuse acesta. Am pregătit cele mai bune două vase ale flotei noastre şi le-am întărit cu două mitraliere.

- Şi oamenii?

- Toate trupele noastre, împreună cu şefii lor, sunt desfăşurate în ordine pe plajă. Nu ai decât să alegi cei mai buni oameni.

- Mulțumesc, Yanez.

- Nu-mi mulțumi, Sandokan, poate eu am pregătit ruina ta.

- Nu te teme, frate, gloanțelor le este frică de mine.

- Fii prudent, foarte prudent.

- Voi fi şi îți promit că imediat ce voi fi văzut această tânără fată, mă voi întoarce aici.

- Femeie blestemată! Aş strânge de gât piratul care a văzut-o primul şi ți-a vorbit despre ea.

- Vino, Yanez.

Traversară o esplanadă, prevăzută cu mari piese de artilerie, apărată de bastioane înalte, de terase şi de gropi adânci şi ajunseră la țărmul golfului, în mijlocul căruia se aflau vreo douăsprezece - cincisprezece veliere de tipul numit prahu[1].

Note:

în faţa unui lung şir de colibe şi de construcţii solide care păreau să fie magazii, trei sute de bărbaţi erau desfăşuraţi în ordine, aşteptând doar un semnal pentru a se arunca, precum o legiune de demoni, pe nave, pentru a răspândi teroarea pe toate mările Malaysiei.

Şi ce bărbaţi! Ce tipuri!

Erau malaysieni, de statură mai curând mică dar viguroşi şi agili ca nişte maimuţe, cu feţele pătrate şi osoase, cu tenul întunecat şi faimoşi pentru îndrăzneala şi ferocitate lor; battiaşi[2], cu tenul şi mai închis, renumiţi pentru canibalismul lor, dar având totuşi o civilizaţie relativ avansată; daiaci[3] din insula vecină cu Borneo, mari, cu trăsături regulate, celebri pentru ferocitatea lor care le-a adus supranumele de *tăietori de capete;* siamezi, cu faţa pătrată, ai căror ochi aruncau sclipiri gălbui; locuitori din Cochichina, cu tenul galben şi capul împodobit cu o coadă exagerată; dughisişi, javanezi, tagali[4] din Filipine şi, în fine, negritoşi[5] cu capete enorme şi trăsături respingătoare.

Un freamăt străbătu lungul şir de piraţi la apariţia Tigrului Malaysiei. Flăcări părură să ţâşnească din toţi ochii; toate mâinile se crispară pe arme.

Sandokan aruncă o privire de complezenţă tigrilor săi, cum îi plăcea să îi numească, apoi spuse:

- înaintează, Patan.

---

1 Prahu - veliere folosite pe mările din Extremul Orient şi în principal pe mările malaysiene. Pânzele lor sunt foarte mari şi, ca urmare, când au vânt favorabil viteza lor este foarte mare. (n.tr.)

Note:

2 Populaţii locuind pe diverse insule ale mării Malaysiei. (n.tr.)

3 Ibidem.

4 Ibidem.

5 Ibidem.

Un malaysian înalt, cu membre puternice şi tenul măsliniu, îmbrăcat cu o robă simplă roşie împodobită cu câteva pene, înaintă cu acea legănare specifică marinarilor.

- Câți oameni numără ceata ta? îl întrebă el.
- Cincizeci, Tigrul Malaysiei.
- Toți sunt buni?
- Toti sunt transformați de masacre.
- Îmbarcă-i pe cele două prahu şi încredințează jumătate javanezului Giro-Batol.
- Şi noi mergem...?

Sandokan îi aruncă o privire care îl făcu să tremure pe imprudent, chiar dacă era omul care râdea de mitralii.

- Supune-te şi nici un cuvânt, dacă vrei să trăieşti.

Malaysianul se îndepărtă rapid, luând cu el ceata sa formată din oameni curajoşi până la nebunie şi care nu ar fi ezitat, la un semn al lui Sandokan, să jefuiască mormântul lui Mahomed deşi toți erau mahomedani.

- Vino, Yanez, spuse Sandokan, după ce îi văzu pe toți îmbarcați.

Ei începură să coboare plaja când se întâlniră cu un negrito oribil, cu capul mare, cu picioarele şi mâinile de o mărime disproporționată, un adevărat reprezentant al acelor hidoşi negrito care se întâlnesc în interiorul a aproape tuturor insulelor Malaysiei.

- Ce vrei şi de unde vii, Kili-Dalu? îl întrebă Yanez.
- Vin de pe coasta sudică, răspunse negrito gâfâind.
- Ce ştire ne aduci?
- O ştire bună, şef alb. Am văzut o joncă mare care se îndrepta spre Romade.
- Era încărcată? întrebă Sandokan.
- Da, Tigrule.

- E bine. În trei ore ea va cădea în puterea mea.
- Şi apoi, tu vei merge la Labuan?
- Direct, Yanez.

Se opriră în fața unei elegante baleniere manevrată de patru malaysieni.

- Adio, frate, spuse Sandokan, îmbrățişându-l pe Yanez.
- Adio, Sandokan, fereşte-te să faci nebunii!
- Nu te teme de nimic. Voi fi prudent.
- Adio şi fie ca steaua ta bună să te apere!

Sandokan urcă în balenieră care se alătură prahuri-lor ce îl aşteptau desfăşurându-şi marile lor pânze.

Un strigăt imens se ridică de pe plajă:

- Trăiască Tigrul Malaysiei!
- Să plecăm! comandă piratul întorcându-se spre echipaje.

Cele două echipaje de demoni, de culoare verde-măsliniu sau galben murdar, ridicară ancorele şi vasele se lansară tangând pe valurile azurii, în plină mare a Malaysiei.

- Drumul? întrebă Sabau pe Sandokan, care luase comanda celui mai mare dintre cele două vase.
- Drept spre Romade! răspunse şeful.

Apoi el strigă, întorcându-se către pirați:

- Tigri! Deschideți bine ochii. Avem o joncă de jefuit.

Vântul era bun; sufla din sud-vest şi marea, cu puțină hulă, nu opunea nici o rezistență celor două vase care, în scurt timp, alergau cu o viteză de peste douăsprezece noduri. Această viteză este cu adevărat extraordinară pentru veliere, dar nu este aşa pentru vasele malaysiene care au pânze enorme şi a căror cocă este foarte îngustă şi uşoară.

Cele două vase cu care Tigrul pornise să realizeze expediția sa îndrăzneață nu erau cu adevărat prahu, care, în mod obişnuit, sunt mici şi fără punte.

Sandokan şi Yanez care, în materie de mare, nu aveau egal în toată Malaysia, modificaseră toate velierele lor pentru a putea

ataca mai avantajos navele pe care le urmăreau.

Ei păstraseră uriaşele pânze a căror lungime se apropia de patruzeci de metri şi de asemenea marile catarge, dar le asiguraseră o elasticitate mai mare; păstraseră manevrele din fibre de gamuti şi de ro- tang, mai rezistente decât parâmele şi mai uşor de procurat, dar dăduseră cocii dimensiuni mai bune, forme mai zvelte carenei şi o soliditate la orice încer- care provei.

Mai mult, ei montaseră punţi pe toate vasele lor, făcuseră găuri în flancuri pentru rame, suprimaseră una din cele două cârme şi balansierul[6], care putea face abordajele mai dificile.

Deşi cele două prahu erau încă departe de Romade, spre care se presupunea că pluteşte jonca descoperită de Kili-Dalu, de abia aflaseră de prezenţa acestei nave că piraţii începură pregătirile pentru a fi gata de luptă.

Cele două tunuri şi cele două mitraliere fură încărcate; un mare număr de proiectile, grenade, puşti, topoare, săbii de abordaj fură aranjate pe punte iar ghearele de abordaj fură legate pentru a le putea arunca în manevrele vasului inamic.

Acestea fiind îndeplinite, aceşti demoni începură să observe, unii căţăraţi pe bord, alţii pe ambrazuri sau călare pe vergi, toţi neliniştiţi să descopere jonca ce le promitea o pradă

Note:

6 Balansierul este o piesă de lemn montată la traversul navei, făcând corp comun cu aceasta şi împiedicând şavirajul (răsturnarea). Este folosit în mod curent iar bărcile multor indigeni din insulele oceanului Pacific sunt prevăzute cu el. (n.tr.)

bogată, căci aceste nave veneau în mod normal din porturile Chinei.

Sandokan, el însuşi, părea să ia parte la neliniştea şi teama oamenilor săi. El mergea de la provă la pupă, cu pas sacadat, scrutând imensa întindere a mării şi strângând în pumn cu un fel de furie mânerul de aur al splendidului său iatagan.

La ora zece, Mompracem dispăruse la orizont, dar marea părea încă pustie. Nici o stâncă la vedere, nici o trâmbă de fum care ar fi indicat prezența unui vapor, nici o pată albă care ar fi semnalat vecinătatea unui velier. O vie nelinişte începu să pună stăpânire pe echipajele celor două vase: oamenii urcau şi coborau înjurând, agitau bateriile de puşti, făcând să lucească lamele sclipitoare ale iataganelor şi ale krissurilor otrăvite.

Deodată, spre amiază, din înaltul unui mare catarg, se auzi o voce strigând:

- Oh, acolo! Priviți sub vânt!

Sandokan îşi întrerupse plimbarea. Aruncă o privire rapidă pe puntea propriului vas, o alta spre cel comandat de Giro-Batol şi comandă:

- Tigri! La posturile voastre de luptă!

Într-un timp mai scurt decât a fost necesar pentru a o spune, pirații care erau urcați pe catarge coborâră şi erau la posturile de luptă.

- Păianjen-de-Mare, spuse Sandokan, întorcându-se spre omul rămas observator în vârful marelui catarg, ce vezi?

- O pânză, Tigrul.

- Este o joncă?

- Este pânza unei jonci, dacă nu mă înşel.

- Aş fi preferat o navă europeană, murmură Sandokan încruntându-şi sprâncenele. Nici o ură nu mă împinge împotriva oamenilor din Imperiul Celest.

Dar cine ştie?

El îşi reluă plimbarea şi nu mai spuse nimic.

Trecu o jumătate de oră în timpul căreia cele două prahu câştigară cinci noduri, apoi vocea lui Păianjen- de-Mare se auzi din nou:

- Căpitane! Este o joncă! strigă el. Fii atent! Ne-a văzut şi fuge virând în bord.

- Ah! strigă Sandokan. Obraznicul! Giro-Batol, manevrează pentru a-l împiedica să fugă.

Un moment mai târziu cele două prahu se separară şi, după ce descriseră un mare semicerc, se lansară cu toate pânzele desfăşurate împotriva navei comerciale.

Era una din acele nave grele numite jonci, cu forme scurte şi îndesate şi o rezistență îndoielnică, folosite în mările Chinei.

Abia avertizată de prezența celor două vase suspecte cu care nu se putea compara ca viteză, jonca se oprise şi desfăşurase un steag mare.

Când Sandokan îl văzu, sări emoționat:

- Steagul rajahului Broock, nimicitorul piraților! strigă el cu accente de ură. Frumoşii mei tigrii, la abordaj, la abordaj!

Un urlet sălbatic, feroce se ridică din cele două echipaje care cunoşteau renumele englezului James Broock, devenit rajah de Sarawack, duşman nemilos al piraților, dintre care un mare număr căzuse sub loviturile sale.

Cele două vase corsar, învăluite în nori de fum din care porneau străfulgerări, avansau continuu şi în câteva clipe fură în flancurile joncii.

- Bara sub vânt! strigă atunci Sandokan care îşi înşfăcase iataganul.

Vasul său abordă nava comercială dinspre babord şi rămase ataşat aici cu ghearele de abordaj care fuseseră aruncate.

- La atac, tigrii mei! strigă cu o voce tunătoare teribilul pirat.

El se ghemui ca un tigru care se pregăteşte să atace prada şi era gata să sară, dar o mână puternică îl reținu.

Se întoarse scoțând un urlet de furie, dar omul care îndrăznise să îl oprească făcu un salt înainte şi îl acoperi cu corpul său.

- Tu, Păianjen-de-Mare! strigă Sandokan, ridicând iataganul asupra lui.

Dar, chiar în acel moment, un foc de puşcă se auzi de pe joncă şi sărmanul Păianjen-de-Mare căzu pe punte fulgerat.

- Ah! mulțumesc, tigrul meu, spuse Sandokan. Tu vroiai să mă salvezi!...

El se aruncă înainte ca un taur rănit, se agăță de țeava unui tun, se cățără pe puntea joncii şi se precipită printre luptători cu acea temeritate nebună pe care o admirau toti.

Tot ce mai rămăsese din echipajul navei comerciale se aruncă împotriva lui pentru a-l împiedica să treacă.

- După mine, tigrii mei! strigă el, doborând doi oameni cu o singură lovitură de iatagan.

Zece sau doisprezece piraţi se căţărară ca maimuţele pe cordaje şi, sărind pe sub bastingaje, se aruncară pe punte în timp ce celălalt prahu îşi arunca ghearele de abordaj.

- Predaţi-vă! strigă Tigrul marinarilor de pe joncă. Cei şapte sau opt supravieţuitori, văzând că piraţii au invadat puntea, aruncară armele.
- Cine este căpitanul? întrebă Sandokan.
- Eu, răspunse un chinez, înfaţişându-se tremurând.
- Tu eşti un viteaz şi oamenii tăi sunt demni de tine, îi spuse Sandokan. Unde mergi?
- La Sarawack.

Fruntea largă a piratului se încruntă puternic.

- Ah! strigă el cu voce surdă. Mergi la Sarawack. Ce mai face rajahul Broock, nimicitorul piraţilor.
- Nu ştiu, căci lipsesc din Sarawack de mai multe luni.
- Nu contează, dar tu îi vei spune că într-o zi voi arunca ancora în propriul său golf şi că, acolo, voi aştepta navele sale. Vom vedea atunci dacă nimicitorul de piraţi va fi capabil să îi învingă pe ai mei.

Apoi el luă de la gâtul său un colier de diamante de o valoare nepreţuită şi, dându-i-l căpitanului joncii, îi spuse:

- Ţine, bărbat curajos. Regret că ţi-am stricat jonca pe care ai apărat-o atât de bine, dar, cu aceste diamante, vei putea să-ţi cumperi alte zece noi.
- Dar cine sunteţi? întrebă căpitanul uimit. Sandokan, care era aproape de el, îi spuse punându-i mâna pe umăr:
- Priveşte-mă în faţă. Eu sunt Tigrul Malaysiei! Apoi, fără a le da timp căpitanului şi marinarilor săi să-şi revină din uluiala şi teroarea lor, Sandokan şi piraţii săi coborâră pe vasele lor.
- Unde mergem? întrebă Patan.

Tigrul ridică braţul spre est şi, cu o voce metalică care vibra straniu, strigă:

- Tigri, la Labuan, la Labuan!

Capitolul trei

Crucişătorul

După ce abandonară jonca fără pânze şi pe jumătate spartă, dar fără să prezinte nici un risc de scufundare, cel puţin pentru moment, cele două vase de pradă îşi reluară cursa spre Labuan, insula unde locuia tânăra fată cu părul de aur pe care Sandokan vroia să o vadă cu orice preţ.

Vântul se menţinea la nord-vest, destul de răcoros şi marea era în continuare liniştită, favorizând cursa celor două prahu care alergau cu o viteză de zece unsprezece noduri.

După ce s-a făcut curat pe punte, s-au înnodat manevrele rupte de gloanţele inamice, s-a aruncat în mare cadavrul lui

Păianjen-de-Mare şi al altui pirat ucis de un foc de armă, s-au reîncărcat armele, Sandokan aprinse o superbă narghilea, provenind fără îndoială din cine ştie ce bazar indian sau persan şi îl chemă pe Patan.

Malaysianul se supuse imediat.

- Spune-mi, malaysianule, îi zise Tigrul, privindu-l în faţă cu ochii săi teribili, ştii cum a murit Păianjen-de-Mare?

- Da, răspunse Patan înfiorat să vadă piratul atât de trist.

- Ştii care este locul tău când eu urc la abordaj?

- în spatele vostru.

- Şi tu nu erai acolo iar Păianjen-de-Mare a murit în locul tău!

- Este adevărat, căpitane.

- Ar trebui să te împuşc pentru această greşeală, dar tu eşti brav şi nu îmi place să omor inutil oameni curajoşi. Dar tu te vei lăsa omorât, la primul abordaj, în fruntea oamenilor mei.

- Mulţumesc, Tigrule.

- Sabau! chemă iar Sandokan.

Alt malaysian, căruia o rană adâncă îi brăzda faţa, veni înaintea lui.

- După mine, tu ai fost primul care ai sărit pe joncă?
îl întrebă Sandokan.

- Da, Tigrule.

- Este bine. Când Patan va muri, tu îl vei înlocui la comandă.

Acestea fiind zise, el traversă cu paşi lenţi puntea şi coborî în cabina sa aflată în spate.

În timpul acestei zile, cele două prahu continuară să navigheze fără să întâlnească nici o navă comercială în zona

de mare cuprinsă între Mompracem şi Romade la vest, coasta Borneo la est şi nord-est şi Labuan şi Trei Insule la nord.

Renumele sinistru de care se bucura Tigrul se răspândise pe aceste mări şi puţine nave îndrăzneau să se aventureze aici. Majoritatea fugeau de aceste trasee străbătute continuu de piraţi şi se ţineau pe lângă ţărmuri pentru a se arunca pe pământ şi a-şi salva cel puţin vieţile lor la cel mai mic pericol.

De îndată ce noaptea căzu, cele două vase strânseră pânzele
mari pentru a nu fi ameninţate de rafalele de vânt imprevizibile şi se apropiară unul de altul pentru a nu se pierde din vedere şi a fi gata să se ajute reciproc.

Spre miezul nopţii, pe când treceau pe lângă Trei Insule, care sunt santinelele avansate ale Labuanului, Sandokan apăru pe punte.

Era în continuare pradă unei vii emoţi. începu să meargă de la pupă la provă, cu braţele încrucişate, mereu tăcut. Totuşi, din timp în timp, se oprea pentru a scruta suprafaţa neagră a mării, se urca pe bord pentru a cuprinde o întindere mai mare, apoi se apleca în faţă cu urechile ciulite. Ce încerca el să audă? Poate mormăitul unor maşini care ar fi indicat prezenţa unui crucişător sau zgomotul valurilor spărgându-se de ţărmurile din Labuan. La ora trei, când stelele începuseră să pălească, Sandokan strigă:

- Labuan!

într-adevăr, spre est, la orizont, unde marea şi cerul se confundau, apăruse vag o subţire linie întunecată.

- Labuan! repetă piratul suspinând ca eliberat de o greutate enormă care îl apăsa.

- Trebuie să mergem tot înainte? întrebă Patan.

- Da, răspunse Tigrul. Vom intra pe râul pe care îl cunoşti.

Ordinul îi fu transmis lui Giro-Batol şi cele două vase se îndreptară în linişte spre insulă.

Labuan, a cărei suprafaţă nu depăşeşte o sută şaisprezece kilometri pătraţi, nu era, în acea vreme, importanta bază navală care este astăzi.

Era locuită de circa o mie de băştinaşi din aproape toate rasele Malaysiei şi în jur de două sute de albi.

Cu greu se construise aici o fortăreaţă, căreia i se dăduse numele Victoria, întemeindu-se în jurul ei câteva mici forturi pentru a o apăra şi pentru a împiedica să fie distrusă de piraţii din Mompracem, care, de mai multe ori, devastaseră ţărmurile insulei.

Restul insulei era acoperit de păduri adânci populate încă de tigri şi, doar câteva factorii[7] fuseseră create în zonele mai înalte sau în luminişuri.

După ce navigaseră câteva mile pe lângă ţărmul insulei, cele două prahu intrară tăcute pe un mic râu cu malurile acoperite de o vegetaţie luxuriantă, îl urcară şapte sau opt sute de metri şi ancorară în umbra deasă a unor arbori mari.

Un crucişător care ar fi bătut coasta nu ar fi reuşit să îi descopere şi nu ar fi putut bănui prezenţa piraţilor care erau în ambuscadă asemenea tigrilor în junglele indiene.

La amiază, Sandokan, după ce trimise doi oameni la gura de vărsare a râului şi alţi doi în pădure pentru a evita orice surpriză, îşi luă carabina şi debarcă urmat de Patan.

Note:

7 Factorie - punct de schimb în zonele proaspăt colonizate, în care produsele locale erau schimbate pe produsele colonizatorilor, (n.tr.)

Merse cam un kilometru înaintând în pădure când se opri brusc, aproape de un arbore gigantic, un durian[8], în care un mare număr de tucani ciuguleau fructele delicioase protejate de țepi foarte tari.

- Ați văzut vreun om? întrebă Patan.
- Nu, ascultă, răspunse Sandokan.

Malaysianul ciuli urechile şi auzi un lătrat îndepărtat.

- Este cineva care vânează, spuse el ridicându-se.
- Hai să vedem.

îşi reluară drumul furişându-se pe sub desişuri de piper, ale cărui liane erau încărcate cu ciorchini roşii, pe sub artocarpus[9] sau arbori de pâine şi pe sub *arengos* dintre frunzele cărora legiuni de şopârle zburătoare.

Lătrăturile câinelui se apropiau conținu şi în curând cei doi pirați se treziră în prezența unui negru îngrozitor, îmbrăcat în pantaloni scurți roşii şi care ținea în lesă un dulău.

- Unde mergi? îl întrebă Sandokan blocându-i drumul.
- Caut urma unui tigru, răspunse negrul.
- Şi cine ți-a dat voie să vânezi în pădurile mele?
- Sunt în serviciul lordului Guldek.
- Bine. Să-mi spui acum, sclav blestemat, ai auzit vorbindu-se despre o tânără fată numită Perla din Labuan?
- Cine, în această insulă, nu o cunoaşte pe această frumoasă ființă? Este geniul bun al Labuanului.

---

8 Arbore tropical din familia Malvaceae, cu fructe mari până la 40 de centimetri diametru şi aproximativ 5 kilograme greutate, acoperite cu o coajă cu țepi mari, comestibile, (n.tr.)

Note:

9 Arbore tropical din familia Mopaceae, specific Asiei de sud-est şi Pacificului, cu fructe comestibile, (n.tr.)

Toti o iubesc, toti o adoră.

- Este frumoasă? întrebă Sandokan pradă unei vii emoţii.

- Mă îndoiesc că vreo altă femeie ar putea să o egaleze.

Un violent frison îl scutură pe Tigrul Malaysiei.

- Spune-mi, reluă el după un moment de tăcere, unde locuieşte?

- La doi kilometri de aici, în mijlocul unui luminiş.

Sandokan îi dădu un pumn de aur şi când negrul dispăru, se aruncă la rădăcina unui mare arbore de pâine, murmurând:

- Să aşteptăm noaptea, apoi vom merge să recunoaştem împrejurimile.

Patan îl imită, culcându-se sub un *arec,* dar cu carabina la îndemână.

Să tot fii fost ora nouă seara când un eveniment neaşteptat întrerupse aşteptarea lor.

O lovitură de tun fusese trasă spre coastă, făcând brusc să tacă toate păsările din copaci.

Sandokan, total transfigurat, fu într-o clipă în picioare, cu carabina pregătită!

- O lovitură de tun! strigă el. Vino Patan. Văd roşu.

El se repezi cu salturi de tigru prin pădure, urmat de malaysian, care, deşi agil ca un cerb, abia reuşea să îl urmeze.

Capitolul patru

Tigrii şi leoparzii

În mai puţin de zece minute, cei doi piraţi erau înapoi pe malul râului. Toţi oamenii lor erau la bordul prahurilor şi munceau să coboare pânzele, căci vântul căzuse.

- Ce se întâmplă? întrebă Sandokan sărind pe punte.
- Suntem atacaţi, îi spuse Giro-Batol. Un crucişător ne barează drumul la gura râului.
- Ah! zise Tigrul. Aceşti englezi vin să mă atace până aici? Ei bine tigrii, luaţi-vă armele şi să ieşim în mare. Le vom arăta acestor oameni cum se luptă Tigri din Mompracem.

- Trăiască Tigrul! urlară cele două echipaje cu un entuziasm teribil. La abordaj! La abordaj!

Un moment mai târziu, cele două prahu coborau micul fluviu şi, în trei minute, erau în plină mare.

La şase sute de metri de ţărm o mare navă, de peste o mie cinci sute de tone, puternic înarmată, naviga cu viteză mică închizând calea spre vest.

Pe punte se auzeau tobele care chemau oamenii la posturile de luptă şi ordinele ofiţerilor.

Sandokan privi impasibil acest adversar formidabil şi departe de a se înspăimânta de mărimea sa, de artilera sa puternică şi de echipajul său de trei sau chiar de patru ori mai numeros ca al său, strigă cu o voce tunătoare:

- Tigri! La rame!

Piraţii se repeziră sub punte şi luară ramele în timp ce artileriştii pregăteau tunurile şi mitralierele.

- Şi acum, între noi, navă blestemată, spuse Sandokan când văzu prahurile zburând ca nişte săgeţi sub impulsul ramelor.

Deodată un fulger sclipi pe puntea crucişătorului şi un obuz şuieră, trecând printre catargele prahului.

- Patan! strigă Sandokan. Tunul tău!...

Malaysianul, care era unul dintre cei mai buni tunari cu care se lăuda pirateria, trase. Proiectilul porni şuierând, sparse pasarela comandantului şi reteză prăjina pavilionului.

În loc să răspundă, nava de război viră în bord prezentându-şi sabordurile din babord, de unde ieşeau gurile unei jumătăţi de duzină de tunuri.

- Patan, nu pierde nici o singură lovitură, îi spuse Sandokan, în timp ce o lovitură de tun răsuna pe prarhul lui

Giro-Batol. Rupe-i catargele blestematului, sparge-i zbaturile, fă-l bucăți şi când nu vei mai avea ochiul sigur, lasă-te omorât.

Chiar în acest moment crucişătorul păru să ia foc. Un uragan de fier traversă aerul şi lovi în plin cele două jonci, transformându-le în simple pontoane.

Urlete îngrozitoare de furie şi de durere se ridicară dintre pirații copleşiți de o a doua salvă, care răvăşi totul cu susul în jos: vâslaşi, artilerie şi artilerişti.

După acestea nava de război, învăluită în vârtejuri de fum negru şi alb, viră în bord la mai puțin de patru sute de picioare

de prahuri şi se deplasă un kilometru mai departe, gata să reînceapă focul.

Sandokan, trântit de o vergă, dar sănătos şi teafăr, se ridică imediat.

- Mizerabile! strigă el arătând pumnul inamicului. Laşule! Tu fugi, dar voi pune eu mâna pe tine.

Cu o fluierătură el îşi chemă oamenii pe punte.

- Faceți rapid o baricadă împotriva tunurilor şi înainte!

Cât ai clipi din ochi fură adunate la prova fiecărui prahu catarge de rezervă, butoaie pline cu obuze, tunuri vechi demontate şi resturi de toate felurile formând o baricadă solidă.

Douăzeci de oameni, cei mai voinici, recoborâră pentru a vâsli, iar ceilalți se îngrămădiră în spatele baricadelor, cu mâinile încleştate pe carabine şi ținând în dinți pumnalele, ale căror lame sclipeau între buzele lor fremătătoare.

- înainte! comandă Tigrul.

Crucişătorul îşi oprise retragerea şi acum înainta cu viteză mică, scoţând torente de fum negru.

- Foc de voie! strigă Tigrul.

Atunci, de ambele părţi, reîncepu muzica infernală.
Se răspundea lovitură pentru lovitură, obuz pentru obuz, mitralii contra mitralii.

Cele trei vase, decise mai degrabă să se scufunde decât să se retragă, nu se vedeau aproape deloc, învăluite cum erau într-un imens nor de fum pe care calmul absolut îl menţinea pe punţile lor, dar ele vuiau de o aceeaşi furie şi fulgerările se succedau fulgerărilor, detunăturile la detunături.

Crucişătorul avea de partea lui avantajul mărimii şi al

artileriei sale, dar cele două prahu pe care curajosul Tigru le conducea la abordaj nu cedau. Nu mai rămăsese nimic în picioare pe ele, erau găurite în sute de locuri diferite, erau distruse, de nerecunoscut, cu apa intrând în cala deja plină de morţi şi răniţi, dar continuau să meargă înainte în ciuda grindinei de obuze.

Delirul îi cuprinsese pe aceşti oameni şi acum, nu vroiau, cu toţii, decât să urce la abordaj pe puntea formidabilei nave, dacă nu pentru a învinge, cel puţin pentru a muri în mijlocul duşmanilor.

Pantan, ţinându-şi cuvântul dat, se lăsase omorât la tunul său, dar alt tunar priceput îi luase locul; alţi oameni căzuseră şi alţii cădeau în continuare, groaznic răniţi, cu mâinile şi picioarele zdrobite, zbătându-se cu disperare în torente de sânge.

Un tun fusese distrus pe prahul lui Giro-Batol şi o mitralieră era aproape scoasă din funcţiune, dar ce conta?

Pe punţile celor două vase, alţi tigrii, plini de sânge, rezistau în continuare şi îşi făceau cu curaj datoria. Fierul şuiera în jurul acestor bravi, distrugând punţile, împroşcând bastingajele şi toate celelalte, dar nimeni nu vorbea de retragere. Dimpotrivă, toţi înjurau şi sfidau duşmanul; şi când o pală de vânt elibera nenorocitele prahu de norii de fum care le acopereau, îi vedeai în spatele baricadelor pe jumătate distruse, cu feţele întunecate şi crispate de furie, cu ochii injectaţi de sânge din care ţâşnea un fel de foc la fiecare străfulgerare a loviturilor de tun, cu dinţii încleştaţi pe lamele pumnalelor şi, în mijlocul acestei bande de adevăraţi tigri, şeful lor, invincibilul Sandokan, cu sabia în mână, cu privirea arzătoare, cu pletele negre lungi împrăştiate pe umeri, încurajându-şi luptătorii cu o voce care răsuna ca un tunet peste vacarmul tunurilor.

Cumplita bătălie dură douăzeci de minute, apoi crucişătorul se retrase la mai mult de şase sute de paşi, pentru a evita să fie abordat.

Un urlet de furie izbucni la bordul celor două prahu la această nouă retragere. Acum nu mai era posibil să lupte contra unui duşman care, profitând de viteza sa, evita orice abordaj.

Totuşi Sandokan nu vroia să cedeze încă.

împingând cu o forţă irezistibilă oamenii care îl înconjurau, el se aplecă asupra tunului care rămăsese încărcat, ochii şi trase.

Câteva secunde mai târziu catargul mare al crucişătorului, rupt la bază, căzu în mare împreună cu toţi trăgătorii care erau agăţaţi în gabie şi pe vergi.

În timp ce nava se oprea pentru a salva oamenii care se înecau şi întrerupse focul, Sandokan profită pentru a îmbarca pe prahul lui echipajul lui Giro-Batol.

- Şi acum, la ţărm cu toată viteza, strigă el.

Prahul lui Giro-Batol, care se menţinea pe valuri printr-un adevărat miracol, fu imediat evacuat şi abandonat pe mare cu încărcătura sa de cadavre şi artilerie scoasă acum din uz.

Piraţii începură să vâslească, profitând de lipsa de reacţie a navei de război şi se îndepărtară în mare grabă pentru a se refugia pe micul fluviu.

Era şi timpul! Sărmanul prahu al lui Sandokan, care lua apă pe toate părţile, în ciuda dopurilor care fuseseră puse prompt în toate găurile făcute de obuzele şi gloanţele crucişătorului, se scufunda lent.

El gemea ca un muribund sub greutatea apei care îl inunda şi se legăna înclinându-se din ce în ce mai mult la babord.

Sandokan, care ţinea bara, îl dirija spre ţărmul cel mai apropiat şi îl făcu să eşueze pe un banc de nisip.

Imediat ce piraţii văzură că nu mai erau în pericol de scufundare, năvăliră pe punte ca o ceată de tigri înfometati, cu armele în mâini, cu trăsăturile contractate de furie, gata să reînceapă lupta cu aceeaşi ferocitate şi dârzenie.

Sandokan îi opri cu un gest, apoi spuse, privind ceasul pe care îl purta la centură:

- Este ora şase. în două ore soarele se va culca şi întunericul va acoperi marea. Fiecare să se apuce rapid de treabă astfel ca prahu să fie gata de plecare la miezul nopţii.

- Vom ataca crucişătorul? întrebară piraţii agitându-şi frenetic armele.

- Nu v-o promit, dar va veni în curând ziua în care vom răzbuna înfrângerea noastră. Vom face să fluture steagul nostru pe bastioanele Victoriei în fulgerarea tunurilor.

- Trăiască Tigrul! urlară pirații.

- Linişte, strigă Sandokan. Să trimiteți doi oameni la gura râului pentru a supraveghea crucişătorul şi alți doi în pădure pentru a evita orice surpriză din acea parte; îngrijiți răniții şi apoi la treabă.

în timp ce pirații îngrijeau rănile tovarăşilor lor, Sandokan se duse la pupa prahului unde rămase câteva clipe, cercetând cu privirea golful a cărui oglindă strălucitoare se zărea printr-un luminiş al pădurii.

Căuta fără îndoială să descopere crucişătorul, dar se părea că acesta nu îndrăznise să se apropie prea mult de țărm, de teamă de a nu eşua pe unul dintre numeroasele bancuri de nisip care se întindeau aici.

- Este sigur că ne-a prins, murmură teribilul pirat, aşteaptă ca noi să ieşim în mare pentru a ne extermina, dar se înşeală dacă gândeşte că îmi voi trimite oamenii la abordaj. Tigrul ştie şi să fie prudent.

Se aşeză pe un tun şi îl chemă pe Sabau.

Piratul, unul dintre cei mai curajoşi, care câştigase deja gradul de sub-şef după ce-şi riscase pielea de mai bine de douăzeci de ori, apăru.

- Patan şi Giro-Batol sunt morți, spuse Sandokan cu un suspin; au fost omorâți pe prahul lor, în fruntea eroilor care încercau să pună mâna pe nava blestemată. Comanda îți aparține şi eu ți-o acord.

- Mulțumesc, Tigrul Malaysiei.

- Tu vei fi la fel de curajos ca şi ei.

- Când şeful meu îmi va ordona să mă las omorât, voi fi gata să mă supun.

- Acum ajută-mă.

Reunindu-şi forțele, ei împinseră înapoi tunul şi mitralierele şi le ațintiră asupra micului golf pentru a-l putea acoperi cu lovituri de mitralii, în caz că şalupele crucişătorului ar fi încercat să forțeze gura râului.

- Acum putem fi liniştiți, spuse Sandokan. Ai trimis doi oameni la golf?

- Da Tigrul Malaysiei. Trebuie să fie ascunşi în stufăriş.

- Foarte bine.

- Vom aştepta noaptea pentru a ieşi în mare?

- Da, Sabau.

- Vom reuşi să păcălim crucişătorul?

- Luna va răsări foarte târziu.şi poate nu se va arăta deloc. Văd că spre sud se ridică nori.

- Vom lua drumul spre Mompracem. şefule?

- Direct.

- Şi fără să ne răzbunăm?

- Suntem prea puțini, Sabau, pentru a înfrunta echipajul crucişătorului, şi apoi cum să-i răspundem la artilerie? Vasul nostru nu mai este în stare să susțină o nouă luptă.

- Este adevărat, şefule.

- Acum, deci, răbdare. Ziua răzbunării va veni, şi încă repede.

În timp ce aceştia discutaseră, oamenii lor lucraseră cu o înverşunare febrilă. Erau cu toții marinari experimentați şi nu lipseau dintre ei nici tâmplari, nici oameni care să ştie să mânuiască toporul.

Numai în patru ore, ei ridicaseră două catarge noi, reparaseră bastingajele, astupaseră toate găurile şi refăcuseră

manevrele, căci existau la bord din belşug cabluri, lanţuri şi cordaje.

La ora zece, nu numai că vasul putea să iasă în mare, dar el ar fi putut înfrunta o nouă luptă, noi baricade fiind ridicate din trunchiuri de copaci pentru a proteja tunul şi mitralierele.

Nici o şalupă a crucişătorului nu îndrăznise să se arate în apele golfului în aceste patru ore.

Comandantul englez, ştiind cu ce oameni are de-a face, nu a crezut că ar fi bine să-şi angajeze oamenii într-o luptă pe uscat.

Pe de altă parte, el credea de la sine înţeles că îi va constrânge pe piraţi să se predea sau, în orice caz, că îi va respinge pe ţărm în caz că ar fi fost tentaţi să îl atace sau să iasă în larg.

Spre ora unsprezece, Sandokan, care se hotărâse să încerce ieşirea pe mare, îi rechemă pe oamenii care fuseseră trimişi să supravegheze gura râului.

- Golful este liber? îi întrebă el.
- Da, răspunse unul dintre ei.
- Şi crucişătorul?
- Este exact în faţa golfului.
- Foarte aproape?
- La o jumătate de milă.
- Vom avea loc suficient pentru a trece, murmură Sandokan. întunericul va proteja retragerea noastră.

Apoi, întorcându-se către Sabau, îi spuse:

- Plecăm.

Imediat cincisprezece bărbaţi coborâră pe bancul de nisip şi, împingând puternic, lansară prahul în râu.

- Nimeni să nu scoată o vorbă pentru nici un motiv, spuse Sandokan cu o voce autoritară. Vom juca o partidă teribilă.

El se aşeză lângă bara de cârmă, cu Sabau alături şi orientă cu hotărâre vasul spre gura râului.

întunericul favoriza fuga lor. Nici urmă de lună pe cer, nici măcar o singură stea, nici cel puţin acea lumină vagă pe care o proiectează norii când astrul nopţii îi luminează de deasupra.

Mari nori groşi invadaseră bolta cerească, nelăsând nici un petec de cer liber. Umbra giganticilor duriani, a palmierilor şi a enormelor frunze ale bananierilor era aşa de deasă, încât Sandokan reuşea cu mare greutate să distingă cele două maluri ale râului.

O tăcere profundă abia întreruptă de clipocitul uşor al apei, domnea deasupra micului fluviu. Nu se auzea nici un foşnet de frunză, căci nici briza nu adia pe sub bolta groasă a marilor arbori. Pe puntea vasului nu se auzea nici măcar un murmur.

S-ar fi zis că toţi oamenii care erau acolo, între provă şi pupă, nici nu respirau de teamă de a nu tulbura acest calm.

Prahul ajunsese deja la gura râului când, după o uşoară frecare, se opri:

- Pe nisip? întrebă iute Sandokan.

Sabau se aplecă peste bord şi privi atent apa.

- Da, spuse el, după ce privi. Este un banc de nisip sub noi.

- Vom putea să trecem?

- Mareea urcă rapid şi eu cred că, în câteva minute, vom putea trece.

- Atunci să aşteptăm.

Deşi nu cunoştea motivul pentru care prahul se oprise, echipajul nici nu mişcase. Totuşi Sandokan auzise clichetul bine cunoscut al carabinelor care erau armate şi distinsese artileriştii care se aplecau în tăcere asupra tunului şi a celor două mitraliere.

Trecură câteva minute de aşteptare neliniştită, apoi se auziră trosnituri la pupă şi sub chilă. Prahul, ridicat de marea care urca rapid, aluneca pe bancul de nisip.

Deodată, se eliberă de pe fundul care îl reţinea şi se legănă uşor.

- Desfăşuraţi o velă, comandă repede Sandokan oamenilor de manevră.

- Aceasta va ajunge, şefule? întrebă Sabau.

- Da, pentru acum.

Un moment mai târziu, o velă latină era desfăşurată pe trinchet[10]. Era neagră şi trebuia să se confunde cu întunericul nopţii.

Prahul grăbi coborârea urmărind sinuozităţile râului. El traversă din fericire bara trecând la traversul bancurilor de nisip şi a stâncilor, traversă micul golf şi ieşi tăcut în plină mare.

- Nava? întrebă Sandokan sărind în picioare.

- Iat-o acolo, la o jumătate de milă de noi, răspunse Sabau.

În direcţia indicată se zărea confuz o masă întunecată, deasupra căreia zburau din timp în timp mici puncte strălucitoare, probabil scântei scăpând pe coş.

Note: 10 Trinchetul este al doilea catarg pe unele veliere. (n.tr.)

Ascultând cu atenţie puteai auzi mormăitul surd al cazanelor.

„Focurile sunt încă aprinse, îşi spuse Sandokan. Deci ei ne aşteaptă."

- Vom trece neobservaţi, şefule? întrebă Sabau.
- Sper. Vezi vreo şalupă?
- Nici una, şefule.
- Vom trece la început de-a lungul plajei pentru a ne confunda mai bine cu vegetaţia, apoi vom ieşi în larg.

Vântul era mai degrabă slab, iar marea era calmă ca o mare de ulei.

Sandokan comandă desfăşurarea unei a doua pânze pe catargul mare, apoi îndreptă vasul spre sud, urmărind sinuozităţile coastei.

Ţărmurile fiind acoperite cu mari arbori care aruncau pe ape o umbră deasă, erau puţine şanse ca micul vas corsar să fie descoperit.

Sandokan, în continuare la bara cârmei, nu pierdea din vedere formidabilul său adversar care, dintr-un moment în altul, putea să se trezească şi să acopere marea şi ţărmul cu o grindină de fier şi plumb.

în timp ce se străduia să-l înşele, în adâncul inimii, acest bărbat mândru suferea că abandonează aceste locuri fără să-şi fii luat revanşa.

Ar fi dorit să fie deja la Mompracem, dar ar fi dorit de asemenea o altă bătălie teribilă. El, formidabilul Tigru al Malaysiei, invincibilul şef al piraţilor din Mompracem, era într-un fel ruşinat că pleca astfel, ca un hoţ în noapte.

Singură această idee făcea să-i fiarbă sângele în vene şi să-i strălucească privirile de o turbare înspăimântătoare. Ah! cum ar fi salutat cu un strigăt de bucurie o lovitură de tun, chiar

dacă ar fi fost semnalul unei noi şi mai dezastruoase înfrângeri.

Prahul se îndepărtase deja la cinci-şase sute de paşi de golf şi se pregătea să iasă în larg când, în spate, în siajul său, apăru o stranie scânteiere. S-ar fi zis că miliarde de luminiţe ieşeau din adâncul mării.

- Ne vor trăda, spuse Sabau.

- Cu atât mai bine! răspunse Sandokan cu un surâs feroce. Această retragere nu este într-adevăr demnă de noi.

- Este adevărat, căpitane, răspunse malaysianul. Este mai bine să murim cu armele în mâini, decât să fugim ca şacalii.

Marea începu să devină fosforescentă. în faţă şi în spate, punctele luminoase se înmulţeau şi siajul devenea tot mai strălucitor. S-ar fi zis că prahul lăsa în urma lui o dâră de smoală aprinsă sau de sulf topit.

Această linie care strălucea intens în întunericul înconjurător nu putea să treacă neobservată de către oamenii de gardă de pe crucişător. Tunul putea să bubuie dintr-o clipă în alta.

Deşi piraţii ascunşi sub punte remarcaseră această fosforescenţă, nici unul nu făcu un singur gest, nici unul nu pronunţase un cuvânt care ar fi trădat ceva teamă. Nici ei nu se puteau hotărî să plece fără să schimbe un singur foc de armă.

O grindină de mitralii ar fi fost întâmpinată cu un urlet de bucurie.

Abia trecuseră două sau trei minute, când Sandokan, ale cărui priviri erau aţintite în permanenţă asupra crucişătorului, văzu aprinzându-se felinarele de poziţie.

- Oare ne-au văzut? murmură el.
- Cred, şefule, răspunse Sabau.
- Priveşte.
- Da, văd că ies mai multe scântei aprinse pe coş. Alimentează focurile.

Deodată Sandokan sări, cu sabia în mână.

Se strigase: „La arme!" pe nava de război.

Piraţii săriră prompt în picioare; tunarii se grăbiră la posturile lor.

Toţi erau gata să reînceapă lupta supremă.

După acest prim strigăt, la bordul crucişătorului urmă o scurtă linişte, dar în curând aceeaşi voce, pe care vântul o purta clar până la prahu, repetă:

- La arme! La arme! Piraţii fug!

Câteva clipe mai târziu, pe puntea crucişătorului se auziră bătăi de tobă. Se chemau oamenii la posturile lor de luptă.

Piraţii, sprijiniţi de bastingaje sau grupaţi în spatele baricadelor pe care le făcuseră din trunchiuri de copaci, nu făceau nici un zgomot, dar trăsăturile lor deveniseră feroce trădând starea lor de spirit.

Degetele lor se crispaseră pe arme, nerăbdătoare să apese pe trăgaciul teribilelor carabine.

Toba continua să bată pe puntea navei duşmane. Se auzea scârţâitul lanţurilor de ancoră trecând prin nările sale şi loviturile seci ale cabestanului.

Nava se pregătea să părăsească locul de ancorare pentru a ataca micul vas corsar.

- La tun, Sabau! comandă Tigrul Malaysiei. Opt oameni la mitraliere.

Abia apucase să dea aceste ordine că o flacără străluci în faţa crucişătorului sub punte, luminând brusc arborele trinchet şi bompresul. Se auzi o explozie ascuţită, urmată imediat de sforăitul metalic al proiectilului şuierând prin aer.

Obuzul luă extremitatea vergii mari şi se pierdu în mare, ridicând un enorm val de spumă.

Un urlet de frenezie izbucni la bordul corsarului. Acum trebuiau să accepte bătălia şi asta era tot ce doreau aceşti îndrăzneţi ai mării malaysiene.

Un fum roşcat ieşea pe coşul navei de război. Se auzeau elicele bătând rapid apa, mormăitul aspru al cazanelor, ordinele ofiţerilor, paşii repezi ai oamenilor. Toţi se grăbeau să alerge la posturile de luptă.

Se văzură cele două felinare schimbându-şi poziţia. Crucişătorul se grăbea în urma micului vas corsar pentru a-i tăia retragerea.

\- Să ne pregătim să murim ca nişte viteji! strigă Sandokan care nu îşi mai făcea nici o iluzie acum despre finalul acestei bătălii cumplite.

Nu fu decât un strigăt ca răspuns: „Trăiască Tigrul Malaysiei!".

Crucişătorul înainta rapid, arătându-şi pintenul ascuţit, ieşind din întuneric şi întrerupând tăcerea nopţii cu o salvă de tunuri furioasă.

Prahul, adevărată jucărie în comparaţie cu acest gigant căruia îi era suficientă o singură lovitură pentru a-l rupe în două şi a-l scufunda, îl ataca cu o îndrăzneală incredibilă şi îl bombarda cât putea mai bine.

Totuşi partida nu era egală. Sărmanul mic vas nu putea să încerce nimic împotriva acestei mari nave construită din fier şi înarmată foarte puternic.

Sfârşitul fatal, în ciuda valorii tigrilor din Mompracem, nu putea fi greu de ghicit.

Totuşi piraţii nu îşi pierdeau curajul şi trăgeau cu armele lor cu o rapiditate extraordinară, încercând să doboare artileriştii de pe punte şi marinarii care erau ocupaţi cu manevrele, trăgând cu furie asupra dunetei, asupra punţii din faţă şi a gabiilor.

La două minute după începerea luptei, vasul lor, sfărâmat de artileria inamică, era o epavă.

Catargele căzuseră, bordurile erau desfundate şi baricadele din trunchiuri de copaci nu mai ofereau nici o protecţie împotriva furtunii de proiectile.

Apa intra deja prin numeroase găuri şi inunda cala.

Totuşi nimeni nu vorbea de predare. Toţi vroiau să moară, dar să moară pe puntea duşmană.

În acest timp loviturile deveneau din ce în ce mai teribile. Tunul lui Sabau era distrus şi jumătate din echipaj zăcea pe punte, masacrat de mitraliere.

Sandokan înţelese că sunase ultima oră pentru tigrii din Mompracem.

Distrugerea era completă. Nu mai era posibil să facă faţă acestui uriaş duşman care arunca nori groşi de proiectile în fiecare moment. Nu mai rămânea decât să încerce abordajul, o nebunie, deoarece, deşi ar fi fost pe puntea crucişătorului, victoria nu le mai putea surâde acestor viteji.

Nu mai rămăseseră decât doisprezece oameni în picioare, dar erau doisprezece tigri conduşi de un şef de o valoare incredibilă.

- După mine, vitejii mei! strigă el.

Cei doisprezece piraţi, cu ochii ieşiţi din orbite, fierbând de furie, cu pumnii strânşi pe mânerele armelor lor, se

grupară în jurul lui făcând un cerc din cadavrele tovarăşilor lor.

Crucişătorul se repezea în acel moment cu toată viteza spre prahu pentru a-l sfărâma cu pintenul său, dar când Sandokan îl văzu la câţiva paşi, el evită şocul cu o lovitură în bara cârmei şi repezi vasul său către babordul navei inamice.

Şocul fu extrem de violent. Vasul corsar se înclină la tribord ambarcând o mare cantitate de apă şi aruncând în mare toţi morţii şi răniţii.

- Aruncaţi ghearele! strigă Sandokan.

Două gheare de abordaj se fixară pe crucişător.

Atunci cei treisprezece piraţi, nebuni de furie, însetaţi de răzbunare, se repeziră ca un singur om la abordaj.

Ajutându-se cu mâinile şi picioarele, agăţându-se de gurile tunurilor, de cordaje, ei se căţărară până la bastingaje şi se aruncară pe puntea crucişătorului înainte ca englezii, stupefiaţi de atâta îndrăzneală, să se fii gândit să-i respingă.

Cu Tigrul Malaysiei în frunte, ei se repeziră contra artileriştilor, masacrându-i la tunurile lor, împrăştiară puşcaşii care veniseră pentru a le bloca trecerea, apoi se îndreptară spre pupa învârtind în mâini redutabilele lor iatagane.

Dar acolo, la strigătele ofiţerilor, oamenii bateriei se regrupaseră prompt. Ei erau şaizeci până la şaptezeci, dar piraţii nu pierdură timp cu numărarea lor şi se aruncară cu furie împotriva vârfurilor baionetelor, angajând o luptă titanică.

Lovind cu disperare, urlând pentru a împrăştia cea mai mare teroare, căzând şi ridicându-se, uneori avansând, alteori retrăgându-se, ei ţinură piept câteva minute tuturor duşmanilor, dar, împuşcaţi de oamenii căţăraţi pe vergi, loviţi

din spate de lovituri de sabie, presaţi din faţă de baionete, aceşti viteji căzură.

Sandokan şi alţi patru, acoperiţi de răni, cu armele însângerate până la mâner, îşi deschiseră cu un violent efort o trecere şi căutară să înainteze pentru a opri cu lovituri de tun această avalanşă umană.

Dar ajuns la jumătatea punţii, Sandokan căzu lovit în piept de un glonte de carabină. El se ridică cu un salt strigând: „Omoară! Omoară!"

Englezii şarjară cu baionetele la armă. Şocul fu mortal.

Cei patru piraţi care se aruncaseră în faţa căpitanului lor pentru a-l acoperi fură străpunşi de lovituri de baionetă; dar Tigrul Malaysiei nu căzu astfel.

În ciuda rănii primite din care curgeau valuri de sânge, acest bărbat formidabil ajunse cu un salt fantastic până la bastingajele din babord, înlătură cu ciotul iataganului său un gabier care încerca să-l oprească şi se aruncă cu capul înainte în mare, dispărând în valurile negre!

Capitolul cinci

Perla din Labnan

Un asemenea bărbat, cu o forță atât de uluitoare, cu o energie atât de extraordinară şi un asemenea curaj, nu trebuia să moară încă.

Într-adevăr, în timp ce vaporul îşi continua înaintarea împins de ultimele rotiri ale roților sale, piratul ieşi la suprafața mării cu o puternică bătaie de picioare şi înotă spre larg pentru a nu fi lovit de pintenul crucişătorului sau împuşcat.

Reținându-şi gemetele pe care durerea i le smulgea şi fremătând de turbarea care îl devora, el înotă adunându-se şi aproape în întregime sub apă aşteptând momentul favorabil pentru a ajunge pe țărmul insulei.

Nava de război viră în bord la mai puțin de trei sute de metri. Ea se întoarse în locul în care piratul dispăruse în abis sperând să-l zdrobească sub chila sa, apoi viră în bord din nou.

Se opri un moment ca şi cum ar fi vrut să scruteze acest colț de mare agitat de ea, apoi îşi reluă mersul tăind în toate sensurile apa, în timp ce marinari postați în cordajele balenierei şi pe borduri luminau peste tot cu felinarele.

Convinşi de inutilitatea căutărilor lor, se îndepărtară în final, îndreptându-se spre Labuan.

Tigrul mugi atunci de furie.

- Pleacă, navă blestemată! strigă el, pleacă, dar va veni ziua când îți voi arăta cât de cumplită este răzbunarea mea!

își tamponă cât putu mai bine rana pentru a opri hemoragia care putea să-l termine, apoi, adunându-și forțele într-un ultim efort, începu să înoate, căutând țărmurile insulei. Dar piratul se opri de douăzeci de ori în acest timp pentru a privi nava de război care abia se distingea și pentru a-i arunca amenințări teribile. Erau de asemenea momente în care piratul, rănit aproape mortal și încă foarte departe de țărmurile insulei, încpea să urmărească nava care îl învinsese și să o sfideze cu urlete de furie care nu aveau nimic uman.

în sfârșit rațiunea îi reveni și Sandokan își reluă obositorul exercițiu, încercând să vadă țărmurile insulei prin întunericul care îl înconjura.

înotă astfel câtva timp oprindu-se uneori pentru a-și trage respirația sau pentru a scăpa de hainele care îl deranjau, apoi simți cum forțele îi scad rapid.

Membrele îi înțepeneau, respirația îi devenea tot mai dificilă și, ca o culme a nenorocirii, rana continua să îi sângereze și durerea devenise ascuțită datorită contactului cu apa sărată.

Se concentra asupra lui însuși și se lăsa purtat de valuri, mișcând mâinile încet. Căuta să se odihnească cât de bine putea pentru a-și recăpăta forțele.

Deodată simți o lovitură. Ceva îl lovise. Poate era un rechin. În ciuda curajului său de leu, la această idee simți cum îl trece un fior.

Instinctiv își întinse brațul și simți un obiect aspru care părea să plutească pe apă.

îl trase spre sine și văzu că era o epavă. Era o bucată din puntea prahului de care mai atârnau cordaje și o vergă.

- Era timpul, spuse Sandokan. Forțele mă trădează.

Se cățără cu greu pe epavă și își legă rana, din care

un fir de sânge curgea încă peste marginile umflate şi iritate de apa mării. Atunci acest bărbat care nu vroia să moară, care nu vroia să se recunoască învins, luptă timp de încă o oră împotriva valurilor care, uneori, scufundau epava, dar la sfârşit se prăbuşi epuizat, cu braţele strângând în continuare verga legată de epavă.

Ziua începea să apară când un şoc extrem de violent îl smulse din leşin.

Se ridică cu greu pe coate şi privi în faţă. Valurile se spărgeau cu vuiet în jurul epavei rostogolindu-se unele după altele, albe de spumă. Părea că se rostogoleau pe funduri puţin adânci.

Printr-o ceaţă de sânge, rănitul descoperi la mică distantă un ţărm.

- Labuan! murmură el. Voi acosta deci aici, pe pământul duşmanilor mei.

Avu un moment de ezitare, dar adunându-şi toate forţele, părăsi epava care îl salvase de la o moarte aproape sigură şi, simţind un banc de nisip sub picioare, se îndreptă spre ţărm.

Valurile îl loveau din toate părţile, urlând în jurul lui ca nişte monştri furioşi, încercând să-l răstoarne, uneori împingându-l înainte, alteori trăgându-l înapoi. S-ar fi spus că vroiau să îl împiedice să ajungă pe acest pământ blestemat.

înaintă clătinându-se peste bancurile de nisip şi, după ce luptă cu ultimele valuri ale resacului, atinse în sfârşit ţărmul încununat de mari arbori şi căzu greoi la pământ.

Deşi era extenuat de lupta sa îndelungată şi de pierderea considerabilă de sânge, îşi dezgoli rana şi o cercetă cu atentie.

Primise un glonte sub a cincea coastă dreaptă şi bucata de plumb, după ce ocolise coasta, intrase în interior, dar fără să atingă, după cum se părea, nici un organ vital.

Rana nu era poate gravă, dar ea ar fi putut deveni dacă nu era îngrijită imediat şi Sandokan, care se pricepea puţin, o ştia bine.

Auzind nu departe murmurul unui râuleţ, el se târî până acolo, desfăcu buzele plăgii umflate de contactul îndelungat cu apa mării, şi o spălă cu mare grijă, apăsându-le pentru a face să iasă câteva picături de sânge.

Apoi le strânse cât putu mai bine bandajându-le cu o fâşie din cămaşa sa, singurul lucru pe care îl mai avea pe el împreună cu centura în care fusese krissul.

- Voi învinge, spuse el când termină, voi învinge!

Şi pronunţă aceste cuvinte cu atâta energie încât a-i fi putut crede că el era arbitrul absolut al existenţei sale.

Acest bărbat de fier, deşi abandonat pe o insulă unde nu putea găsi decât inamici, fără haine, fără nici o resursă, însângerat, fără nici o mână de ajutor pentru a-l salva, era sigur că va ieşi victorios din această situatie teribilă.

Bău câteva guri de apă pentru a-şi calma febra care începea să-l cuprindă, apoi se târî sub un arec cu frunze gigantice, lungi de cel puţin cincisprezece picioare şi late de cinci sau şase, care aruncau în jur o umbră proaspătă.

Abia ajunse acolo că simţi cum îl lasă puterile din nou.

închise ochii care păreau că înoată într-un cerc însângerat şi, după o încercare zadarnică de a rămâne în picioare, căzu printre ierburi şi rămase acolo.

Nu se trezi decât mult timp mai târziu, când soarele, după ce atinse zenitul, cobora spre apus.

O sete arzătoare îl devora, iar rana sa, care nu se răcorise, îl făcea să sufere insuportabil.

Încercă să se ridice pentru a se târî până la râu, dar recăzu de îndată. Atunci acest om, care vroia să fie tare ca fiara sălbatică al cărui nume îl purta, se ridică în genunchi cu un efort violent, strigând pe un ton de sfidare:

- Eu sunt Tigrul! Veniți, puterile mele!

Agățându-se de trunchiul de arec, se ridică în picioare şi printr-un miracol de echilibru şi de energie merse până la râul pe malul căruia căzu iar. îşi potoli setea, spălă din nou rana, apoi îşi prinse capul în mâini privind fix marea care se spărgea la câțiva paşi de el, bolborosind surd.

- Ah! strigă el scrâşnind din dinți. Cine ar fi spus că într-o zi leoparzii din Labuan vor înfrânge tigrii din Mompracem?

- Cine ar fi spus că eu, invincibilul Tigru al Malaysiei, voi acosta aici înfrânt şi rănit? Şi pe când răzbunarea? Răzbunarea!... Toate prahurile mele, insulele mele, oamenii mei şi averile mele de asemenea pentru a-i distruge pe aceşti albi demni de ură care îmi dispută această mare! Ce contează că ei m-au învins astăzi, dacă într-o lună sau două voi reveni aici cu vasele mele şi voi lansa pe aceste țărmuri bandele de pirați însetați de sânge? Ce contează că leopardul englez este mândru astăzi de victoria sa? El va cădea atunci murind la

picioarele mele. Să tremure atunci toți englezii din Labuan, căci le voi arăta steagul meu însângerat la lumina incendiilor!

Vorbind astfel, piratul îşi ridicase ochii sclipitori, tremurând, făcând gesturi de ameninţare teribile cu mâna sa dreaptă, ca şi cum ar fi rotit încă groaznicul său iatagan.

Chiar rănit, el era acelaşi neînfrânt Tigru al Malaysiei.

- Răbdare acum, Sandokan, reluă el căzând printre ierburi şi tufişuri. Voi câştiga chiar dacă va trebui să trăiesc o lună, două şi chiar trei în această pădure şi să mă hrănesc cu scoici şi fructe. Dar de îndată ce îmi voi recăpăta forţele, mă voi întoarce la Mompracem chiar dacă va trebui să-mi construiesc o plută sau să atac o canoe cu lovituri de kriss.

Rămase câteva ore întins sub frunzele de arec[11], privind visător valurile care veneau să moară murmurând la picioarele sale.

S-ar fi zis că el căuta în aceste valuri carcasele sfărâmate ale celor două vase trimise la fund în aceste pustietăţi, sau cadavrele nefericiţilor săi tovarăşi. Era pradă unui violent atac de febră şi simţea valuri de sânge urcându-i la creier. Rana îl făcea să cadă în momente de slăbiciune neîncetate, dar nici un geamăt nu ieşea de pe buzele acestui om formidabil.

La ora opt, soarele păru să se prăbuşească în valuri la orizont şi, după un scurt crepuscul, întunericul se întinse peste mare şi invadă pădurea.

Obscuritatea aceasta avu un efect ciudat asupra sufletului său. I se făcu frică de noapte, lui, mândrul pirat care nu se

Note:

11 Arbore tropical din familia Arecaceae, numit şi betel, din zona Asiei de sud-est, cu fructe comestibile, (n.tr.)

temuse niciodată de moarte şi care înfruntase cu un curaj extraordinar primejdiile războiului şi furia valurilor.

- Tenebre! strigă el zgâriind cu unghiile pământul. Nu vreau să vină noaptea!... Nu vreau să mor!...

Îşi apăsă rana cu ambele mâini, apoi se ridică brusc. Privi marea devenită neagră ca cerneala; privi pe sub arbori, scrutând cu atenție umbra lor deasă, apoi pradă unui acces brusc de delir, începu să alerge ca un nebun afundându-se în pădure.

Unde mergea el? De ce fugea? Desigur, o frică stranie îl invadase. În delirul său, i se părea că aude lătrături de câini, strigăte de oameni, răgete de fiare feroce. Credea probabil că fusese descoperit şi că începuseră să-l urmărească.

Curând această cursă deveni vertiginoasă. Complet scos din minți, se repezea nebuneşte înainte, aruncându-se în mijlocul tufişurilor, sărind peste trunchiuri de arbori prăbuşiți, traversând torente şi mlaştini, urlând, aruncând ocări şi agitând furibund krissul al cărui mâner bătut cu diamante arunca sclipiri rapide.

El continuă astfel timp de zece sau cincisprezece minute, afundându-se tot mai mult pe sub marii arbori şi trezind cu strigătele sale ecourile pădurii acoperite de întuneric, apoi se opri gâfâind sfârşit de puteri.

Buzele sale erau acoperite de o spumă însângerată, ochii îi ieşeau din orbite.

Delira. I se părea că țeasta îi va exploda şi că zece ciocane îi

băteau în tâmple. Inima i se zbătea ca şi cum ar fi vrut să-i sară din piept şi valuri de foc îi alergau prin rană.

Credea că vede duşmani peste tot. Pe sub arbori, pe sub tufişuri, printre pietre şi printre rădăcinile care şerpuiau pe pământ, ochii săi descopereau oameni ascunşi. În aer, i se părea că vede legiuni de fantome zburând şi schelete dansând în jurul frunzelor marilor arbori.

Fiinţe umane ieşeau din pământ gemând, urlând, unii cu capetele însângerate, alţii cu membrele tăiate şi coastele deschise. Toate râdeau ironic ca şi cum ar fi ridiculizat neputinţa teribilului Tigru al Malaysiei.

Sandokan, pradă unui acces înfiorător de delir, se rostogolea la pământ, se ridica, iar cădea, arăta pumnul şi ameninţa totul.

- Ieşiţi, câinilor! urla el. Ce vreţi? Eu sunt Tigrul Malaysiei, nu mă tem. Veniţi să mă atacaţi dacă îndrăzniţi! Ah! râdeţi! mă credeţi neputincios fiindcă leoparzii au rănit şi au înfrânt Tigrul! Nu, nu mi-e frică! De ce mă priviţi cu ochii voştri de foc? De ce dansaţi aşa în jurul meu? Şi tu, Patan, îţi baţi joc de mine?... Şi tu, Păianjen-de-Mare... Blestemaţi! vă voi arunca în infernul din care aţi ieşit!... Şi tu, Kimperlain, ce vrei? Iataganul meu nu a fost suficient pentru a te omorî?... Ieşiţi toţi, întorceţi-vă în fundul mării... în regatul umbrelor... în adâncurile pământului sau vă mai omor o dată pe toţi!... Şi tu, Giro-Batol, ce vrei? Răzbunare? O vei avea, căci Tigrul va învinge; el se va întoarce la Mompracem... va înarma prahurile sale... va veni aici şi va extermina leoparzii englezi, pe toţi, toţi până la ultimul.

Piratul se opri, smulgându-şi părul din cap, rostogolind ochi cumpliţi, cu trăsăturile schimonosite înspăimântător, apoi se ridică dintr-un salt şi reluă cursa nebună, urlând:

- Sânge!... sânge pentru a-mi astâmpăra setea!... eu sunt Tigrul mării malaysiene...

Alergă câtva timp, urlând şi ameninţând întruna.

În sfârşit, ieşi din pădure şi se repezi să traverseze un luminiş la capătul căruia i se păru că vede neclar o palisadă, apoi se opri iar şi căzu în genunchi.

Era epuizat, fără respiraţie.

Rămase astfel câteva clipe, zdrobit, apoi încercă să se ridice, dar forţele sale slăbiră deodată, un val de sânge îi acoperi privirea şi căzu la pământ scoţând un ultim urlet care se pierdu în noapte.

Capitolul şase

Lordul James Guillant

Când îşi reveni, spre marea sa surpriză, nu se mai afla în câmpia pe care o traversase în timpul nopţii, ci într-o cameră spaţioasă tapisată cu hârtie de Fung înflorată şi culcat într-un pat mare şi moale.

În primul moment el crezu că era pradă unui vis şi se frecă de mai multe ori la ochi pentru a se trezi, dar trebui să se convingă de realitate.

Se aşeză pe pat, întrebându-se de mai multe ori:

- Dar unde sunt? Sunt încă în viaţă sau am murit?

Privi în jur, dar nu văzu pe nimeni căruia să i se adreseze.

Atunci începu să inspecteze minuţios camera. Era o încăpere mare şi elegantă, luminată de două ferestre prin care se vedeau arbori magnifici.

Într-un colţ văzu un pian pe care erau împrăştiate partituri; în altul, un şevalet pe care era un tablou reprezentând un peisaj marin; în mijloc, o masă pe care era o broderie făcută fără îndoială de mâini de femeie şi lângă pat, un gheridon bogat cu încrustaţii de abanos şi de fildeş pe care văzu, cu mare plăcere, fidelul său kriss alături de care era o carte întredeschisă între paginile căreia era o floare.

Ciuli urechile, dar nu auzi nici o voce; totuşi se auzeau, îndepărtate, sunete graţioase care păreau acorduri de mandolină sau de chitară.

- Dar unde sunt? întrebă el pentru a doua oară. La prieteni, sau la duşmani? Şi cine mi-a îngrijit şi mi-a bandajat rana?

Deodată ochii săi se opriră din nou pe cartea aflată pe gheridon şi, împins de o curiozitate irezistibilă, întinse mâna şi o luă. Pe copertă era gravat cu litere de aur un nume.

- Marianne! citi el.

El repetă acest cuvânt şi, lucru ciudat, se simţi mişcat de o senzaţie necunoscută. Ceva foarte blând atinse inima acestui bărbat, această inimă de oţel închisă emoţiilor celor mai teribile.

Deschise cartea. Era tipărită cu caractere fine, delicate şi clare; dar el nu putu să înţeleagă cuvintele pe care le vedea, deşi unele semănau cu cele din limba portughezului Yanez.

Fără să gândească, împins de o forţă imperioasă, luă cu blândeţe floarea pe care o văzuse de la început şi o privi îndelung. Îi aspiră de mai multe ori parfumul având grijă să nu o strivească cu degetele sale obişnuite doar cu iataganul şi îl încercă, pentru a doua oară, o senzaţie ciudată, un fior misterios, un nu-ştiu-ce în inimă. Atunci acest bărbat sângeros, acest războinic se simţi cuprins de dorinţa vie de a duce floarea la buzele sale...

Aproape cu regret, el puse floarea între paginile cărţii pe care o închise şi o puse pe gheridon. Era timpul! Mânerul uşii se răsuci în broască şi apăru un bărbat, mergând lent, cu acea încetineală specifică oamenilor de rasă anglo-saxonă.

După culoarea pielii, era un european, de talie mai curând înaltă şi bine făcut. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani.

Faţa sa era încadrată de o barbă roşcată care începuse să încărunţească, ochii îi erau albaştri şi adânci iar atitudinea sa lăsa să se ghicească un bărbat obişnuit să comande.

- Sunt bucuros să vă văd liniştit, spuse noul venit. Au trecut deja trei zile în care delirul nu v-a lăsat nici un moment de odihnă.

- Trei zile! exclamă Sandokan surprins. Trei zile de când sunt aici? Deci nu visez?

- Nu, nu visați. Sunteti la oameni buni care vă îngrijesc cu dragoste şi vor face tot posibilul pentru a vă vindeca.

- Dar cine sunteți dumneavoastră?

- Lord James Guillant, căpitan de vas al maiestății sale grațioasa împărătească Victoria.

Sandokan tresări, o tulburare trecu peste ochii săi, dar îşi reveni prompt, făcu un mare efort pentru a nu lăsa să se vadă ura lui împotriva a tot ce era englez şi zise:

- Vă mulțumesc, milord, pentru tot ce ați făcut pentru mine, pentru mine care aş fi putut fi unul dintre duşmanii dumneavoastră cei mai răi.

- Era de datoria mea, răspunse lordul, de a adăposti un sărman bărbat rănit, poate mortal. Cum vă simțiți acum?

- Mă simt destul de puternic şi nu mă mai încearcă nici o durere.

- Aceasta mă bucură, dar spuneți-mi dacă vă mai amintiti cine v-a adus în starea în care erați? In afară de glontele pe care vi l-am scos din piept, corpul vă era acoperit de răni de arme albe.

Deşi Sandokan se aştepta la această întrebare, nu îşi putu împiedica o tresărire violentă. Totuşi, nu se trădă şi nu îşi pierdu sângele rece.

- Ca să vă spun drept, nu ştiu, răspunse el. Am văzut oameni năvălind, din noapte, pe vasele mele, urcând la abordaj şi masacrându-mi marinarii. Cine erau? Nu ştiu, căci la primul şoc am căzut în mare acoperit de răni.

- Ați fost atacati, fără îndoială, de oamenii Tigrului Malaysiei, spuse lordul James.

- De pirați... strigă Sandokan.

- Da, de cei din Mompracem care, acum trei zile, dădeau târcoale insulei, dar pe care unul dintre crucişătoarele noastre i-a distrus. Spuneți-mi deci unde ați fost atacat?

- Aproape de Romade.

- Ați ajuns pe țărmul nostru înotând?

- Da, agățat de o epavă. Dar unde m-ați găsit?

- întins pe plajă, pradă unui teribil delir. Şi unde mergeați când ați fost atacați?

- Îi duceam cadouri sultanului din Varauni, din partea fratelui meu.

- Cine este fratele dumneavoastră?

- Sultanul din Shaja.

- Sunteți deci prinț malaysian! strigă lordul, strângând mâna pe care Sandokan, după un scurt moment de ezitare, i-o întinse cu repulsie.

- Da, milord.

- Sunt foarte fericit că v-am adăpostit şi voi face tot posibilul să nu vă plictisiți până când vă veți vindeca. Şi dacă vă va face plăcere, vom merge împreună să-l vedem pe sultanul din Varauni.

- Da, şi…

Dar el se opri, ducându-şi mâna la cap ca şi cum căuta să audă un zgomot îndepărtat.

- Milord, spuse el, pradă unei vii emoți căreia încerca în zadar să îi ascundă cauza, cine cântă astfel?

- De ce, dragă prințe? întrebă englezul surâzând.

- Nu ştiu... dar am o foarte vie dorinţă de a vedea persoana care cântă astfel... Aş spune că această muzică îmi atinge inima... şi îmi produce o senzaţie nouă şi inexplicabilă.

- Aşteptaţi o clipă.

Îi făcu semn să se întindă la loc şi ieşi.

Sandokan îşi lăsă capul să cadă pe pernă, dar deodată se ridică parcă împins de un arc.

Aceeaşi inexplicabilă eomoţie pe care o simţise cu ceva timp în urmă îl atacă din nou cu şi mai mare violenţă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, sângele îi curgea rapid prin vene şi stranii frisoane îi străbăteau membrele.

- Dar ce este oare această stare pe care o încerc? îşi spuse el. O fi poate un nou atac de delir?

Abia pronunţase aceste cuvinte că lordul intră iar, dar nu era singur. În spatele lui înainta, abia atingând covorul cu paşii săi uşori, o splendidă fiinţă la vederea căreia Sandokan nu îşi putu reţine o exclamaţie de surpriză şi de admiraţie.

Era o tânără fată de şaisprezece sau şaptesprezece ani, de talie mică, dar zveltă şi elegantă, cu forme modelate superb, cu tenul roz şi proaspăt ca o floare abia întredeschisă.

Faţa îi era admirabilă, luminată de doi ochi la fel de albaştri ca marea, fruntea îi era de o formă incomparabilă iar sprâncenele, care se arcuiau uşor şi delicat, aproape se uneau.

Un păr blond se răspândea, într-o dezordine pitorească, ca o ploaie de aur, pe corsajul alb care îi acoperea pieptul.

La vederea acestei tinere fete care părea încă un copil, în ciuda vârstei sale, piratul se simţi atins până în adâncul inimii. Pentru prima oară în viaţa sa, acest bărbat cumplit, atât de sângeros, acest bărbat supranumit Tigrul Malaysiei, se simţi

fascinat. Şi era datorită acestei admirabile ființe, acestei flori delicate crescută în pădurile din Labuan.

Acum inima sa, care mai înainte bătea cu violență, se aprinse şi i se părea că prin venele sale curge foc.

- Ei bine! Dragul meu prinţ, ce spuneți de acest fermecător copil? îl întrebă lordul.

Sandokan nu răspunse; imobil ca o statuie de bronz, el o privea fix cu ochii sclipind de admirație şi părea că îşi pierduse respirația.

- Vă simțiți rău? întrebă lordul, care îl observa.

- Nu! Nu!... răspunse cu ardoare piratul, scuturându-se.

- Atunci permiteți-mi să vă prezint pe nepoata mea, lady Marianne Guillant.

- Marianne Guillant!... Marianne Guillant!... repetă Sandokan înăbuşit.

- Ce găsiți ciudat la numele meu? îl întrebă tânăra fată surâzând. S-ar zice că v-a produs o vie surpriză.

Când auzi această voce, Sandokan tresări. Nu mai auzise niciodată o voce de o asemenea blândețe mângâindu-i urechile obişnuite cu muzica infernală a tunurilor şi cu strigătele de moarte ale luptătorilor.

- Nu găsesc nimic ciudat la el, spuse el cu voce schimbată. Însă numele dumneavoastră nu îmi este necunoscut.

- Oh! exclamă lordul. Şi de la cine l-ați auzit?

- Îl citisem deja pe cartea pe care o vedeți acolo şi mi-am imaginat că cea care îl poartă trebuie să fie o făptură delicioasă.

-

- Glumiți, spuse tânăra lady roşind.

Apoi, schimbând tonul, ea întrebă:

- Este adevărat că pirații v-au rănit grav?

- Da, este adevărat, răspunse Sandokan cu o voce surdă. Ei m-au înfrânt şi m-au rănit, dar mă voi vindeca şi atunci, vai de cei care m-au învins!

- Şi aţi suferit mult?

- Nu, milady, şi acum sufăr şi mai puţin.

- Sper că vă veţi vindeca în curând.

- Prinţul este viguros, spuse lord Guillant şi nu m-aş mira dacă l-aş vedea în picioare în zece zile.

- Sper şi eu, răspunse Sandokan.

Deodată, Sandokan, care nu-şi dezlipea privirea de faţa tinerei fete, ai cărei obraji se acopereau uneori de o uşoară roşeaţă, se îndreptă strigând:

- Nu purtaţi şi un alt nume, mult mai frumos decât cel de Marianne Guillant?

- Ce nume? întrebară în acelaşi timp lordul şi tânăra contesă.

- Da! Da! strigă Sandokan cu şi mai mare vehemenţă. Nu puteţi fi decât dumneavoastră cea pe care indigenii o numesc Perla din Labuan!

Lordul făcu un gest de surpriză şi o cută groasă îi apăru pe frunte.

- Prietene, spuse el cu voce gravă, cum puteţi şti asta, dumneavoastră care mi-aţi spus că veniţi din îndepărtata peninsulă malaysiană?

- Nu este posibil ca această poreclă să se fii răspândit până în ţara dumneavoastră, adăugă lady Marianne.

- Nu l-am auzit la Shaja, răspunse Sandokan care se trădase puţin, ci la Romade, unde am debarcat acum câteva zile. Acolo mi s-a vorbit de o tânără fată de o frumuseţe incomparabilă, cu ochi albaştri minunaţi, cu păr parfumat ca iasomia de Borneo; o tânără fată care se urcă pe cal ca o

amazoană şi care vânează cu îndrăzneală fiare sălbatice; o drăguţă copilă care, uneori, seara, la apusul soarelui, apare pe plajele din Labuan, atrăgând şi fascinând pescarii de pe ţărm cu cântecul său mai dulce ca murmurul râurilor. Ah! Milady, şi eu vreau să ascult, într-o zi, această voce.

- Mi se atribuie atâta farmec! spuse râzând tânăra.

- Da, şi cred că cei care mi-au vorbit astfel despre dumneavoastră mi-au spus realitatea, exclamă piratul cu un avânt pasionat.

- Linguşitorule, spuse ea.

- Dragă nepoată, spuse lordul, îl vei fermeca pe prinţul nostru.

- Sunt convins, spuse Sandokan. Şi când voi părăsi această locuinţă pentru a mă întoarce în ţara mea îndepărtată, voi spune compatrioţilor mei că o tânără fată albă a frânt inima bărbatului care se credea invincibil în faţa acestor sentimente.

Conversaţia mai dură câtva timp, uneori despre ţara lui Sandokan, alteori despre piraţii din Mompracem sau despre Labuan şi, venind noaptea, lordul şi tânăra fată se retraseră.

Când piratul se văzu singur, rămase imobil mult timp, cu ochii fixaţi pe uşa pe care tocmai ieşise fermecătoarea tânără. S-ar fi putut spune că era pradă unor gânduri profunde şi atins de o vie emoţie. Fără îndoială, în această inimă pe care nici o femeie nu o făcuse până atunci să bată, bântuia, în acest moment, o teribilă furtună.

Deodată, Sandokan se scutură şi ceva ca un sunet răguşit vui în gâtul său, gata să scape, dar buzele rămaseră închise şi dinţii se strânseră cu forţă într-un scrâşnet prelung.

Rămase câteva momente astfel, imobil, cu ochii fulgerând, cu trăsăturile alterate, fruntea scăldată în sudoare, cu mâinile

în lungile sale plete buclate, apoi buzele sale, pe care nu vroia să le deschidă, se întredeschiseră şi lăsară să iasă un nume:

- Marianne!

Atunci piratul nu se mai reţinu.

- Ah! exclamă el cu înverşunare frângându-şi mâinile. Simt că înnebunesc... Simt... că o iubesc.

Capitolul şapte

Vindecare şi iubire

Lady Marianne Guillant era născută dintr-o mamă italiancă şi
un tată englez sub cerul frumos al Italiei, pe ţărmurile splendidului golf Napoli. Rămasă orfană şi moştenitoare a unei averi considerabile, ea a fost crescută de unchiul său James, singura rudenie pe care o avea atunci în Europa.

În acel timp, James Guillant era unul din cei mai întreprinzători lupi de mare din cele două lumi, proprietar al unei nave înarmate şi echipate de război, cu care îl ajutase pe James Broock, devenit mai târziu rajah de Sarawack, să extermine piraţii malaysieni, aceşti teribili duşmani ai comerţului englez pe acele mări îndepărtate.

Deşi lordul James, aspru ca toţi marinarii, incapabil să nutrească o oarecare afecţiune, nu a arătat niciodată o tandreţe excesivă pentru tânăra sa nepoată, decât să o încredinţeze unor mâini străine, el a îmbarcat-o pe propria sa navă şi a condus-o în Borneo, expunând-o gravelor pericole ale obositoarelor croaziere.

Timp de trei ani, copilul a asistat la aceste bătălii contra piraţilor şi a mediului înconjurător.

Intr-o zi, lordul James, obosit şi reamintindu-şi poate că avea o nepoată, abandonă marea şi se stabili

la Labuan, îngropându-se sub marii copaci din centrul insulei.

Lady Marianne avea atunci aproape paisprezece ani şi dobândise în această viaţă de pericole o sălbăticie şi o energie extraordinare. Deşi părea o mică fată, ea încercase să se

revolte împotriva voinţei unchiului său, convinsă că nu va putea să se obişnuiască cu această izolare şi această viaţă aproape sălbatică; dar bătrânul lup de mare, care nu părea să nutrească pentru ea o mare afecţiune, rămase inflexibil. Constrânsă să suporte această ciudată închisoare ea se dedicase în întregime completării educaţiei sale de care nu avusese timp până atunci să se ocupe.

Dotată cu o voinţă tenace, ea îşi modifică puţin câte puţin caracterul violent şi sălbatic care i se formase în mijlocul bătăliilor şi asprimea dobândită din contactul conţinu cu oamenii mării. Ea deveni astfel pasionată de muzică, de flori, de pictură mulţumită sfaturilor unei bătrâne confidente a mamei sale, răpusă curând de climatul fierbinte de la tropice. Odată cu progresele educaţiei sale, păstrând totodată în adâncul ei ceva din vechea ei sălbăticie, ea deveni bună, amabilă şi miloasă.

Însă nu îşi abandonase pasiunea pentru arme şi exerciţiile violente şi, adesea, amazoană temerară, parcurgea marile păduri urmărind tigrii pînă în bârlogul lor sau, asemenea unei naiade, se arunca cu temeritate în valurile azurii ale mării malaysiene. Dar cel mai adesea ea se afla acolo unde loveau mizeria şi nenorocirea, ajutându-i pe toţi indigenii din împrejurimi, aceiaşi indigeni pe care lordul James îi ura de moarte ca fiind urmaşii vechilor piraţi.

Astfel, această tânără fată, prin temeritatea sa, prin bunătatea şi frumuseţea sa meritase supranumele de Perla din Labuan, care se răspândise până departe şi făcuse să bată inima formidabilului Tigru al Malaysiei.

În aceste păduri, departe de orice ființă civilizată, copilul devenise o tânără fată fără să se simtă vreodată femeie; dar când îl văzu pe mândrul pirat, fără să știe de ce, o încercă o tulburare ciudată.

Ce era aceasta? Nu știa, dar vedea mereu în fața ei și noaptea îi apărea în vise acest bărbat cu o înfățișare atât de mândră, care avea noblețea unui sultan și galanteria unui gentilom european, acest bărbat cu ochi strălucitori, cu lungi plete negre, pe fața căruia se citea un curaj mai mult decât de nestăpânit, o energie mai mult decât rară - unice.

După ce îl fermecase cu ochii săi, cu vocea și cu frumusețea sa, ea fusese, la rândul său, fermecată și învinsă.

La început, încercase să lupte împotriva acestor bătăi ale inimii, noi pentru ea, cum erau și pentru Sandokan, dar încercase degeaba. Simțea în permanență o forță irezistibilă care o împingea spre acest bărbat și ea nu își regăsea calmul decât când era în preajma lui. Nu se simțea fericită decât când era lângă patul lui și îi alina durerea ascuțită a rănii cu pălăvrăgeala sa, cu zâmbetele sale, cu vocea sa fără pereche și cu mandolina sa.

Și trebuia să îl vezi pe Sandokan în aceste momente, când ea cânta cântecele dulci din îndepărtata țară natală acompaniindu-se cu sunetele ușoare și armonioase ale instrumentului.

Atunci nu mai era Tigrul Malaysiei, nu mai era piratul sângeros. Mut, gâfâind, acoperit de transpirație, reținându-și

respirația de teamă să nu tulbure această voce argintie și melodioasă, el asculta precum un om care visa, ca și cum ar fi vrut să înregistreze în creierul său această limbă necunoscută și îmbătătoare, care îi potolea durerile rănilor. Și când vocea, după ce vibrase ultima oară, se sfârșea însoțită de ultima notă

a mandolinei, el rămânea îndelung în aceeaşi poziţie, cu braţele întinse ca şi cum ar fi vrut să o atragă la el pe tânăra fată, cu privirile arzătoare fixate în ochii ei, jilav tot, cu inima oprită, cu urechile atente ca şi cum mai asculta încă.

În aceste momente, el nu-şi mai amintea că era Tigrul, uita de insula sa Mompracem, de prahurile sale, de tigrii săi şi de portughez care, poate chiar la acea oră, crezându-l dispărut pentru totdeauna, răzbuna moartea sa prin cine ştie ce represalii sângeroase!

Astfel zilele zburau rapid şi vindecarea, puternic ajutată de pasiunea care îl devora, avansa repede.

În dimineaţa celei de-a cincisprezecea zile lordul, intrând pe neaşteptate, îl găsi pe pirat în picioare, gata să iasă.

- Oh! respectabilul meu prieten! exclamă el bucuros; sunt foarte fericit să vă văd în picioare.

- Nu mai puteam să stau în pat, milord, răspunse Sandokan. Acum mă simt destul de puternic pentru a lupta cu un tigru.

- Foarte bine! Atunci vă vom pune curând la încercare.

- În ce fel?

- Tocmai am invitat nişte buni prieteni să vânăm un tigru care adesea vine şi dă târcoale pe lângă gardul parcului meu. Cum vă văd vindecat, în seara asta îi voi anunţa că mâine vom vâna fiara.

- Voi lua şi eu parte milord?

- Cred şi eu! Dar acum, spuneți-mi, sper că veți rămâne oaspetele meu încă ceva timp.

- Milord, importante afaceri mă cheamă aiurea şi trebuie să mă grăbesc să vă părăsesc.

- Mai lăsaţi-mă! Nu vă gândiţi să plecaţi astfel. Este totdeauna timp pentru afaceri şi vă avertizez că nu vă voi lăsa să plecaţi mai devreme de câteva luni. Deci, promiteţi-mi că veţi rămâne.

Sandokan îl privi cu ochii scânteind. Pentru el, să rămână în această vilă, aproape de tânăra fată care îl fermecase, însemna viaţă, însemna totul. Nu cerea nimic mai mult deocamdată.

Ce conta că piraţii din Mompracem îl plângeau ca şi cum ar fi fost mort, dacă el putea să mai vadă timp de multe zile de acum înainte această divină tânără fată! Ce conta credinciosul său Yanez, care probabil îl căuta neliniştit pe ţărmurile insulei riscându-şi viaţa, dacă Marianne începea să-l iubească!

Ce conta că nu va mai auzi tunetul tunurilor, dacă putea auzi vocea delicioasă a femeii iubite! Ce contau emoţiile bătăliilor, dacă urma să încerce cele mai teribile emoţii! Şi ce conta, în sfârşit, pericolul de a fi descoperit, poate prins, poate omorât, dacă putea să mai respire aerul pe care îl respira ea, să mai trăiască în mijlocul marilor păduri în care trăia ea.

Ar fi uitat totul pentru a trăi încă o sută de ani, al său Mompracem, tigrii săi, vasele sale şi până şi răzbunările sale sângeroase.

- Da, milord, voi rămâne atât cât doriţi, spuse el cu ardoare.

- Accept ospitalitatea pe care mi-o oferiţi atât de călduros şi dacă într-o zi - nu uitaţi aceste cuvinte, milord - va trebui să ne întâlnim nu ca prieteni ci ca duşmani înverşunaţi, cu

armele în mâini, îmi voi reaminti cu recunoştinţă de ceea ce vă datorez.

Englezul îl privi stupefiat.

- De ce îmi spuneţi aceasta? întrebă el.

- Poate o veţi afla într-o zi, răspunse Sandokan cu voce gravă.

- Deocamdată nu vreau să vă aflu secretele, spuse lordul surâzând, vom aştepta ziua de care vorbiţi.

Îşi luă ceasul şi îl privi.

- Trebuie să plec imediat dacă vreau să-mi anunţ prietenii despre vânătoarea pe care o pregătim. Cu bine, dragul meu prinţ, spuse el.

Se îndreptă spre ieşire, când se opri şi spuse:

- Dacă doriţi să coborâţi în parc, o veţi găsi acolo pe nepoata mea care, sper, vă va ţine o companie plăcută.

- Mulţumesc, milord.

Era ceea ce dorea Sandokan: să poată să se afle, chiar pentru câteva minute doar, singur cu tânăra fată, pentru a-i dezvălui pasiunea arzătoare care îl mistuia.

Imediat ce se găsi singur, el se apropie repede de o fereastră care dădea spre un imens parc.

Acolo, la umbra unei magnolii de China acoperită de flori cu un parfum suav, aşezată pe un trunchi de arec, se găsea tânăra lady.

Era singură, gânditoare, cu mandolina pe genunchi.

Aceasta fu, pentru Sandokan, o imagine divină. Tot sângele îi năvăli în creier şi inima începu să-i bată năvalnic.

Rămase acolo, cu ochii aprinşi aţintiţi asupra ei, reţinându-şi respiraţia ca şi cum i-ar fi fost frică să nu o tulbure.

Dar deodată îşi reveni, scoase un strigăt înăbuşit, ca un răget îndepărtat, trăsăturile i se schimonosiră înspăimântător şi luară o expresie feroce.

Tigrul Malaysiei, până atunci fermecat, fascinat, se simţea acum vindecat şi se trezea pe neaşteptate.

- Ce fac? strigă el cu voce răguşită trecându-şi mâinile peste fruntea încinsă. Este deci adevărat că o iubesc pe această tânără fată? Este un vis sau o nebunie inexplicabilă? Nu mai sunt oare piratul din Mompracem dacă mă simt atras irezistibil spre această fată care aparţine unei rase căreia eu i-am jurat o ură eternă? Eu să iubesc? Eu, care nu am încercat niciodată altă pasiune decât ura şi care port numele unei fiare sângeroase! Voi ajunge poate să uit insula mea sălbatică, Mompracem, fidelii mei tigrii şi pe Yanez care mă aşteaptă, Dumnezeu ştie cu câtă nelinişte! Trebuie să uit că toţi compatrioţii acestei tinere nu aşteaptă decât un moment favorabil pentru a-mi distruge puterea? Afară, imagine care m-ai urmărit atâtea nopţi! Afară, fior care nu eşti demn de Tigrul Malaysiei! Să stingem vulcanul care îmi arde inima şi să facem să apară mii de abisuri între această sirenă încântătoare şi mine. Haide, Tigrule, fă să se audă răgetul tău; îngroapă pentru totdeauna recunoştiinţa pe care o datorezi celor care te-au îngrijit. Pleacă, fugi departe de aceste locuri! Întoarce-te la marea care, fără să o vrea, te-a aruncat pe aceste ţărmuri! Redevino piratul de temut din formidabilul Mompracem!

Vorbind astfel, Sandokan se îndreptase în faţa ferestrei, cu pumnii strânşi, cu dinţii încleştaţi, tremurând tot de furie.

I se părea că devenise un gigant şi că auzea în depărtare urletele tigrilor săi şi bubuiturile tunurilor care îl chemau la luptă.

Totuşi rămase acolo, ţintuit la fereastră, reţinut de o forţă superioară furiei sale, cu ochii aprinşi aţintiţi asupra tinerei lady.

- Marianne! strigă el deodată. Marianne!

La acest nume, toată revărsarea de furie şi de ură se risipi ca ceaţa la soare. Tigrul redevenea om şi, fapt şi mai grav, îndrăgostit!...

Fără ca el să-şi dea seama, mâna sa urcă până la cremonă şi, cu un gest rapid, deschise fereastra.

O adiere de aer călduţ încărcat de parfumul miilor de flori intră în cameră.

Respirând aceste parfumuri delicate, piratul se simţi îmbătat şi în inima sa se deşteptă, mai puternică decât niciodată, această pasiune pe care un moment mai înainte încercase să o înăbuşe!

Se aplecă peste pervazul ferestrei şi o admiră în tăcere, tremurând, în delir, pe fermecătoarea lady. O febră puternică îl devora; focul care îi curgea prin vene îi aprindea inima; nori roşii îi alergau prin faţa ochilor, dar el o vedea în permanenţă, în mijlocul lor, pe cea care îl vrăjise.

Cât timp rămase el acolo? Mult timp fără îndoială căci, atunci când îşi reveni, tânăra lady nu mai era în parc, soarele apusese, întunericul venise şi miliarde de stele sclipeau pe cer.

- Priveşte! exclamă el, revenind la fereastră şi expunându-şi fruntea încinsă la aerul proaspăt al nopţii. Aici, fericirea! Aici, o viaţă nouă, dulce, liniştită, o beţie necunoscută!

-

- Acolo, Mompracem, o viaţă furtunoasă, uragane de fier, tunete de artilerie, măceluri sângeroase, prahurile mele rapide, tigrii mei, bunul meu Yanez!... Pe care dintre cele două vieţi trebuie să o alegi? Simt cum îmi fierbe tot sângele

când mă gândesc la această tânără fată care a făcut să-mi bată inima chiar înainte de a o vedea şi simt cum îmi curge bronz topit prin vene! S-ar spune că o prefer tigrilor şi răzbunărilor mele. Totuşi simt cum mă cuprinde ruşinea când mă gândesc că ea este fiica acestei rase pe care o urăsc atât de mult! Şi dacă aş uita-o! Ah! tu sângerezi, sărmana mea inimă! Deci tu nu vrei să o uit? înainte, eram teroarea acestor mări, înainte, nu am ştiut niciodată ce este dragostea; nu am savurat decât beția bătăliilor şi a sângelui... iar acum simt că nu mi-ar mai putea place nimic departe de ea!...

Tăcu, ascultând foşnetul brizei în frunze şi bătăile inimii sale.

—Şi dacă între această femeie şi mine ar sta pădurea, marea şi ura mea? reluă el. Ura!... Dar aş putea să o urăsc vreodată? Cu toate acestea trebuie să plec, să mă întorc în insula mea, Mompracem, printre frumoşii mei tigrii... Dacă rămân aici, febra va sfârşi prin a-mi consuma toată energia. Simt că mi-aş pierde pentru totdeauna puterea, că nu aş mai fi Tigrul Malaysiei. Curaj! Să plecăm!...

Privi în jos; doar trei metri îl separau de sol. Ascultă cu atenție şi nu auzi nici un zgomot.

Trecu peste pervazul ferestrei, sări uşor într-un strat şi se îndreptă spre trunchiul arborelui sub care, cu câteva ore mai înainte, stătuse Marianne.

- Ea era acolo şi se odihnea, murmură el cu voce tristă. Oh! Ce frumoasă erai, Marianne! Şi nu te voi mai vedea niciodată!...Şi niciodată nu voi mai auzi vocea ta, niciodată... niciodată!

Se aplecă şi culese o floare, un trandafir de pădure pe care tânăra lady îl lăsase să cadă. Îl contemplă îndelung, aspirându-i parfumul de mai multe ori şi, cu pasiune, şi-l lipi de piept. Apoi se îndreptă rapid spre împrejmuirea parcului, murmurând:

- Haide, Sandokan! Totul este terminat!...

Era deja aproape de palisadă şi se pregătea să îşi ia avânt pentru a o sări, când se întoarse repede pe urmele sale, cu capul în mâini, cu privirea rătăcită şi lăsând să se audă un oftat.

- Nu! Nu! strigă el cu accente de disperare. Nu pot, nu pot!... Să se scufunde insula Mompracem! Să moară tigrii mei, să se prăbuşească puterea mea, eu rămân!...

începu să alerge prin parc ca şi cum iar fi fost frică să nu ajungă iar sub palisadă şi nu se opri decât sub fereastra camerei sale.

Ezită încă o dată apoi, cu un salt, se prinse de ramura unui arbore şi ajunse pe pervazul ferestrei sale.

Când se regăsi în această casă pe care o părăsise cu intenţia fermă de a nu se întoarce, al doilea oftat răsună în pieptul său.

- Hei! exclamă el. Tigrul Malaysiei începe să dispară.

Capitolul opt

Vânarea tigrului

Când, la primele licăriri ale zorilor, lordul veni să bată la uşă, Sandokan nu putuse încă să închidă ochii.
Reamintindu-şi de partida de vânătoare, sări din pat într-o clipită, îşi puse krissul la brâu şi deschise uşa spunând:
- Iată-mă, milord.
- Foarte bine! răspunse englezul. Nu credeam să vă găsesc gata aşa de devreme. Cum vă simţiţi?
- Sunt destul de puternic pentru a răsturna un copac.
- Atunci să ne grăbim. Şase bravi vânători ne aşteaptă în parc, şase bravi vânători nerăbdători să descopere tigrul pe care gonaşii mei l-au încolţit într-o pădure.
- Sunt gata să vă urmez; vine şi lady Marianne cu noi?
- Desigur; cred chiar că ne aşteaptă deja.
Sandokan îşi înăbuşi cu greu un strigăt de bucurie.
- Să mergem, milord, spuse el, ard de dorinţa de a întâlni tigrul.
Ieşiră şi trecură într-un salon ai cărui pereţi erau decoraţi cu panoplii de arme de toate felurile. Aici Sandokan o găsi pe tânăra fată, mai frumoasă ca niciodată, proaspătă ca un trandafir, magnifică în costumul albastru care îi punea în valoare părul blond.

Când o văzu, se opri uluit, apoi mergând vioi în întâmpinarea ei îi spuse, strângându-i mâna:

- Participați și dumneavoastră la partidă?

- Da, prințe. Mi s-a spus despre compatrioții dumneavoastră că sunt foarte curajoşi şi foarte pricepuţi la acest fel de vânătoare şi vreau să mă asigur că este aşa.

- Voi omorî tigrul cu krissul şi vă voi dărui pielea.

- Nu! Nu! strigă ea înspăimântată. Ar putea să vă producă noi nenorociri.

- Pentru dumneavoastră, domnişoară, m-aş lăsa sfâşiat, dar nu vă temeți, tigrul din Labuan nu mă va atinge.

În acest moment se apropie de ei lordul şi îi arătă lui Sandokan o carabină scumpă.

- Luați-o, prințe, îi spuse el. Un glonț este mai valoros uneori decât cel mai bine călit kriss. Şi acum să mergem, prietenii noştri ne aşteaptă.

Coborâră în parc unde îi aşteptau cinci vânători. Patru erau colonişti din împrejurimi, al cincilea era un elegant ofițer de marină.

La vederea sa, fără să înțeleagă bine de ce, Sandokan încercă brusc o violentă antipatie pentru acest bărbat; dar se stăpâni şi întinse mâna tuturor vânătorilor.

- Căpitane, cred că l-am mai văzut pe prințul malaysian, spuse tânărul ofițer.

- Unde? întrebă lordul.

- Nu îmi amintesc exact, dar sunt foarte sigur că l-am mai văzut.

- Bah! Vă înşelați, prietene.

- Vom vedea în continuare.

- Aşa să fie. În şei, prieteni. Totul este pregătit.

Fiţi atenţi: tigrul este enorm şi are gheare puternice.

- Îl voi omorî cu un singur glonţ şi îi voi oferi pielea domnişoarei Marianne, spuse ofiţerul.

- Sper să îl omor înaintea dumneavoastră, răspunse Sandokan.

- Vom vedea cine îl va omorî, spuse lordul. Să mergem, în şei!

Vânătorii încălecară pe caii pe care servitorii îi ţineau aproape. Marianne urcă pe un minunat ponei, alb ca zăpada.

La semnalul lordului, toţi ieşiră din parc, precedaţi de câţiva gonaşi şi de două duzini de câini mari.

Abia ieşiţi, trupa se separă pentru a scotoci o mare pădure care se întindea până la ţărmul mării.

Sandokan care călărea un cal aprig se angajă pe o potecă îngustă şi îl îndemna cu curaj înainte, vrând să fie primul care descoperea fiara. Ceilalţi o luară în alte direcţii, pe alte poteci.

- Zboară! Zboară! striga piratul dând pinteni cu furie nobilului cal care urma câţiva câini ce lătrau.
Vreau să îi arăt acestui ofiţer impertinent de ce sunt în stare. Nu el îi va oferi pielea tigrului tinerei fete, chiar dacă va fi să îmi pierd braţele şi să fiu sfâşiat.

În acest moment din adîncul pădurii se auzi un zgomot de crengi rupte.

- Tigrul a fost găsit, murmură Sandokan. Zboară, frumosul meu cal, zboară!

Traversă ca un fulger un colţ de pădure acoperit de duriani, palmieri comestibili, areci şi arbori de camfor enormi şi întâlni şase sau şapte gonaşi care fugeau.

- Unde fugiţi? îi întrebă.

- Tigrul! strigară fugarii.

- Unde este?
- Aproape de lac!

Piratul sări de pe cal pe care îl legă de trunchiul unui arbore, îşi puse krissul între dinți, îşi armă carabina şi se îndreptă spre lacul care îi fusese arătat.

Un miros puternic de fiară plutea în aer, miros specific felinelor şi care durează câtva timp după trecerea lor.

Privi cu atenție ramurile arborilor de unde tigrul putea să sară asupra lui şi urmă cu precauție malul lacului ale cărui ape erau încă agitate.

- Tigrul a trecut pe aici, spuse el. Vicleanul a traversat lacul pentru a face câinii să-i piardă urma, dar Sandokan este un tigru mai şiret.

Se întoarse la calul său şi încălecă. Când se pregătea să plece el auzi la mică distanță o detunătură urmată de o exclamație care îl făcu să tresară.

Se îndreptă rapid spre locul de unde se auzise detunătura şi, în mijlocul unui mic luminiş, o văzu pe tânăra lady pe poneiul său alb, având în mâini carabina care încă fumega. Într-o clipă el fu alături de ea, scoțând un strigăt de bucurie.

- Dumneavoastră!... aici!... singură!... exclamă el.
- Dar dumneavoastră, prințe, cum de vă aflați aici? întrebă ea roşind.
- Eu luasem urma tigrului.
- Şi eu.
- Dar în ce ati tras?
- În fiară, dar a fugit fără să o fii atins.
- Dumnezeule mare!... De ce vă riscați viata împotriva unei asemenea bestii feroce?
- Pentru a vă împiedica să comiteți imprudența de a o ataca cu krissul.

- Nu aveți dreptate, domnișoară. Dar fiara trăiește încă și krissul meu este pregătit să îi străpungă inima.

- Nu o veți face! Sunteți curajos; o știu, am citit-o în ochii voștri. Sunteți puternic, sunteți agil ca un tigru, dar o luptă corp la corp cu această fiară feroce ar putea să vă fie fatală.

- Ce contează! Aș vrea să fiu rănit atât de tare încât să nu mă vindec nici într-un an.

- De ce? întrebă tânăra, surprinsă.

- Domnișoară, spuse piratul, apropiindu-se puțin mai mult, nu știți că inima mea încetează să bată când mă gândesc că va veni ziua în care va trebui să vă părăsesc pentru totdeauna și să nu vă mai revăd niciodată! Dacă tigrul m-ar sfâșia, cel puțin voi mai rămâne sub acoperișul vostru, mă voi bucura în continuare de dulcile emoții pe care le-am trăit când zăceam învins și rănit pe patul meu de suferință. Aș fi fericit, foarte fericit dacă alte răni m-ar sili să rămân în continuare alături de dumneavoastră, să respir același aer, să vă mai ascult vocea delicioasă, să mă mai îmbăt de imaginea și de surâsurile dumneavoastră. M-ați vrăjit. Simt că departe de dumneavoastră nu aș mai trăi, nu aș mai avea liniște, aș fi nefericit. Ce ați făcut din mine? Ce ați făcut din inima mea altădată inaccesibilă oricărei emoții? Priviți! Doar să vă privesc și toată ființa mea tremură, simt cum tot sângele îmi fierbe în vene.

La această mărturisire pasionată și neașteptată, Marianne rămase mută, uimită, dar nu își retrase mâna pe care piratul i-o luase și o strângea cu putere.

- Nu vă supăraţi, domnişoară, reluă Tigrul cu o voce care suna în inima orfanei ca o muzică minunată, nu vă supăraţi că vă mărturisesc iubirea mea, că vă spun că eu, fiul unei rase de culoare, vă ador ca pe un zeu şi că mă veţi iubi într-o zi. Din primul moment în care mi-aţi apărut, nu am mai avut nimic care să mă lege de acest pământ, spiritul meu s-a tulburat. Sunteţi aici, în gândurile mele, zi şi noapte. Ascultaţi-mă, domnişoară; dragostea care îmi pârjoleşte inima este atât de mare încât, pentru dumneavoastră, aş lupta împotriva tuturor oamenilor, împotriva destinului, chiar împotriva zeului. Vreţi să fiţi a mea? Voi face din dumneavoastră regina acestor mări, regina Malaysiei. La un singur cuvânt al vostru, trei sute de oameni, mai feroci decât tigri, care nu se tem nici de plumb, nici de oţel se vor ridica şi vor invada statele din Borneo pentru a vă da un tron. Spuneţi orice dorinţă v-ar putea fi sugerată de ambiţie, o veţi avea. Am destul aur pentru a cumpăra zece oraşe; am vase; am soldaţi; am tunuri; sunt puternic, mai puternic decât vă puteţi imagina.

- Dumnezeule, dar cine sunteţi dumneavoastră? întrebă tânăra, ameţită de acest vârtej de promisiuni şi fascinată de aceşti ochi care aruncau fulgere.

- Cine sunt? exclamă piratul a cărui frunte se întunecă. Cine sunt?...

Se apropie şi mai mult de tânăra fată şi, privind-o fix, îi spuse cu voce profundă:

- Întunericul care mă înconjoară este mai bine să nu îl risipesc acum. Aflaţi că în spatele acestui întuneric se află ceva teribil, înfricoşător. Aflaţi de asemenea că port un nume care seamănă groază şi teroare printre popoarele acestor mări şi îl face să tremure chiar pe sultanul din Borneo şi pe englezii din această insulă.

- Şi spuneţi că mă iubiţi atât de mult? murmură cu voce înăbuşită tânăra fată.

- Vă iubesc atât, încât pentru dumneavoastră, toate lucrurile mi-ar fi posibile. Vă iubesc cu o dragoste care poate face miracole! Puneţi-mă la încercare! Vorbiţi! Vă voi asculta ca un sclav, fără un geamăt, fără un murmur. Vreţi să devin rege pentru a vă oferi un tron? Voi deveni. Vreţi ca eu, care vă iubesc la nebunie, să mă întorc în locul din care am venit? Mă voi întoarce, chiar dacă îmi voi sfărâma pentru totdeauna inima. Vreţi să mă omor la picioarele dumneavoastră? Mă voi omorî. Vorbiţi! Mintea mea se tulbură, sângele îmi fierbe, vorbiţi, domnişoară, vorbiţi!

- Ei bine! Iubiţi-mă, murmură ea, învinsă de atâta dragoste.

Piratul scoase un strigăt, dar un strigăt care rareori scapă dintr-un gât omenesc.

Aproape în acelaşi timp, răsunară două sau trei focuri de armă.

- Tigrul! exclamă Marianne.

- Al meu este, strigă Sandokan.

Lovi cu pintenii în pântecele calului şi ţâşni ca un fulger, cu ochii scânteind de pasiune, cu krissul în pumn, urmat de tânără care se simţea atrasă de acest bărbat care îşi risca viaţa cu atâta îndrăzneală pentru a-şi ţine promisiunea.

Vânătorii erau la trei sute de paşi de ei. În faţa lor, în picioare, ofiţerul de marină înainta, cu arma pregătită, spre un grup de arbori.

Sandokan se aruncă jos de pe cal, strigând:

- Tigrul este al meu!

Un alt tigru s-ar fi zis. Alergând, făcea salturi de zece metri şi răcnea ca o fiară feroce.

- Prințe! strigă Marianne care coborâse de pe cal.

Dar Sandokan nu mai auzea pe nimeni acum şi continua să înainteze alergând.

Ofițerul de marină, care era cu zece paşi înaintea lui, auzindu-l apropiindu-se, ochi rapid şi trase spre tigru care era la rădăcina unui mare arbore, cu pupilele contractate, cu ghearele puternice afară, gata să sară.

Fumul împuşcăturii încă nu se risipise când văzură tigrul sărind, străbătând spațiul cu un avânt irezistibil şi trântindu-l la pământ pe imprudentul şi neîndemânaticul ofițer.

El se pregătea să-şi reia elanul şi să se repeadă la vânători, dar Sandokan era acolo. Ținând bine krissul în mâna dreaptă, el se aruncă împotriva fiarei şi, înainte ca aceasta, uimită de atâta îndrăzneală, să se fii putut pregăti de apărare, el o trânti la pământ, strângându-i gâtul cu atâta forță încât nici un urlet nu mai putea ieşi.

- Priviți-mă, strigă el. Eu însumi sunt un tigru!

Apoi, iute ca gândul, înfipse lama krissului în inima fiarei care căzu țeapănă, ca fulgerată.

Exclamații aprinse însoțiră această faptă îndrăzneață. Piratul, ieşit neatins din luptă, aruncă o privire disprețuitoare spre tânărul ofițer care se ridica; apoi, întorcându-se spre tânăra fată, rămasă mută de îngrijorare şi de teroare, cu un gest de care şi un rege ar fi fost mândru, îi spuse:

- Domnişoară, pielea tigrului este a dumneavoastră!

Capitolul nouă

Trădarea

Prânzul pe care îl dădu lordul James invitaţilor săi fu unul dintre cele mai frumoase şi mai vesele care fuseseră date până atunci în vila sa.

Bucătăria engleză, reprezentată de enorme fripturi şi de budinci, iar bucătăria malaysiană, de tucani fripţi la frigare, de stridii uriaşe de Singapore, de bambus tânăr şi fraged al cărui gust amintea de sparanghelul din Europa şi de un munte de fructe, fură degustate şi lăudate de toată lumea.

Nu mai este nevoie să spunem că toate acestea fură stropite cu un mare număr de sticle de vin, de gin, de brandy, care serviră pentru a ţine numeroase toasturi în onoarea lui Sandokan şi a frumoasei şi curajoasei Perle din Labuan.

La ceai, conversaţia deveni foarte animată. Ea trecu de la tigri la vânătoare, la piraţi, la nave, la Anglia şi la Malaysia. Singur ofiţerul de marină rămase tăcut şi păru preocupat doar să-l studieze pe Sandokan pe care nu îl pierdea din vedere nici o clipă, căruia nu lăsa să-i scape nici o vorbă, nici un gest fără să le urmărească.

Deodată, adresându-se lui Sandokan, care vorbea de piraterie, îl întrebă:

- Scuzați-mă, prințe. Sunteți de mult în Labuan?
- Sunt aici de douăzeci de zile, răspunse Tigrul.
- Dar din ce motiv nu se vede vasul dumneavoastră la Victoria?
- Deoarece pirații mi-au răpit cele două prahuri care mă duceau.
- Pirații? Ați fost atacat de pirați? În ce loc?
- Aproape de insulele Romade.
- Când?
- Cu câteva ore înainte de a ajunge pe aceste țărmuri.
- Vă înşelați, fără îndoială, prințe, căci atunci crucişătorul nostru naviga prin aceste locuri şi nu am auzit nici o lovitură de tun.
- Poate bătea vântul dinspre răsărit, răspunse Sandokan, care începu să se pună în gardă, neştiind unde vroia să ajungă ofițerul.
- Dar cum ati acostat aici?
- înot.
- Şi nu ați asistat la o luptă între două vase corsare, conduse, se spune, de Tigrul Malaysiei şi un crucişător?
- Nu.
- Este ciudat.
- Domnule! Vă îndoiți de cuvintele mele? întrebă Sandokan ridicându-se.
- Dumnezeu să mă ferească, prințe! răspunse tânărul ofițer cu un uşor accent de ironie.
- Ah! ah! exclamă lordul intervenind, baronet William, vă rog să nu dați naştere la o dispută în casa mea.
- Scuzati-mă, milord, nu aveam această intenție, răspunse ofițerul.

- Să terminăm, deci, cu aceste vorbe, luați un pahar din acest delicios whisky şi să ne ridicăm de la masă, căci a venit noaptea şi pădurile insulei nu sunt sigure pe întuneric.

Convivii făcură încă o dată onoare sticlelor generosului lord, apoi se ridicară şi coborâră în parc însoțiți de Sandokan şi de tânăra fată.

- Domnilor, spuse lord James, sper că veți veni în curând să mă revedeți.

- Fiți sigur că nu vom lipsi, răspunseră vânătorii în cor.

- Şi să sperăm că veți avea ocazia să fiți mai fericit, baronet William, spuse el întorcându-se spre ofițer.

- Voi trage mai bine, răspunse acesta, aruncându-i o privire furioasă lui Sandokan. Permiteți-mi să vă spun o vorbă, milord.

- Şi două, dragul meu.

Tânărul ofițer îi murmură la ureche câteva vorbe pe care nimeni nu le putu auzi.

- În regulă, răspunse lordul. Şi acum, prieteni, noapte bună şi Dumnezeu să vă ferească de întâlniri neplăcute.

Vânătorii se urcară pe cai şi ieşiră din parc în galop.

După ce îl salută pe lord care i se păru dintr-o dată având o proastă dispoziție şi strânse cu pasiune mâna tinerei lady, Sandokan se retrase în camera lui.

În loc să se culce, el începu să meargă în lung şi în lat, pradă unei vii agitații. O vagă nelinişte se oglindea pe fața lui, iar mâinile sale frământau mânerul krissului.

Se gândea fără îndoială la acea încercare de interogatoriu la care îl supusese ofițerul de marină și care putea ascunde o cursă întinsă cu abilitate. Cine era acest ofițer? Ce motiv îl împinsese să îl chestioneze în acest mod? Îl întâlnise oare pe puntea crucișătorului în acea luptă sângeroasă de noapte?

Îl recunoscuse sau nu avea decât o simplă bănuială?

Poate chiar în acest moment se urzea ceva împotriva lui?

„Bah! își spuse la sfârșit Sandokan, ridicând din umeri, dacă se coace vreo trădare împotriva mea, voi ști să o descopăr, căci simt că sunt încă bărbatul căruia nu i-a fost frică niciodată de toți acești englezi. Să ne odihnim deci și mâine vom vedea ce va fi de făcut."

Se aruncă îmbrăcat în pat, punându-și krissul la îndemână, și adormi liniștit pronunțând numele dulce al lui Marianne.

Se trezi singur spre amiază, când soarele intra deja pe ferestrele rămase deschise.

Chemă un servitor și îl întrebă unde era lordul Guillant. Servitorul îi răspunse că plecase călare înainte de ivirea zorilor, îndreptându-se spre Victoria.

Această veste, la care cu siguranță nu se aștepta, îl uimi.

- Plecat! își spuse el. Plecat fără să-mi fii spus nimic ieri seară? Pentru ce motiv? Oare se urzește ceva împotriva mea cu adevărat? Dacă în această seară, în loc să se întoarcă aici ca prieten, el va reveni ca dușman? Ce voi face cu acest om care m-a îngrijit ca un părinte și este unchiul femeii pe care o ador? Trebuie să o revăd pe Marianne și să aflu ceva.

Coborî în parc cu speranța de a o reîntâlni, dar nu văzu pe nimeni. Fără să vrea, el se îndreptă spre arborele prăbușit unde ea avea obiceiul să se așeze și se opri suspinând.

- Oh! Ce frumoasă erai, Marianne, în seara în care m-am gândit să fug! îşi spuse el trecându-şi mâna peste fruntea înfierbântată. Nebun care eram! Eu, care căutam să mă îndepărtez de tine pentru totdeauna, de tine fiinţă adorabilă, în timp ce tu mă iubeai! Ciudat destin! Cine ar fi spus că într-o zi voi iubi o femeie? Şi cum te iubesc acum! Acum am foc în vene, foc în inima mea, foc în creierul meu, foc până în oase, şi un foc care creşte mereu odată cu pasiunea mea. Simt că pentru această femeie m-aş face englez; că, pentru ea, m-aş lăsa vândut ca sclav, că aş abandona viaţa mea tumultuoasă de aventurier, că mi-aş blestema tigri şi această mare căreia îi sunt stăpân şi pe care o consider ca sângele meu.

Lăsă să îi cadă capul în piept şi rămase adâncit în gânduri, apoi deodată se îndreptă, cu dinţii strânşi, cu ochii în flăcări.

- Dar dacă ea ar refuza piratul? exclamă el cu voce şuierătoare. Oh! Nu este posibil! Nu este posibil! Când voi fi obligat să-l înving pe sultanul din Borneo pentru a-i da un tron, când voi fi obligat să dau foc întregii insule Labuan, va fi a mea, va fi a mea!

Piratul începu să se plimbe prin parc, cu trăsăturile schimonosite, pradă unei agitaţii extrem de violente care îl făcea să tremure din cap până în picioare.

O voce bine cunoscută, care cunoştea drumul spre inima lui prin zbuciumul furtunilor, îl făcu să îşi revină.

La capătul unei cărări apăruse lady Marianne, însoţită de doi indigeni puternic înarmaţi şi îl chemase.

- Milady! exclamă Sandokan, alergând în întâmpinarea ei.

- Vă căutam, bravul meu prieten, îi spuse ea roşind.

Îşi puse un deget pe buze, ca şi cum i-ar fi recomandat tăcerea şi, luându-l de mână, îl conduse într-un mic chioşc chinezesc, pe jumătate mascat de un boschet de portocali.

Cei doi indigeni se opriră foarte aproape, cu carabinele armate.

- Ascultaţi, îi spuse tânăra, care părea înspăimântată. Ieri seară, v-am auzit, aţi lăsat să vă scape cuvinte care l-au alarmat pe unchiul meu. Prietene, am o bănuială pe care trebuie să o smulgeţi din inima mea. Spuneţi-mi, curajosul meu prieten, dacă femeia căreia i-aţi jurat dragoste v-ar cere să vă confesaţi ei, aţi face-o?

Piratul, care se apropiase de tânăra fată în timp ce ea vorbea, se retrase brusc la aceste cuvinte. Trăsăturile sale se descompuseră şi el păru să se clatine ca după o lovitură de măciucă.

- Milady, răspunse el după câteva clipe de tăcere, luând mâna tinerei, milady, totul mi-ar fi posibil pentru a vă face plăcere; aş face totul. Vorbiţi! Dacă trebuie să vă dezvălui ceva, oricât ar fi de dureros pentru noi, o voi face.

Marianne ridică ochii spre el. Privirile lor, una rugătoare şi plină de lacrimi, cealaltă sclipitoare, se întâlniră şi rămaseră pierdute mult timp una în alta.

Erau amândoi pradă unei nelinişti care îi făcea să sufere.

- Nu mă înşelaţi, prinţe, spuse Marianne cu voce stinsă, oricine aţi fi, dragostea pe care aţi aprins-o în inima mea nu se va stinge niciodată. Rege sau bandit, vă voi iubi la fel.

Un suspin adînc scăpă de pe buzele piratului.

- Deci, divină fiinţă, vrei să ştii numele meu, adevăratul meu nume? exclamă el.

- Da, numele tău! Numele tău!

Sandokan îşi trecu de mai multe ori mâna peste fruntea scăldată de transpirație, în timp ce venele gâtului său se umflau ca sub un efort supraomenesc:

- Urăşte-mă, Marianne, spuse el cu un accent sălbatic. Există un bărbat care porunceşte pe marea care scaldă coastele insulelor malaysiene, un bărbat care este biciul marinarilor, care face să tremure popoarele, al cărui nume răsună ca un dangăt de clopot. Ai auzit vorbindu-se despre Sandokan, supranumit şi Tigrul Malaysiei? Priveşte-mă în față. Tigrul sunt eu!...

Tânăra fată scoase involuntar un strigăt de oroare şi îşi ascunse fața în mâini.

- Marianne! exclamă piratul căzând la picioarele sale şi întinzând mâinile spre ea. Nu mă respinge! Nu te speria aşa! Numai fatalitatea m-a făcut să devin pirat, la fel cum numai fatalitatea mi-a impus acest nume sălbatic. Oamenii din rasa ta au fost neîndurători cu mine, care totuşi nu le-am făcut nici un rău. Ei au fost cei care m-au aruncat de pe tron în noroi, mi-au răpit regatul, care mi-au asasinat mama, frații şi surorile şi m-au împins astfel spre mare. Nu sunt un pirat lacom, sunt un om care face dreptate, răzbunătorul familiei mele şi al poporului meu, nimic mai mult! Acum, dacă vrei, respinge-mă şi voi pleca pentru totdeauna de aici, pentru a nu-ți mai produce frică.

- Nu, Sandokan, nu te resping, căci te iubesc prea mult, căci tu eşti viteaz, eşti puternic şi teribil ca uraganele care tulbură oceanele.

- Oh! Tu mă mai iubeşti încă! Mai spune-mi că mă iubeşti!

- Da, Sandokan, te iubesc. Te iubesc astăzi mai mult ca ieri!

Piratul o trase spre el şi o strânse la pieptul său. O bucurie fără limite îi lumina faţa bărbătească şi buzele sale surâdeau cu un surâs de fericire divină.

- Eşti a mea, eşti a mea! strigă el delirând de fericire, ieşindu-şi cu totul din fire. Vorbeşte acum, adorata mea! Spune-mi ce pot să fac pentru tine! Căci acum totul îmi este posibil. Dacă vrei, voi detrona un sultan pentru a-ţi da un regat; dacă vrei să fii necuprins de bogată, voi jefui templele din India şi din Birmania pentru a te acoperi de aur şi de diamante; dacă vrei ca eu să renunţ pentru totdeauna la răzbunările mele şi ca piratul să dispară, voi incendia eu însămi prahurile mele, pentru ca ele să nu mai poată străbate mările ca vase pirat, voi împrăştia tigrii mei, voi sfărâma tunurile mele şi voi distruge adăpostul meu. Vorbeşte, spune-mi ce vrei. Cere-mi imposibilul şi îl voi face. Pentru tine mă simt capabil să ridic lumea şi să o arunc în adâncul cerului!

Tânăra fată se înclină spre el surâzând şi îi înconjură gâtul puternic cu micile ei mâini delicate şi frumoase.

- Nu, nu curajosul meu prieten, îi spuse ea. Eu nu cer decât fericirea cu tine, aproape de tine. Du-mă departe de aici, într-o insulă oarecare, dar în care tu vei putea să mă iubeşti fără nelinişti şi pericole.

- Da, când vei vrea, te voi duce într-o insulă îndepărtată acoperită de flori şi de păduri unde tu nu vei mai auzi vorbindu-se de Labuan, unde eu nu voi mai auzi vorbindu-se de Mompracem; într-o insulă fermecată din marele ocean unde vom putea trăi fericiţi ca doi porumbei îndrăgostiţi, tu, Perla din Labuan şi eu, teribilul pirat care va fi lăsat în urma lui torente de sânge. Vei veni, Marianne?

- Da, Sandokan, voi veni. Acum ascultă-mă. Te paşte un pericol, poate o trădare care se urzeşte chiar în acest moment.

- Ştiu, spuse Sandokan. Bănuiesc această trădare, dar nu mă tem de ea.

- Trebuie să mă asculţi, Sandokan.

- Ce trebuie să fac?

- Trebuie să pleci imediat.

- Să plec!... Să plec!... Dar nu mi-e frică.

- Fugi! Sandokan, fugi cât mai ai timp. Am presimţiri sumbre. Mi-e frică să nu te pândească o nenorocire. Unchiul meu nu a plecat dintr-un capriciu. El trebuie că a fost chemat de baronetul William Rosenthal care poate te-a recunoscut. Ah! Sandokan, pleacă! Întoarce-te în insula ta imediat şi ia-ţi măsuri de siguranţă înainte ca furtuna să se repeadă asupra ta!

În loc să o asculte, Sandokan trase spre el pe tânăra fată şi o prinse în braţele sale. Acum, chipul său, puţin mai înainte emoţionat, căpătă altă expresie; ochii îi aruncau fulgere, sângele îi pulsa violent în artere şi buzele lăsau să se vadă dinţii.

O clipă mai târziu, el fugea ca o fiară sălbatică traversând parcul, sărind peste pâraie, gropi şi gardul incintei, ca şi cum ar fi fost cuprins de frică sau ar fi încercat să gonească ceva.

Nu se opri decât pe plajă unde rătăci mult timp, fără să ştie unde să meargă şi ce să facă. Când se hotărî să se întoarcă la vilă, noaptea căzuse şi luna strălucea.

Imediat ce intră, el întrebă dacă lordul era acolo; dar i se răspunse că nu fusese văzut.

Merse în salon şi o găsi pe lady Marianne îngenuncheată în faţa unui portret, cu faţa inundată de lacrimi.

- Oh! adorata mea Marianne! spuse el zărind-o, de ce plângi? Poate pentru că eu sunt Tigrul Malaysiei, omul detestat de compatrioții tăi?

- Nu, Sandokan, ci pentru că mi-e frică. O nenorocire se va abate asupra ta. Fugi! Fugi de aici!

- Nu îmi este frică, Tigrului Malaysiei nu îi este niciodată frică, şi...

Totuşi, contrar voinței lui, se opri brusc tremurând. Un călăreț intrase în parc şi se oprise în fața vilei.

- Unchiul meu! Fugi, Sandokan! strigă tânăra. r Eu!...

Eu!...

În acel moment, lordul James intră în salon. Nu mai era acelaşi om ca înainte. Era grav, trist, furios şi îşi îmbrăcase uniforma de căpitan de navă.

El respinse cu dispreț mâna pe care piratul i-o întindea cu îndrăzneală şi îi răspunse rece.

- Dacă aş fi fost un om de felul dumneavoastră, în loc să cer ospitalitate unui duşman de moarte, m-aş fi lăsat mai degrabă mâncat de tigrii pădurii. Retrageți-vă această mână care este cea a unui pirat, a unui asasin.

- Domnule! exclamă Sandokan, sigur acum că fusese descoperit şi pregătindu-se să-şi vândă scump viața, nu sunt un asasin, sunt un om care face dreptate!

- Nici un cuvânt mai mult! Ieşiți!

- Bine, răspunse Sandokan.

El aruncă o lungă privire mult iubitei sale căzută pe jumătate leşinată pe covor, se pregăti ca pentru a se repezi afară, dar se stăpâni şi, cu paşi lenți, cu mâna dreaptă pe mânerul krissului, cu capul sus şi privirea sigură, ieşi din cameră şi coborî scările gâfâind şi stă- pânindu-şi cu un efort

extraordinar bătăile furioase ale inimii şi emoţia puternică care îl cuprinsese.

Totuşi, când ajunse în parc, se opri şi îşi scoase din teacă krissul a cărui lamă strălucea în razele lunii.

La trei sute de paşi se întindea o linie de soldaţi cu armele în mâini, gata să tragă asupra lui.

Capitolul zece

Vânarea piratului

În alte vremuri, Sandokan, aproape fără arme şi în faţa unui duşman de cincizeci de ori mai numeros, nu ar fi ezitat nici o clipă să se arunce împotriva vârfurilor baionetelor pentru a-şi deschide drum în nu contează ce parte, dar acum, pentru că iubea şi se ştia iubit, pentru că fiinţa minunată poate îl urmărea cu priviri neliniştite, el nu vroia să facă o asemenea nebunie care i-ar fi putut costa, pe el viaţa şi pe ea lacrimi.

Totuşi, trebuia să îşi deschidă o trecere pentru a ajunge în pădure şi la mare, singurele lui speranţe de salvare.

„Să ne întoarcem, îşi spuse el. Apoi vom vedea."

Se întoarse pe scară fără a fi văzut de soldaţi şi, cu krissul în mână, reintră în salon.

Lordul era încă acolo, sumbru, cu braţele încrucişate; dar tânăra lady dispăruse.

- Domnule, spuse Sandokan, apropiindu-se de lordul James, dacă v-aş fi adăpostit sub acoperişul meu, dacă v-aş fi numit prietenul meu şi apoi v-aş fi descoperit ca fiind duşmanul meu de moarte, v-aş fi arătat uşa, dar nu v-aş fi întins o cursă laşă. Afară, pe drumul pe care trebuie să merg,

sunt cincizeci, poate o sută de oameni gata să mă împuşte. Făceţii să se retragă şi să-mi lase trecerea liberă.

- Invincibilului Tigru al Malaysiei îi este deci frică? întrebă lordul cu ironie rece.

- Mie! Să-mi fie frică! Cu siguranţă nu, milord, dar aici nu este vorba de a lupta, ci de a asasina un om neînarmat.

- Asta nu mă priveşte. Ieşiţi! Nu mai dezonoraţi casa mea sau, pentru numele lui Dumnezeu...

- Nu mă ameninţaţi, milord, căci Tigrul ar fi capabil să muşte mâna care l-a îngrijit.

- Ieşiţi! Vă spun.

- Faceţi întâi să se retragă acei oameni.

- Atunci între noi doi, Tigru al Malaysiei, strigă lordul, închizând uşa.

- De unde să ştiu eu că nu veţi căuta să mă asasinaţi prin trădare? îi spuse Sandokan. Haideţi, milord, deschideţi-mi cale de trecere sau mă reped la dumneavoastră.

În loc să îl asculte, lordul luă un corn dintr-un cui şi lansă un sunet ascuţit.

- Oh! Trădare! strigă Sandokan, simţind cum îi fierbe sângele în vene,

- Era timpul, sceleratule, să cazi în mâinile noastre, spuse lordul. În câteva clipe soldaţii vor fi aici şi, în douăzeci şi patru de ore, vei fi împuşcat.

Sandokan scoase un fel de muget. Cu un salt de felină, el luă un scaun greu şi sări pe masa aflată în mijlocul încăperii.

Era teribil la vedere. Trăsăturile sale contractate de furie îi dădeau un aer feroce, ochii îi aruncau fulgere şi îşi rânjea dinţii ca o fiară.

În aceeaşi clipă se auzi un sunet de trompetă şi, imediat apoi, de pe coridor, vocea Mariannei strigând cu disperare:

- Fugi, Sandokan!

- Sânge! Văd sânge, urlă piratul.

El ridică scaunul cu care se înarmase şi îl aruncă cu putere împotriva lordului care, atins în plin piept, căzu greoi.

Iute ca fulgerul Sandokan fu deasupra lui, cu krissul ridicat.

- Omoară-mă, asasinule, horcăi lordul.

- Amintiţi-vă de ceea ce v-am spus acum câteva zile, îi spuse piratul. Vă voi cruţa viaţa, dar trebuie să vă fac neputincios.

Spunând aceasta, îl răsturnă şi, cu o dexteritate deosebită, îi legă bine mâinile şi picioarele cu propria lui curea.

Apoi îi luă sabia şi se năpusti pe coridor strigând:

- Marianne! Sunt aici!,..

Tânăra lady se aruncă în braţele lui, apoi, trăgându-l în camera ei, îi spuse plângând:

- Am văzut soldaţii, Sandokan. Dumnezeule! Eşti pierdut!

- Nu încă, răspunse piratul. Voi scăpa de soldaţi. Vei vedea.

El o luă de mână şi, conducând-o în faţa ferestrei, o contemplă pierdut câtva timp în razele lunii.

- Marianne, îi spuse el, jură-mi că vei fi soţia mea.

- O jur pe mormântul mamei mele, răspunse tânăra fată.

- Şi mă vei aştepta?

- Da, ţi-o promit.

- Foarte bine! Atunci, eu plec; dar într-o săptămână sau două mă voi întoarce ca să te iau, în fruntea vitejilor mei tigrii. Şi acum, pe voi, câini de englezi!

strigă el îndreptându-se şi arătându-şi statura mândră. Mă voi bate pentru Perla din Labuan!

Încălecă pervazul ferestrei şi sări într-un strat cu tufişuri care îl ascundeau în întregime.

Soldaţii, cincizeci sau şaizeci, înconjuraseră vila şi înaintau încet, cu armele în mâini, gata să deschidă focul.

Sandokan, ascuns ca un tigru, cu sabia lordului în mâna dreaptă şi krissul său în stânga, nu făcea nici un zgomot, nu mişca, ghemuit, gata să sară asupra unui punct al cercului şi să-l rupă într-un elan irezistibil.

Singura mişcare pe care o făcea era să privească spre fereastra unde ştia că era mult iubita lui Marianne, aşteptând cu nelinişte sfârşitul luptei.

În curând soldaţii fură la câţiva paşi de stratul unde el era ascuns. Acolo ei se opriră, indecişi asupra a ceea ce trebuiau să facă şi neliniştiţi de ce s-ar fi putut întâmpla.

- Uşurel, băieţi, spuse un caporal. Să aşteptăm semnalul înainte de a merge mai departe.

- Vă temeţi că piratul este ascuns pe aici? întrebă un soldat.

- Mă tem mai degrabă să nu fi masacrat pe toţi locuitorii din casă, căci nu se aude nici un zgomot.

- Ar fi capabil de un asemenea lucru?

- Este un bandit capabil de orice, răspunse caporalul. Oh! Ce bucuros aş fi să-l văd dansând la capătul unei vergi cu un metru de funie de gât.

Sandokan, care nu pierdea nici un cuvânt din ce se vorbea, lăsă să-i scape un mormăit surd şi fixă asupra caporalului ochii săi injectaţi de sânge.

- Aşteaptă un moment, murmură el scrâşnind din dinţi. Tu vei cădea primul.

În acest moment se auzi din vilă cornul lordului.

- Încă un semnal, murmură Sandokan.

- Înainte! comandă caporalul. Piratul este ascuns în jurul vilei.

Soldaţii se apropiară lent, aruncând priviri neliniştite în toate părţile. Sandokan măsură din privire distanţa, se ridică în genunchi, apoi, cu un salt, se aruncă asupra duşmanilor.

Dură doar o clipă să despice capul caporalului şi să dispară în mijlocul tufişurilor din jur.

Soldaţii, surprinşi de atâta îndrăzneală, îngroziţi de moartea caporalului lor nu se gândiră să tragă imediat. Această scurtă ezitare îi fu suficientă lui Sandokan să ajungă la gard, să îl treacă dintr-un salt şi să dispară de partea cealaltă.

Izbucniră strigăte de furie, urmate imediat de câteva împuşcături. Toţi, ofiţeri şi soldaţi, se repeziră, într-o singură mişcare, afară din parc, răspândindu-se în toate direcţiile şi trăgând în toate părţile focuri de armă în speranţa că vor regăsi fugarul. Dar era prea târziu. Sandokan, scăpat miraculos din cercul de fier care îl înconjura, fugea ca un cal dezlănţuit, înfundându-se în pădurile care înconjurau proprietatea lordului James.

Liber în pădurea adâncă unde putea să-şi desfăşoare toate vicleniile, să se ascundă oriunde şi să reziste, el nu se mai temea de englezi. Ce conta că ei îl urmăreau, că îl căutau peste tot, dacă avea tot spaţiul înaintea lui acum când în urechea lui o voce dragă îi murmura mereu: „Fugi! O, tu cel pe care îl iubesc!".

- Să vină să mă caute aici, în mijlocul naturii sălbatice, spunea el, alergând într-una.

-

- Vor întâlni Tigrul liber, gata de orice, pregătit de orice! Să străbată în toate direcţiile apele insulei cu crucişătoarele lor care aruncă fum; să-şi trimită soldaţii să străbată pădurile; să cheme în ajutor pe toţi locuitorii Victoriei, voi trece la fel de uşor printre baionetele lor ca şi printre tunurile lor! Dar mă voi întoarce în curând, copilă divină, ţi-o jur! Voi reveni aici, în fruntea vitejilor mei, nu ca un învins, ci ca un învingător şi te voi lua pentru totdeauna din aceste locuri blestemate!

Cu cât el se îndepărta, cu atât strigătele şi împuşcăturile celor ce îl urmăreau deveneau mai slabe până ce, în fine, se stinseră cu totul.

Sandokan se opri o clipă la rădăcina unui arbore gigantic, pentru a-şi trage răsuflarea şi pentru a-şi găsi drumul printre miile de plante unele mai mari ca altele.

Luna strălucea pe un cer fără nori şi răspândea pe sub frunzişul pădurii razele sale azurii blânde şi clare.

- Iată! spuse piratul, orientându-se cu ajutorul stelelor, în spatele meu sunt englezii iar în faţa mea, spre vest, este marea. Dacă mă îndrept imediat în această direcţie, pot da peste trupele duşmanilor mei, căci ei trebuie să presupună că eu voi căuta să ajung cât mai repede pe coasta cea mai apropiată. Este deci preferabil să mă abat de la linia dreaptă şi să mă îndrept spre sud pentru a ajunge la mare la o distanţă considerabilă de aici. Curaj! La drum! Şi deschide ochii şi urechile!

Adunându-şi toată energia şi toate forţele, el întoarse spatele ţărmului care nu putea să fie departe şi se înfundă din

nou în pădure, deschizându-şi drum prin tufişuri cu mii de precauţii,

trecând peste trunchiurile de arbori doborâţi de bătrâneţe sau răsturnaţi de furtună şi căţărându-se pe liane când se găsea în faţa unei bariere vegetale de netrecut, pentru a nu lăsa nici un semn.

Timp de trei ore el merse astfel, oprindu-se când vreo pasăre speriată de prezenţa sa se ridica ţipând sau când vreun animal sălbatic fugea urlând şi ajunse la malul unui torent cu ape negre.

Intră în apă şi, după cincizeci de metri, ieşi agăţându-se de o creangă groasă şi se căţără într-un arbore cu ramuri dese.

- Este destul pentru a face să mi se piardă urmele chiar şi în faţa câinilor, spuse el. Acum pot să mă odihnesc fără teama de a fi descoperit.

Era acolo de o jumătate de oră când un murmur uşor, care ar fi scăpat unor urechi mai puţin fine ca ale sale, se auzi în apropiere.

El îndepărtă încet crengile, reţinându-şi respiraţia şi privi cu atenţie în umbra adâncă a pădurii.

Doi bărbaţi, aplecaţi până la pământ, înaintau privind cu atenţie în toate părţile. Sandokan recunoscu doi soldaţi.

- Duşmanul! murmură el. M-am înşelat sau ei m-au urmărit îndeaproape?

Cei doi soldaţi care, după câte se părea, căutau urmele piratului, mai merseră câţiva metri şi se opriră aproape sub arborele care îi servea de adăpost lui Sandokan.

- Ştii, John, spuse unul dintre ei a cărui voce tremura, mie mi-e frică în pădurea asta atât de întunecoasă.

- Şi mie, James, răspunse celălalt. Bărbatul pe care îl căutăm este mai rău ca un tigru! Este în stare să cadă asupra noastră pe nepregătite şi să ne omoare pe amândoi. Ai văzut, în parc, cum l-a omorât pe tovarăşul nostru?

- Nu voi uita niciodată, John. Părea că nu este un om, ci un gigant gata să ne facă fărâme. Crezi că vom reuşi să-l prindem?

- Mă îndoiesc, deşi baronetul William Rosenthal a promis cincizeci de lire sterline pentru capul său. În timp ce noi toţi îl urmărim spre vest pentru a-l împiedica să se îmbarce pe vreun prahu, el poate că se îndreaptă spre nord sau spre sud...

- Da, dar mâine sau poimâine cel mai târziu, vreun crucişător va ieşi şi îl va împiedica să fugă!

- Ai dreptate, prietene. Şi acum noi ce facem?

- Mai întâi mergem pe ţărm, apoi vom vedea.

- Să-l aşteptăm mai întâi pe sergentul Willis, care este în urma noastră?

- Nu, îl vom aştepta pe ţărm.

- Să sperăm că va scăpa de pirat. Haide, să plecăm acum.

Cei doi soldaţi aruncară o ultimă privire în jurul lor şi reîncepură să se târască spre vest, dispărând în umbrele nopţii.

Sandokan, care nu pierduse nici un cuvânt din ce vorbiseră cei doi, aşteptă o jumătate de oră, apoi se lăsă să alunece uşurel la pământ.

- Foarte bine, îşi spuse el. Ei toţi mă urmăresc spre apus, deci eu mă voi îndrepta mereu spre sud, unde ştiu acum că nu voi întâlni duşmani. Să fiu prudent! Sergentul Willis este pe urmele mele!

Îşi reluă marşul spre sud, traversând din nou torentul şi îşi deschise drum printr-o perie deasă de plante.

Tocmai ocolea un arbore mare de camfor care îi bloca drumul, când o voce amenințătoare şi autoritară îi strigă:

- Dacă faci un pas, dacă faci o mişcare, te împuşc ca pe un câine...

Capitolul unsprezece

Giro-Batol

Piratul, fără să se sperie de acest ordin brusc care l-ar fi putut costa viaţa, se întoarse lent şi puse mâna pe mânerul săbiei sale, gata să o folosească.

La şase paşi de el, un bărbat, un soldat, fără îndoială sergentul Willis despre care vorbiseră mai înainte cei doi căutători de urme, se ridică din spatele unui tufiş şi îl ochea, foarte hotărât, după cât se părea, să îşi pună în aplicare ameninţarea. Sandokan îl privi liniştit, dar cu ochii din care ţâşneau ciudate sclipiri în întunericul adânc şi izbucni în râs.

- De ce râdeţi? întrebă sergentul derutat şi stupefiat. Nu mi se pare că ar fi momentul potrivit.

- Râd pentru că mi se pare ciudat că tu îndrăzneşti să mă ameninţi cu moartea. Ştii cine sunt eu?

- Şeful piraților din Mompracem.
- Eşti foarte sigur? întrebă Sandokan, a cărui voce şuiera într-un fel ciudat.
- Oh! Aş paria solda mea pe o săptămână contra unui genny că nu mă înşel.
- Într-adevăr, eu sunt Tigrul Malaysiei.
- Ah!...

Cei doi bărbați, Sandokan ironic, amenințător şi sigur pe el și celălalt speriat de a se afla singur în fața acestui om a cărui vitejie era legendară, dar hotărât să nu dea înapoi, se priviră câteva minute în tăcere.

- Haide, Willis, vino să mă prinzi, spuse Sandokan.
- Willis! exclamă soldatul prins de o teroare superstițioasă. De unde ştiți numele meu?
- Nimeni nu poate să nu ştie numele unui om scăpat din infern, spuse Tigrul rânjind.
- îmi faceți frică.
- Frică! spuse Sandokan. Willis! Ştii tu că eu văd sânge!...

Soldatul care coborâse arma, surprins, înspăimântat, neştiind dacă avea în față un om sau un demon, se retrase violent, uitând să îşi amenințe adversarul; dar Sandokan, care îl supraveghea, fu într-o clipă asupra lui şi îl trânti la pământ.

- Iertare!... Iertare!... se bâlbâia sărmanul sergent văzând în fața lui vârful săbiei adversarului său.
- Îți dăruiesc viața, îi spuse Sandokan.
- Pot să vă cred?
- Tigrul Malaysiei nu promite niciodată zadarnic. Ridică-te şi ascultă-mă.

Sergentul se ridică tremurând, privindu-l fix pe Sandokan cu o privire înfricoşată.

- Spuneți, zise el.

- Am zis că îți voi dărui viața, dar tu va trebui să răspunzi la toate întrebările pe care ți le voi pune.

- Spuneți.

- Spre ce coastă se crede că voi fugi?

- Spre coasta apuseană.

- Câți oameni sunt pe urmele mele?

- Nu pot să spun. Ar fi o trădare.

- Ai dreptate. Nu o vreau. Te stimez, din contră, pentru aceasta.

Sergentul îl privi stupefiat.

- Ce fel de om sunteți? îl întrebă el. Vă credeam un asasin mizerabil, dar văd că toată lumea se înşeală.

- Nu-mi pasă. Dă-mi uniforma ta.

- Ce vreți să faceți cu ea?

- Îmi va servi pentru a fugi, nu pentru altceva. Sunt soldați indieni printre cei care mă urmăresc?

- Da, şipai.

- Foarte bine. Dezbracă-te fără să faci vreo prostie, dacă vrei să rămânem prieteni.

Soldatul ascultă. De bine, de rău, Sandokan îmbrăcă uniforma, îşi puse centura cu sabia şi cartuşiera şi cascheta pe cap şi îşi trecu carabina în bandulieră.

- Şi acum lasă-mă să te leg, îi spuse soldatului.

- Deci vreți să fiu mâncat de tigrii?

- Bah! Tigri nu sunt atât de mulți cum crezi tu. Am doar nevoie să-mi iau măsuri de siguranță că nu mă vei trăda.

Prinse în brațele sale puternice soldatul, care nu îndrăznea să opună nici o rezistență şi îl legă de un arbore cu o funie solidă, apoi se îndepărtă repede fără să privească în urmă.

„Repede, îşi spuse el. Trebuie să ajung în această noapte pe țărm şi să mă îmbarc sau mâine va fi prea târziu. S-ar

putea ca uniforma pe care o port să mă ajute să scap mai uşor de cei care mă urmăresc şi să-mi găsesc un loc pe vreun vas care să meargă direct în insulele Romade. De acolo voi putea ajunge în Mompracem şi apoi!... Ah! Marianne! Mă vei revedea curând, dar ca învingător!"

La acest nume invocat involuntar, fruntea piratului se umbri şi trăsăturile i se contractară dureros. îşi duse mâinile la inimă şi suspină.

- Linişte! Linişte! murmură el cu voce surdă. Sărmană Marianne! Cine ştie câte spaime îi agită acum inima? Poate mă crede învins, rănit sau înlănțuit ca o fiară sălbatică, poate mă crede chiar mort. Mi-aş da tot sângele, picătură cu picătură, pentru a o revedea doar o clipă, pentru a-i spune că Tigrul trăieşte încă şi că se va întoarce. îndrăzneală! Curaj! De ele am nevoie. În această noapte eu voi părăsi aceste țărmuri neospitaliere ducând în inima mea jurământul ei şi mă voi întoarce în insula mea sălbatică. Şi apoi ce voi face? îmi voi lua definitiv adio de la viața mea de aventurier, de la insula mea, de la pirații mei, de la marea mea? I-am jurat toate acestea, le voi face pentru această făptură divină care a ştiut să înlănțuie inima Tigrului Malaysiei. Linişte! Să nu-i mai spun pe nume sau voi înnebuni. înainte! Să merg drept înainte.

Reîncepu să meargă şi mai repede, apăsându-şi pieptul ca şi cum ar fi vrut să-şi stăpânească bătăile rapide ale inimii.

Merse astfel toată noaptea, traversând uneori grupuri de arbori uriaşi, mici păduri şi alteori câmpii joase, unde întâlnea torente şi mlaştini, căutând să se orienteze după stele.

În zori se opri lângă un grup masiv de duriani enormi pentru a se odihni puțin şi pentru a se asigura că drumul îi era liber.

Tocmai se pregătea să se ascundă într-un desiş de liane când auzi o voce care îl striga:

- Hei, camarade! Ce căutați acolo? Vă temeți să nu se ascundă vreun pirat şi mai teribil decât tigrii din țara voastră?

Sandokan, deloc surprins, sigur că nu avea motive de teamă cu uniforma pe care o purta, se întoarse liniştit şi văzu doi
soldați culcați la mică distanță. Privindu-i cu atenție, el crezu că îi recunoaşte pe cei doi soldați care mergeau înaintea sergentului Willis.

- Ce faceți aici? întrebă Sandokan, rupând engleza cu un accent gutural.

- Ne odihnim puțin, răspunse unul dintre soldați. Am umblat toată noaptea şi nu mai putem.

- Şi voi căutați piratul?

- Da, şi chiar putem spune, sergent, că i-am găsit urmele.

- Oh! făcu Sandokan simulând spaima. Şi unde le-ați găsit?

- În pădurea pe care tocmai am traversat-o.

- Şi apoi, le-ați pierdut?

- Ne-a fost imposibil să le regăsim, spuse soldatul cu ciudă.

- În ce direcție mergeau?

- Spre mare.

- Atunci suntem perfect de acord.

- Ce vreți să spuneți, sergent? întrebară cei doi soldați ridicându-se dintr-un salt.

- Că eu şi Willis...

- Willis?... L-ați întâlnit?

- Da şi l-am părăsit acum două ore.

- Continuați, sergent.

- Vroiam să vă spun că Willis şi cu mine i-am găsit urmele în apropierea colinei roşii. Piratul încearcă să ajungă pe coasta nordică a insulei, nu este nici o posibilitate să ne înşelăm.

- Atunci noi am urmărit o pistă falsă?

- Nu prieteni, răspunse Sandokan. Doar că piratul şi-a bătut în mod abil joc de voi.

- Cum? întrebă cel mai în vârstă dintre cei doi soldaţi.

- Urcând spre nord el a urmat albia unui torent. Vicleanul a lăsat urme vizibile în pădure simulând fuga spre est, apoi, din contră, a revenit pe urme.

- Şi ce trebuie să facem acum?

- Unde sunt tovarăşii voştri?

- Cercetează pădurea la două mile de aici, avansând spre est.

- Întoarceţi-vă imediat la ei şi duceţi-le ordinul să se îndrepte fără întârziere spre plajele nordice ale insulei. Grăbiţi-vă. Lordul a promis o sută de lire sterline şi un grad celui care va descoperi piratul.

Nu trebuia mai mult pentru a ademeni pe cei doi soldaţi. îşi luară repede armele, îşi puseră în buzunare pipele care încă fumegau şi, salutându-l pe Sandokan, se îndepărtară rapid şi dispărură sub arbori.

Tigrul Malaysiei îi urmări din priviri cât putu, apoi se întoarse să se ascundă în mijlocul tufişurilor, murmurând: .

- În timp ce ei îmi vor elibera drumul, eu pot să mă odihnesc câteva ore. Apoi vom vedea ce va fi de făcut.

El bău câteva guri din whisky-ul cu care plosca lui Willis era plină, mâncă nişte banane pe care le culese din pădure,

apoi punându-şi capul pe o grămadă de iarbă, adormi adânc fără să se mai gândească la duşmanii săi.

Cât timp a dormit? Cu siguranță nu mai mult de trei sau patru ore, căci atunci când deschise ochii, soarele era încă foarte sus pe cer. Tocmai se ridica pentru a-şi relua drumul când auzi o împuşcătură în apropiere, urmată imediat de galopul grăbit al unui cal.

- Oare m-au descoperit? murmură Sandokan lă- sându-se să cadă în mijlocul tufişurilor.

îşi armă rapid carabina, îndepărtă cu precauție frunzele şi privi.

La început nu văzu nimic. Auzea totuşi galopul apropiindu-se repede.

Crezu că trebuia să fie un vânător lansat pe urmele unei fiare, dar îşi recunoscu în curând greşeala. Era o vânătoare de oameni.

Într-adevăr, o clipă mai târziu, un indigen sau un malaysian, judecând după culoarea roşcată a pielii, traversă alergând din toate puterile câmpia, încercând să ajungă la un tufiş de bananieri.

Era un om mic, îndesat, aproape gol, neavând pe el decât o *pagne*[12] deşirată şi o pălărie din fibre de rotang, dar ținând în mâna dreaptă o bâtă noduroasă zdravănă şi, în mâna stângă, un kriss cu lama şerpuită.

Cursa era atât de rapidă că Sandokan nu avu timp să îl vadă bine.

Note:

12 Pânză de bumbac legată în jurul şoldurilor la populațiile din sud-estul Asiei.

El îl văzu doar pătrunzând, cu un ultim efort, printre bananieri şi dispărând sub frunzele lor mari.

„Cine putea fi acela? se întrebă Sandokan uluit. Cu siguranță un malaysian."

Deodată o presupunere îi trecu prin minte:

„Dacă era unul dintre oamenii mei? îşi spuse el. Dacă Yanez debarcase pe cineva pentru a veni să mă caute? El ştia că mă îndreptam spre Labuan."

Se pregătea să iasă din ascunzişul său pentru a încerca să descopere fugarul când, la liziera pădurii, apăru un om călare.

Era un cavalerist din regimentul din Bengal.

Părea furios, înjura şi îşi chinuia calul ințepându-l cu pintenii şi smucindu-l brusc.

La cincizeci de paşi de tufişul de bananieri, el descălecă, îşi legă calul de trunchiul unui arbore, armă muschetonul[13] şi rămase pe loc, scrutând cu privirea cu mare atenție arborii care îl înconjurau.

- Pe toate tunetele din lume! strigă el. Doar nu a intrat în pământ! Trebuie să fie ascuns undeva şi, pe Dumnezeu! Nu va scăpa a doua oară muschetonului meu. Ştiu bine că am de a face cu Tigrul Malaysiei, dar lui John Gibbis nu îi este frică! Dacă acest cal blestemat nu s-ar fi cabrat, acum piratul era mort.

Monologând astfel cavalerul îşi scoase sabia şi se adăposti într-un desiş de arec şi de tufişuri, cercetând ramurile cu atenție.

Aceşti arbori erau aproape de pâlcul de bananieri, dar era îndoielnic că el ar fi reuşit să îl descopere pe fugar. Acesta se culcase printre liane şi rădăcini, găsind un adăpost sigur, indiferent cine l-ar fi căutat. Sandokan, care nu îşi părăsise

Note: 13 Armă de foc mai mică decât muscheta.

ascunzişul, încercase în zadar să descopere unde se ascunsese malaysianul. Cu toate eforturile pe care le făcuse întinzându-se şi privind pe deasupra şi pe dedesubtul marilor frunze, nu reuşea să îl vadă nicăieri.

Totuşi el se ferea să îl pună pe cavalerist pe urma bună, temându-se să nu îl trădeze pe indigen care era urmărit pentru vreo crimă pe care nu o comisese.

- Să încercăm să îl salvăm, murmură el. Poate este unul din oamenii noştri sau poate este cineva trimis de Yanez pentru a mă căuta. Trebuie trimis aiurea acest cavalerist, care altfel va sfârşi prin a-l descoperi.

Tocmai se pregătea să îşi facă apariția când, la câțiva paşi de el, văzu agitându-se un mănunchi de liane.

întoarse rapid capul în acea direcţie şi văzu apărând malaysianul. Bietul om, temându-se să nu fie descoperit, se cățăra pe aceste funii vegetale pentru a ajunge în vârful unui manglier, în mijlocul frunzelor căruia putea să-şi găsească un adăpost mai bun.

- Vicleanul! murmură Sandokan.

El aşteptă ca acesta să ajungă la ramuri şi să se întoarcă. Abia îi văzu figura că îşi reținu cu greutate un strigăt de bucurie şi de uimire.

- Giro-Batol! murmură el. Ah, vitezul meu malaysian!... Cum se poate ca el să fie viu şi să fie aici?... îmi amintesc bine, totuşi, că l-am abandonat pe prahul care se scufunda, mort sau aproape mort. Ce fapt extraordinar! Iată unul care are sufletul strâns legat de corp. Temerarul! Să îl salvăm.

îşi armă carabina, ocoli tufişurile şi apăru brusc la liziera pădurii, strigând:

- Drace! Prietene! Ce căutați cu atâta înverşunare? Ați rănit cumva vreo gorilă?

Cavaleristul, auzind această voce, sări sprinten din ascunzişul său, cu carabina la umăr şi scoase un strigăt de uimire:

- Un sergent! exclamă el.
- Vă surprinde, prietene?
- De unde aţi apărut?
- Din pădure. Am auzit o împuşcătură şi am alergat să văd ce se întâmplă. Aţi tras într-o gorilă?
- Da! Şi încă într-o gorilă mai periculoasă decât un tigru, răspunse cavaleristul cu o furie rău ascunsă.
- Dar ce fiară era?
- Şi dumneavoastră căutaţi pe cineva? întrebă soldatul.
- Da.
- Pe Tigrul Malaysiei, nu-i aşa, sergent?
- Exact.
- L-aţi văzut pe acest teribil pirat?
- Nu, dar i-am descoperit urmele.
- Ei bine! Eu am avut mai mult noroc, eu l-am găsit chiar pe pirat.
- Imposibil.
- Şi am tras în el.
- Şi... l-aţi ratat?
- Ca un vânător începător.
- Şi unde s-a ascuns?
- Mă tem că acum el este departe. L-am văzut traversând câmpia şi ascunzându-se în aceste tufişuri.
- Atunci nu îl veţi mai găsi.
- Mă tem că aşa este. Omul ăsta este mai agil ca o maimuţă şi mai teribil ca un tigru.
- Şi capabil să ne trimită pe amândoi pe lumea cealaltă.

- Ştiu, sergent. Dacă nu ar fi fost cele o sută de lire sterline promise de lordul Guillant şi pe care contez pentru a deschide o factorie în ziua în care voi părăsi armata, nu aş fi îndrăznit să-l urmăresc.

- Si acum ce vreţi să faceţi?

- Nu ştiu. Cred că îmi voi pierde timpul căutând prin aceste tufişuri.

- Vreţi un sfat bun?

- Spuneţi, sergent.

- Urcaţi-vă pe cal şi înconjuraţi pădurea.

- Vreţi să veniţi cu mine? în doi am avea mai mult curaj.

- Nu, camarade.

- Şi de ce, sergent?

- Vreţi să ne scape piratul?

- Explicaţi-mi.

- Dacă noi l-am urmări amândoi în aceeaşi parte, Tigrul ar fugi în cealaltă parte. Dumneavoastră înconjuraţi pădurea şi lăsaţi-mi mie grija de a scotoci prin desiş.

- Accept, dar cu o condiţie.

- Care?

- Să împărţim premiul dacă aveţi norocul să doborâţi Tigrul. Nu vreau să pierd cu totul aceste o sută de lire sterline.

- De acord, răspunse Sandokan, surâzând. Cavaleristul îşi puse sabia în teacă, se urcă în şa şi, ţinând în faţa lui, gata să tragă, muschetonul armat, îl salută pe sergent spunându-i:

- Ne vom revedea de partea cealaltă a pădurii.

- Mă vei aştepta mult timp! murmură Sandokan. El aşteptă să dispară în pădure cavaleristul, apoi se apropie de arborele în care se ascunsese malaysianul său spunându-i:

- Coboară, Giro-Batol.

Nu terminase de spus aceste cuvinte că malaysianul era deja la picioarele lui, exclamând cu voce stinsă:

- Ah! Căpitane!...

- Eşti surprins să mă vezi în viaţă, viteazul meu?

- Poţi să fii sigur, Tigru al Malaysiei, spuse piratul cu lacrimi în ochi. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată, atât eram de sigur că englezii te-au omorât.

- Omorât! Englezii nu au destul fier pentru a-i atinge inima Tigrului Malaysiei, răspunse Sandokan. M-au rănit rău, într-adevăr, dar, după cum vezi, sunt vindecat şi gata să reiau lupta.

- Şi ceilalţi?

- Dorm în adâncurile mării, răspunse Sandokan suspinând. Toţi vitejii pe care i-am condus la abordajul navei blestemate au căzut sub loviturile leoparzilor.

- Dar îi vom răzbuna, căpitane, nu-i aşa?

- Desigur. Dar prin ce întâmplare miraculoasă te regăsesc în viaţă? îmi amintesc că te-am văzut căzând pe moarte pe puntea prahului tău în timpul primei lupte.

- Adevărat, căpitane. O schijă de mitralii m-a lovit la cap, dar fără să mă omoare. Când mi-am revenit, sărmanul prahu pe care îl abandonaseră-ţi în voia valurilor, ciuruit de gloanţele crucişătorului, era pe cale să dispară. M-am agăţat de o epavă încercând să mă îndrept spre ţărm. Am rătăcit câteva ore, apoi am leşinat. Mi-am revenit în cabana unui indigen. Acest om de treabă m-a găsit la cincisprezece mile de plajă, m-a luat în canoea lui şi m-a adus la mal. Apoi m-a îngrijit cu bunătate până ce m-am vindecat complet.

- Şi acum unde fugeai?

- Vroiam să mă retrag spre țărm pentru a lansa la apă o canoe pe care am ascuns-o, când m-am trezit atacat de acest soldat.

- O! Tu ai o canoe?

- Da, căpitane.

- Vrei să te întorci la Mompracem?

- în această noapte.

- Vom merge împreună, Giro-Batol.

- Când?

- În seara asta ne vom îmbarca.

- Vreți să veniți să vă odihniți puțin în coliba mea?

- Deci tu ai şi o colibă?

- O colibă pe care mi-au dat-o indigenii.

- Să mergem imediat. Nu poți rămâne aici fără să riști să fii surprins de cavaleristul care te urmăreşte.

- Se va întoarce? întrebă Giro-Batol cu teamă.

- În mod sigur.

- Să fugim, căpitane.

- Nimic nu ne presează. Precum vezi, am devenit un sergent de infanterie din regimentul din Bengal; astfel te pot apăra.

- Ați dezbrăcat vreun soldat?

- Da, Giro-Batol.

- Vreo lovitură de maestru.

- Linişte şi să mergem sau în curând cavaleristul va fi în spatele nostru. Coliba ta este departe?

- într-un sfert de oră ajungem.

- Hai să ne odihnim puțin şi mai târziu ne vom gândi să ieşim în larg.

Cei doi piraţi ieşiră din desiş şi după ce se asigurară că nu era nimeni în împrejurimi, traversară repede câmpia pentru a ajunge în cealaltă pădure.

Tocmai când să se afunde pe sub arborii imenşi Sandokan auzi un galop furios.

- Iar omul acesta enervant! exclamă el. Repede, Giro-Batol, ascunde-te în tufişurile astea.

- Hei! Sergent, strigă cavaleristul, care părea furios. Aşa mă ajutaţi să pun mâna pe acest mizerabil pirat? în timp ce mie îmi crapă calul aproape, dumneavoastră nu v-aţi mişcat din loc.

Spunând acestea, soldatul dădu pinteni calului, făcându-l să cabreze şi să necheze de durere. El traversase deja câmpia şi se oprise lângă un pâlc izolat de arbori.

Sandokan se întoarse spre el şi îi răspunse calm.

- Am regăsit urmele piratului şi am crezut că ar fi inutil să îl urmăresc prin pădure. De aceea v-am aşteptat.

- Aţi descoperit urmele? Mii de draci!... Dar ce urme a lăsat tâlharul? Cred că el se amuză păcălindu-ne.

- Şi eu cred la fel.

- Cine vi le-a arătat?

- Le-am găsit eu singur.

- O, la, la! exclamă ironic cavaleristul.

- Ce vreţi să spuneţi? întrebă Sandokan încruntând sprâncenele.

- Că cineva vi le-a arătat.

- Şi cine?

- Am văzut un negru lângă dumneavoastră.

- L-am întâlnit întâmplător şi mi-a ţinut companie.

- Sunteţi sigur că era un indigen din insulă?

- Nu sunt orb.

- Şi unde a plecat acest negru?
- A intrat în pădure. Urmărea o gorilă.
- Aţi făcut rău că l-aţi lăsat să plece. Putea să ne dea indicaţii preţioase şi să ne ajute să câştigăm cele o sută de lire sterline.
- Hm! încep să cred că nu va fi o partidă uşoară, camarade. Din partea mea eu renunţ şi mă întorc la vila lordului Guillant.
- Nu mi-e frică sergent.
- Ei! Camarade.
- Şi vreau să continui urmărirea piratului.
- Cum doriţi.
- întoarcere bună! îi strigă ironic cavaleristul.
- Să vă însoţească diavolul! răspunse Sandokan.

Dar cavaleristul era deja departe dând furios pinteni calului pe care îl conducea spre partea de pădure pe care o străbătuse cu puţin înainte.

- La drum, spuse Sandokan când nu îl mai văzu. Dacă se mai întoarce, o să-l salut cu un foc de puşcă.

El se apropie de ascunzătoarea lui Giro-Batol şi amândoi porniră iar la drum adâncindu-se în pădure.

După ce traversară un alt luminiş, intrară în mijlocul vegetaţiei dese, deschizându-şi cu greu drum printr-un haos de nedescurtat de calamus şi rotang, care se întreţeseau în toate părţile şi o adevărată reţea de rădăcini care şerpuiau pe sol în mii de direcţii.

Merseră timp de un sfert de oră, traversând numeroase torente pe malurile cărora se vedeau urme recente ale trecerii oamenilor şi, în fine, ajunseră într-un desiş deosebit de gros şi atât de încâlcit încât lumina zilei abia putea să pătrundă.

Giro-Batol se opri o clipă pentru a asculta, apoi întorcându-se spre Sandokan, îi spuse:

- Coliba este aici, în mijlocul acestor plante.
- Un adăpost sigur, răspunse Tigrul Malaysiei cu un surâs uşor. îţi admir prudenţa.
- Vino, căpitane. Nimeni nu ne va deranja.

Capitolul doisprezece

Canoea lui Giro-Batol

Coliba lui Giro-Batol se ridica exact în mijlocul acestui desiş impenetrabil, între doi palmieri care o fereau complet de razele soarelui cu frunzişul lor.

Era mai degrabă o colibă decât o locuinţă, potrivită să adăpostească doar câteva perechi de sălbatici, joasă, strâmtă, cu acoperişul format din mai multe straturi de frunze de bananier şi pereţii din crengi întreţesute grosolan.

Unica deschidere era uşa. Nu avea nici urmă de ferestre.

Interiorul era la fel. Nu exista decât un pat de frunze uscate, două căni grosolane din argilă prost arsă şi două bucăţi de piatră care trebuie că serveau de vatră.

Cu toate acestea erau din belşug de-ale gurii; fructe de toate felurile şi chiar o jumătate de gorilă tânără atârnată de tavan de labele din spate.

- Coliba mea nu este mare lucru, căpitane, spuse Giro-Batol. Totuşi puteţi să vă odihniţi aici în voie fără să vă temeţi că veţi fi deranjat. Până şi indigenii din împrejurimi nu ştiu că aici este un adăpost. Dacă vreţi să dormiţi, pot să vă ofer acest pat de frunze proaspăt culese azi dimineaţă; dacă vă este sete, am o

cană plină cu apă proaspătă, iar dacă vă este foame, fructe şi cotlete delicioase.

- Nu cer nimic mai mult, bravul meu Giro-Batol, răspunse Sandokan. Nici nu speram să găsesc atâtea.

- Lăsaţi-mă un sfert de oră să vă pregătesc o bucată de gorilă. Cât aşteptaţi, puteţi să-mi goliţi cămara cu alimente. Iată excelenţi ananaşi, banane parfumate, pompo cum nu aţi mâncat niciodată la Mompracem, fructe de artocarpus de o mărime deosebită şi de duriani, mai bune decât smântână. Totul vă stă la dispoziţie.

- Mulţumesc, Giro-Batol. Voi profita de ele căci mi-e foame ca unui tigru cu stomacul gol de o săptămână.

- Între timp, eu voi aprinde focul.

- Nu. Fumul ne va da de gol.

- Oh! Nu vă temeţi, căpitane. Arborii sunt aşa de deşi şi înalţi încât fumul nu va trece.

Sandokan, care murea de foame după lungile marşuri prin pădure, luă un *choupalmiste* care cântărea nu mai puţin de douăzeci de livre şi începu să-i mănânce carnea albă care amintea de savoarea migdalelor.

În acest timp, malaysianul, îngrămădind pe vatră ramuri uscate le aprinse folosind pentru aceasta două mici bucăți de bambus tăiate pe mijloc.

Metoda folosită de malaysieni pentru a face focul fără ajutorul chibriturilor este foarte curioasă.

Ei iau două bucăți de bambus şi pe partea convexă a uneia dintre ele fac o crestătură. Cu cealaltă bucată încep să frece în această crestătură, la început lent, apoi din ce în ce mai repede. Praful produs de această frecare se aprinde încet-încet şi cade pe un fel de iască făcută din fibre de *gomut*.

Operația este uşoară şi rapidă şi nu necesită multă îndemânare; am făcut eu însumi experiența.

Giro-Batol puse la fript o frumoasă bucată de gorilă înfiptă într-o țepuşă de lemn verde, susținută la cele două capete de două crengi în formă de crăcană fixate în pământ, apoi merse să caute sub o grămadă de frunze verzi un vas care răspândea un miros puțin atrăgător, dar care făcea să palpite nările sălbaticului, copil al junglei malaysiane.

- Ce îmi oferi, Giro-Batol? întrebă Sandokan.
- Un fel delicios, căpitane.

Sandokan privi ce era în vas şi se strâmbă.

- Prefer cotletele de gorilă, prietene, spuse el. Blaciangul nu este făcut pentru mine. Oricum, mulțumesc pentru bunele tale intenții.
- L-am păstrat pentru ocazii deosebite, căpitane, spuse malaysianul dezolat.
- Ştii bine că eu nu sunt malaysian. În timp ce eu dau iama prin fructele tale, mănâncă tu singur grozavul tău fel. S-ar strica pe mare.

Malaysianul nu se lăsă invitat de două ori şi atacă cu poftă conținutul vasului, arătând o mare plăcere.

Blaciangul este căutat cu lăcomie de malaysieni care, în materie de alimente stranii, pot să dea lecţii chinezilor, cel mai puţin sensibili dintre toate popoarele. Ei nu dispreţuiesc şerpii, nici animalele deja în putrefacţie, viermii în sos şi chiar larvele de termite pentru care fac o adevărată pasiune.

Blaciangul depăşeşte totuşi orice imaginaţie. Este un amestec de crevete şi peşti mici zdrobiţi împreună şi pus la soare să se usuce, apoi sărat. Mirosul pe care îl răspândeşte această pastă nu poate fi suportat şi chiar îţi face rău.

Malaysienii şi javanezii, de asemenea, sunt, cu toate acestea, avizi după acest fel dezgustător şi îl preferă puilor sau cotletelor suculente de gorilă.

Aşteptând să fie gata friptura, ei îşi reluară conversaţia.

- Vom pleca în această noapte, nu-i aşa căpitane? întrebă Giro-Batol.

- Da, când se va ridica luna, răspunse Sandokan.

- Oare drumul ne va fi liber?

- Sper.

- Mă tem mereu de o altă întâlnire urâtă, căpitane.

- Nu-ţi face griji, Giro-Batol. Nu se pot gândi să bănuiască un sergent.

- Şi dacă cineva vă va recunoaşte, chiar în această uniformă?

- Nu sunt decât puţine persoane care mă cunosc şi sunt foarte sigur că nu le voi întâlni în calea mea.

- Deci v-aţi făcut cunoştinţe?

- Da, şi încă pesoane importante, baroni şi conţi, răspunse Sandokan.

- Dumneavoastră, Tigrul Malaysiei? exclamă stupefiat Giro-Batol.

Apoi, privind cu oarecare jenă pe Sandokan, el întrebă ezitând:

- Şi tânăra fată albă?

Tigrul Malaysiei ridică brusc capul, fixă malaysianul cu o privire străbătută de lumini sumbre, apoi, cu un suspin adânc, spuse:

- Taci, Giro-Batol, taci! Nu trezi în mine amintiri cumplite.

Rămase câteva clipe tăcut, cu capul în mâini şi cu ochii privind în gol, apoi, ca şi cum şi-ar fi vorbit sie însuşi, reluă:

- Ne vom întoarce în curând aici, în această insulă. Destinul va fi mai puternic decât voința mea, şi apoi... Dar chiar la Mompracem, printre vitejii mei, cum să o uit? înfrângerea nu este suficientă deci? Trebuie să-mi las şi inima în această insulă blestemată!...

- Despre cine vorbiți căpitane? întrebă Giro-Batol, în culmea mirării.

Sandokan îşi trecu mâna peste ochi ca pentru a alunga o vedenie, apoi, revenindu-şi, spuse:

- Nu mă întreba nimic, Giro-Batol.

- Dar ne vom întoarce aici, nu-i aşa?

- Da.

- Şi îi vom răzbuna pe tovarăşii noştri morți, bătându-ne pe țărmurile acestei insule blestemate?

- Da, dar pentru mine poate că ar fi mai bine să nu mai revăd niciodată această insulă.

- Ce vreți să spuneți, căpitane?

- Spun că această insulă ar putea da o lovitură mortală puterii din Mompracem şi poate va înlănțui pentru totdeauna pe Tigrul Malaysiei.

- Pe dumneavoastră, atât de puternic şi de teribil? Oh! Nu poate să vă fie frică de leoparzii Angliei.

- Nu, nu mi-e frică de ei, dar... cine poate păcăli destinul? Brațele mele sunt încă pline de forță, dar inima va fi la fel?

- Inima? Nu vă înțeleg căpitane.

- Taci, Giro-Batol, spuse Sandokan cu un accent poruncitor.

Malaysianul nu îndrăzni să continue. El luă frigarea care răspândea un miros apetisant, o puse pe o frunză mare de bananier şi i-o oferi lui Sandokan, apoi se duse într-un colț al colibei şi scoase dintr-o groapă o sticlă pe jumătate spartă, dar învelită cu grijă într-o apărătoare făcută din fibre de rotang țesute cu pricepere.

- Gin, căpitane, spuse el privind sticla cu ochii aprinşi. A trebuit să trudesc din greu pentru a o lua de la indigeni şi a o păstra pentru a-mi da puteri când voi fi pe mare. Puteți să o goliți până la ultima picătură.

- Mulțumesc, Giro-Batol, răspunse Sandokan cu un surâs trist. O vom împărți frățeşte.

Sandokan mâncă în tăcere, făcând puțină onoare prânzului pe care i-l pregătise bravul malaysian; bău câteva guri de gin, se întinse pe frunzele proaspete şi spuse:

- Să ne odihnim câteva ore. În acest timp se va face seară şi noi va trebui să aşteptăm să apună luna.

Malaysianul închise cu grijă coliba, stinse focul, goli sticla şi se ghemui într-un colț, visând că era deja în Mompracem.

Dar Sandokan, oricât era de obosit, deoarece mersese toată noaptea precedentă, nu putu să închidă ochii.

Nu era teama de a fi descoperit dintr-o clipă în alta de duşmani, le-ar fi fost imposibil să găsească această colibă atât de bine ascunsă. Amintirea tinerei englezoaice îl ținea treaz.

Ce se întâmplase cu Marianne după evenimentele petrecute? Ce se petrecuse între ea şi lordul James?

Şi ce aranjamente încheiaseră între ei bătrânul lup de mare şi baronetul William Rosenthal? O va regăsi încă la Labuan şi încă liberă, la întoarcerea lui? O gelozie cumplită ardea în inima piratului. Şi să nu poată face nimic pentru femeia iubită! Nimic! Nimic! Decât să fugă pentru a nu cădea sub loviturile duşmanilor odioşi!

- Oh! își spunea Sandokan, răsucindu-se pe patul său de frunze, mi-aş da jumătate din sângele meu pentru a mă mai afla

lângă această tânără fată care a ştiut să facă să bată inima Tigrului Malaysiei. Sărmană Marianne! Cine ştie ce nelinişti te frământă acum? Poate mă crezi înfrânt, poate rănit, poate chiar mort! Toate bogățiile mele, toate vasele mele şi insula mea, aş da totul pentru a putea să-i spun că Tigrul Malaysiei trăieşte încă şi nu o va uita niciodată! Haide, curaj!... În această noapte voi părăsi insula asta blestemată ducând cu mine promisiunea ei; dar mă voi întoarce, chiar dacă va trebui să aduc cu mine ultimul meu om, chiar dacă va trebui să duc o luptă disperată cu toate forțele din Labuan; chiar dacă va trebui să sufăr o nouă înfrângere şi să fiu rănit din nou!

Gândind la toate acestea, Sandokan aşteptă să apună soarele, apoi, când întunericul cuprinse coliba şi desişul, îl trezi pe Giro-Batol care sforăia ca un tapir.

- Să mergem, malaysianule! îi spuse el. Cerul este acoperit de nori; acum este inutil să aşteptăm să apună luna. Vino imediat, căci simt că dacă trebuie să mai rămân aici câteva ore, voi refuza să te urmez.

- Cum, ați lăsa Mompracem pentru această insulă blestemată!

- Taci, Giro-Batol! spuse Sandokan aproape cu furie. Unde este canoea ta?

- La câteva minute de mers.

- Marea este deci atât de aproape?

- Da, Tigru al Malaysiei.

- Ai pus alimente în bajrcă?

- M-am gândit la tot, căpitane. Nu lipsesc nici fructe, nici apă, nici vâsle, nici chiar pânze.

- Să plecăm, Giro-Batol.

Malaysianul luă o bucată de friptură pe care o pusese deoparte, se înarmă cu o bâtă noduroasă şi îl urmă pe Sandokan.

- Noaptea nu putea să fie mai favorabilă, spuse el privind cerul care era acoperit de nori groşi. Vom ieşi în larg fără să fim descoperiţi.

Când ieşiră din desiş, Giro-Batol se opri un moment să asculte, apoi asigurându-se de liniştea profundă care domnea în pădure, îşi continuă mersul, îndreptându-se spre vest.

întunericul era extraordinar de profund pe sub marii arbori, dar malaysianul vedea şi noaptea, poate chiar mai bine decât pisicile şi în plus cunoştea foarte bine locurile.

Uneori târându-se peste miile de rădăcini care acopereau solul, alteori căţărându-se pentru a traversa ţesăturile dese de lungi calamuşi[14] şi de nepenthes[15], iar alteori sărind peste enorme trunchiuri de arbori morţi de bătrâneţe, fără îndoială,

---

Note:

14 Arbore tropical din familia Acaraceae, din zona Asiei de sud-est, cu proprietăţi medicinale şi halucinogene, (n.tr.)

15 Plantă tropicală din familia Nepenthaceae, specifică Asiei de sud-est, carnivoră, de dimensiuni mari încât poate captura un şobolan, (n.tr.)

Giro-Batol înainta tot mai mult prin pădurea întunecoasă, fără să se abată de la drumul său.

Sandokan, sumbru, tăcut, îl urma îndeaproape, făcând tot ce făcea acesta.

Dacă o rază de lună ar fi luminat figura de fier a piratului, l-ar fi arătat răvăşit de o intensă durere.

Şi omul care, cu douăzeci de zile în urmă, şi-ar fi dat jumătate din sângele lui pentru a putea să se întoarcă la Mompracem, simţea acum o durere imensă că părăsea această insulă pe care lăsa singură şi fără apărare femeia pe care o iubea la nebunie.

Fiecare pas pe care îl făcea spre mare îl lovea în inimă ca o lovitură de pumnal şi lui i se părea că distanţa care îl despărţea de Perla din Labuan creştea enorm din minut în minut.

În unele momente, el se oprea nehotărât, neştiind dacă trebuia să se întoarcă sau să meargă înainte, dar malaysianul, căruia îi ardea pământul sub picioare şi care suspina după momentul când se va îmbarca, îl convingea să continue, arătându-i cum cea mai mică întârziere putea fi periculoasă.

Mergeau de jumătate de oră, când Giro-Batol se opri brusc şi ciuli urechile.

- Auziţi acest vuiet? întrebă el.

- Îl aud: este marea, răspunse Sandokan. Unde este canoea?

- Aici, aproape.

Malaysianul îl conduse pe Sandokan printr-o perdea groasă de frunze, după care îi arătă marea care mugea spărgându-se de recifele ce mărgineau insula.

- Nu vedeţi nimic? întrebă el.

- Nimic, răspunse Sandokan, ai cărui ochi cercetau rapid orizontul.

- Soarta este cu noi. Crucişătoarele încă dorm.

El coborî pe ţărm, îndepărtă ramurile unui arbore şi îi arătă, în fundul unui mic golf, o ambarcaţiune legănată de valuri.

Era o barcă scobită, cu focul şi cu toporul, din trunchiul unui arbore gros, asemănătoare cu cele folosite de indienii de pe Amazon şi de polinezienii din Pacific.

Să înfrunţi marea cu o asemenea barcă, de o formă ciudată, era o temeritate fără pereche, fiindcă era suficient un val pentru a o răsturna, dar cei doi piraţi nu erau oamenii care să se sperie de aşa ceva.

Giro-Batol se urcă primul şi ridică un mic catarg pe care fixase o pânză din fibre vegetale ţesute cu grijă.

- Veniţi, căpitane, îi spuse el, pregătindu-se să apuce vâslele. Veniţi! În câteva clipe, drumul ar putea să ne fie tăiat.

Sandokan, sumbru, cu capul aplecat şi cu mâinile încrucişate pe piept, rămânea totuşi pe pământ, privind spre est ca şi cum ar fi vrut să distingă, traversând întunericul profund şi marii arbori, locuinţa Perlei din Labuan. Părea să fii uitat că momentul fugii venise şi că o mică întârziere putea să-i fie fatală.

- Căpitane! repetă malaysianul, vreţi să fiţi prins de crucişătoare? Veniţi! Veniţi! Sau va fi prea târziu.

- Te urmez, răspunse Sandokan cu voce tristă.

Sări în canoe, închizând ochii şi scoţând un suspin adânc.

Capitolul treisprezece

Drumul spre Mompracem

Vântul sufla din est, adică nu putea să fie mai favorabil. Canoea, cu pânza întinsă, aluneca destul de repede, înclinată la tribord, punând între pirat, care se simţea foarte emoționat şi sărmana Marianne, întinsa mare a Malaysiei.

Sandokan, aşezat la pupa, cu capul în mâini nu vorbea şi privea fix Labuanul care, încet-încet, se pierdea în întuneric; Giro-Batol, aşezat la prova, fericit, vesel, flecărea cât zece, cu ochii ațintiți spre vest unde trebuia să apară formidabila insulă Mompracem.

- Curaj, căpitane, spunea el, neputând să tacă nici o clipă. De ce să fii trist acum când în curând vom revedea insula noastră? S-ar spune că regretați Labuan-ul!

- Da, îl regret, Giro-Batol, răspunse Sandokan cu voce surdă.

- Oh! Aceşti câini de englezi v-au vrăjit probabil. Totuşi, însetați de sângele vostru, ei v-au vânat prin păduri şi câmpii. Ah! Aş vrea să-i văd mâine, când vor afla de fuga voastră, muşcându-şi degetele de turbare şi aş vrea să aud ocările femeilor lor.

- Ale femeilor lor! exclamă Sandokan, fremătând.

- Da, căci ele ne urăsc poate mai mult decât bărbații.

- Nu toate, Giro-Batol.

- Ele sunt mai rele ca viperele, căpitane, vă asigur.

- Taci, Giro-Batol, taci! Dacă repeți aceste vorbe te arunc în mare.

Era un ton atât de amenințător în vocea lui Sandokan încât malaysianul rămase mut dintr-o dată. El îl privi îndelung pe teribilul pirat care fixa într-una Labuanul, strângându-şi pieptul cu mâinile ca şi cum ar fi vrut să înăbuşe o imensă durere, apoi îşi întoarse privirea înainte, murmurând:

- Englezii l-au vrăjit!

Toată noaptea, canoea, împinsă de vântul din est, alunecă fără să întâlnească nici un singur crucişător şi comportându-se destul de bine în ciuda valurilor care, din timp în timp, o inundau, făcând-o să se încline periculos.

De teamă că Sandokan îşi va pune în aplicare amenințarea, malaysianul nu mai vorbea. Aşezat la prova, el scruta cu atenție linia întunecată a orizontului pentru a vedea dacă nu apărea vreo navă. Tovarăşul său, dimpotrivă, întins cât era de

lung în spate nu îşi dezlipea privirea de locul unde trebuia să se găsească insula Labuan, acum dispărută în întunericul nopţii.

Ei pluteau de aproximativ două ore, când ochii pătrunzători ai malaysianului descoperiră un punct luminos care strălucea pe linia orizontului.

- Un velier sau o navă de război? întrebă el cu nelinişte.

Sandokan, mereu absorbit de gândurile sale, nu băgă de seamă nimic.

Punctul luminos se mărea repede şi părea să se ridice peste linia orizontului. Această lumină albă nu putea să fie decât a unei nave cu aburi. Trebuia să fie un semnal aprins în vârful catargului.

Giro-Batol începu să se agite. îngrijorarea sa creştea clipă de clipă, cu atât mai mult cu cât punctul luminos părea să se îndrepte direct spre barca lor. în curând, sub felinarul alb apărură alte două: unul roşu şi altul verde.

- O navă cu aburi! spuse el.

Sandokan nu răspunse. Poate nici nu îl auzise.

- Căpitane, repetă Giro-Batol, o navă cu aburi.

De această dată, şeful piraţilor din Mompracem ieşi din apatia sa, o lumină teribilă sclipi în ochii săi adânci.

- Ah! spuse el.

Se întoarse şi privi imensa întindere a mării.

- Încă un duşman? murmură el, în timp ce instinctiv mâna sa pipăia mânerul krissului său.

- Mă tem, căpitane, repetă malaysianul.

Sandokan fixă, câteva clipe, cele trei puncte luminoase care se apropiau rapid şi spuse:

- S-ar spune că vin spre noi.
- Mă tem, căpitane, răspunse malaysianul.
- Comandantul navei ar fi trebuit să vadă deja canoea noastră.
- Probabil.
- Ce facem, căpitane?
- Să-l lăsăm să ne abordeze.
- Şi dacă pun mâna pe noi?
- Eu nu mai sunt Tigrul Malaysiei, ci un sergent de şipai[16].

- Şi dacă cineva vă recunoaşte?
- Foarte puţini l-au văzut pe Tigrul Malaysiei. Dacă nava asta venea din Labuan, ar fi fost de temut, dar pentru că vine din larg vom putea să-l înşelăm pe comandant.

Rămase tăcut câteva clipe, privind duşmanul şi spuse:
- Avem de a face cu o canonieră.
- Care vine din Sarawack?
- Probabil, Giro-Batol, deoarece se îndreaptă spre noi. Să o aşteptăm.

Canoniera îşi îndreptase, într-adevăr, prova în direcţia bărcii şi îşi mărise viteza pentru a o intercepta. Văzând-o atât de departe de coastele Labuanului, credeau poate că oamenii aflaţi în ea fuseseră împinşi în larg de vreo rafală de vânt şi se grăbeau să îi salveze; poate, totuşi, comandantul său vroia să se asigure că aceşti oameni erau piraţi sau naufragiaţi.

Sandokan îi ordonase lui Giro-Batol să ia vâslele şi să îndrepte canoea spre Romade, grup de insule situat mai la sud. îşi făcuse deja planul pentru a-l păcăli pe comandant.

Note: 16 Soldaţi indieni din armata britanică, (n.tr.)

Jumătate de oră mai târziu, canoniera se găsea la câteva cabluri de canoe. Era o navă mică şi joasă, înarmată cu un singur tun aflat pe platforma posterioară şi având un singur catarg. Echipajul său nu putea depăşi treizeci sau patruzeci de oameni.

Comandantul sau ofiţerul de cart manevră pentru a trece la numai câţiva metri de canoe, apoi dădu ordinul de inversare a aburului şi se aplecă peste bord, strigând:

- Stati! Sau vă trimit la fund.

Sandokan se ridică energic şi spuse într-o engleză bună:

- Drept cine ne luaţi?

- Ah! exclamă surprins ofiţerul. Un sergent de şipai! Ce faceţi aici, în largul Labuanului?

- Merg la Romade, răspunse Sandokan.

- Pentru ce?

- Trebuie să duc ordine iahtului lordului James Guillant.

- El se află acolo deci?

- Da, comandante.

- Şi mergeţi acolo într-o canoe?

- Nu am putut găsi nimic mai bun.

- Fiţi atenţi! Sunt nişte prahuri care dau târcoale în larg.

- Ah! făcu Sandokan, reţinându-şi cu greu bucuria.

- Ieri dimineaţă am zărit două şi aş paria că veneau de la Mompracem. Dacă aş fi avut câteva tunuri în plus, nu ştiu dacă ele ar mai fi fost pe apă acum.

- Mă voi feri de ele, comandante.

- Nu vă temeti deloc?

- Nu comandante.

- Drum bun!

Canoniera îşi reluă drumul îndreptându-se spre Labuan, în timp ce Giro-Batol orienta pânza sa pentru a naviga spre Mompracem.

- Ai auzit? îl întrebă Sandokan.
- Da, căpitane.
- Vasele noastre cutreieră marea.
- încă vă caută, căpitane.
- Ei nu cred că am murit?
- Cu siguranţă nu.
- Ce surpriză pe bunul Yanez, când mă va revedea! Acest viteaz şi afectuos tovarăş!

El se întoarse să se aşeze la pupa, cu privirile îndreptate mereu spre Labuan şi nu mai vorbi. În acest timp malaysianul îl văzu suspinând de mai multe ori.

La ivirea zorilor, doar o sută cincizeci de mile îi despărţeau pe fugari de Mompracem, distanţă pe care puteau să o acopere în douăzeci şi patru sau treizeci de ore dacă vântul sufla mereu la fel.

Malaysianul scoase provizii dintr-un vechi vas de pământ, fixat pe o traversă a canoei şi le oferi lui Sandokan.

Dar acesta, absorbit mereu de contemplările şi de spaimele sale, nu răspunse şi nu îşi schimbă poziţia.

- Este vrăjit! repetă malaysianul scuturând din cap. Dacă este aşa, păziţi-vă englezi!

În timpul zilei, vântul scăzu de mai multe ori şi canoea, care se afunda greoi între valuri îmbarcă apă în mai multe rânduri.

Totuşi, seara, se ridică un vânt proaspăt din sud-est care împingea canoea spre vest şi continuă să sufle astfel până a doua zi.

În zori, malaysianul, care era în picioare în partea din faţă a canoei, descoperi în sfârşit o masă întunecată care se ridica deasupra mării.

- Mompracem! strigă el.

La acest strigăt, Sandokan, pentru prima dată de când pusese piciorul în canoe, se ridică dintr-un salt.

Nu mai era acelaşi om de mai înainte. Expresia melancolică a feţei sale dispăruse. Ochii îi aruncau fulgere şi trăsăturile nu îi mai erau alterate de durerea sa adâncă.

- Mompracem! strigă el îndreptându-şi statura înaltă.

Rămase aşa, contemplând insula sa sălbatică, centrul puterii sale, al prestigiului său în această mare pe care avea dreptul să o numească a sa. În acest moment se simţea redevenind formidabilul Tigru al Malaysiei cu renume legendar.

Privirile sale, care puteau să sfideze cele mai bune ocheane, descoperiră ţărmurile insulei, oprindu-se pe înalta stâncă unde flutura încă steagul pirateriei, pe fortificaţiile care apărau satul şi numeroasele sale prahuri care se legănau în port.

- Ah! În sfârşit te revăd! exclamă el.

- Suntem salvaţi, Tigrule! spuse malaysianul care părea nebun de bucurie.

Sandokan o privea aproape consternat de uimire.

- Mai merit deci acest nume, Giro-Batol? îl întrebă el.

- Da, căpitane.

- Totuşi, eu însumi nu cred că îl mai merit! murmură Sandokan suspinând.

El luă pagaia care servea de cârmă şi îndreptă canoea spre insula care apărea încet din întuneric. La ora zece, cei doi

pirați se apropiaseră de marea stâncă, fără să fie văzuți de nimeni.

Când Sandokan puse piciorul pe insula lui, el respiră adânc şi probabil nu regreta în acest moment Labuanul şi poate chiar uitase o clipă de Marianne.

El ocoli rapid stânca şi ajunse la primele trepte ale scării răsucite care ducea la marea colibă.

- Giro-Batol, spuse el întorcându-se spre malaysian, care se opri, du-te la coliba ta, anunță-i pe pirații mei că m-am întors, dar spune-le să mă lase în pace, deoarece acolo, sus, am de discutat câteva lucruri care trebuie să rămână secrete pentru voi.

- Căpitane, nimeni nu va veni să vă tulbure, deoarece este dorința voastră. Şi acum lăsați-mă să vă mulțumesc pentru că m-ați condus aici şi să vă spun că dacă aveți nevoie de sacrificiul unui om, chiar pentru a salva un englez sau o femeie din rasa lor, voi fi totdeauna gata.

- Mulțumesc, Giro-Batol, mulțumesc... şi acum du-te.

Şi piratul, închizând în adâncul inimii sale amintirea Mariannei, involuntar pomenită de malaysian, păşi pe trepte, urcând plin de incertitudini.

Capitolul paisprezece

Dragoste şi beţie

Ajuns pe culmea marii stânci, Sandokan se opri la margine şi privirea sa merse departe, tot mai departe spre est, în direcţia Labuan.

- Doamne Dumnezeule! murmură el. Ce distanţă mă desparte de această fiinţă celestă! Ce face ea acum? Trebuie că mă plânge ca mort sau ca prizonier.

Un geamăt surd ieşi de pe buzele sale şi el lăsă să îi cadă capul în piept.

- Fatalitate! murmură el.

El aspiră aerul nopţii ca şi cum ar fi aspirat parfumul mult iubitei sale, apoi se apropie încet de marea colibă în care o cameră era încă luminată.

Privi printr-o fereastră şi văzu un bărbat aşezat la o masă, cu capul în mâini.

- Yanez! spuse el surâzând trist. Ce va spune el când va afla că Tigrul se întoarce înfrânt şi vrăjit?

Îşi înăbuşi un oftat şi deschise foarte încet uşa fără ca Yanez să o audă.

- Ei bine, frate, spuse după câteva clipe. L-ai uitat pe Tigrul Malaysiei?

Nici nu termină bine aceste cuvinte că Yanez se aruncă în braţele sale strigând:

- Tu!... Tu!... Sandokan!... Ah! Te credeam pierdut pentru totdeauna!

- Nu. M-am întors, precum vezi.

- Dar, nefericit prieten, unde ai fost atâta timp? Au trecut patru săptămâni de când te aştept pradă miilor de nelinişti. Ce ai făcut atâta timp? L-ai jefuit pe sultanul din Varauni sau te-a vrăjit Perla din Labuan? Răspunde, frate, nerăbdarea mă devorează.

În loc să răspundă acestor întrebări, Sandokan îl privi în tăcere, cu braţele încrucişate pe piept, cu privirea buimacă, cu faţa întunecată.

- Ascult, spuse Yanez, surprins de această tăcere. Vorbeşte. Ce înseamnă uniforma pe care o porţi şi de ce mă priveşti astfel? Te-a ajuns vreo nenorocire?

- Vreo nenorocire! exclamă Sandokan cu voce răguşită. Dar tu nu şti că din cincizeci de tigrii pe care i-am condus împotriva Labuanului nu a supravieţuit decât Giro-Batol? Nu şti că ei au căzut pe ţărmurile blestematei insule, răpuşi de

focul englezilor, că eu însămi am căzut grav rănit pe puntea unui crucişător şi că vasele mele zac pe fundul mării Malaysiei?

- Tu învins! Imposibil!

- Da, Yanez, am fost învins şi rănit, oamenii mei au fost nimiciți şi eu mă întorc lovit mortal.

Cu un gest brusc, piratul împinse un scaun lângă masă, goli unul după altul trei pahare de whisky, apoi cu o voce pe rând spartă sau însuflețită, răgușită sau șuierătoare, alternând gesturile violente cu ocările, el povesti tot ce i se întâmplase; sosirea la Labuan, întâlnirea cu crucişătorul, lupta, teribilul atac, abordajul, rana pe care a căpătat-o, suferințele sale şi vindecarea.

Totuşi, când veni vorba despre Perla din Labuan, toată mânia sa se risipi ca un fum. Vocea sa răguşită, o clipă mai înainte strangulată de furie, luă atunci un alt ton, devenind dulce, mângâietoare, pasionată.

El descrise cu elan poetic frumusețile tinerei lady, a marilor săi ochi dulci, melancolici, albaştri ca apa mării, care îl impresionaseră profund; vorbi despre lungul său păr mai galben ca aurul, mai fin decât mătasea, mai parfumat decât trandafirul sălbatic; despre vocea sa incomparabilă, angelică, care făcuse să vibreze atât de ciudat corzile inimii sale până atunci inaccesibilă; despre mâinile ei care ştiau să scoată din mandolină sunete atât de dulci încât l-au fermecat și l-au încântat.

El descrise cu o pasiune extremă momentele plăcute petrecute alături de femeia iubită, momente sublime în timpul cărora el nu îşi mai amintea de Mompracem şi de tigrii săi şi în timpul cărora el uita chiar că era Tigrul Malaysiei; apoi el ajunse să povestească toate aventurile care urmaseră, de la

vânătoarea tigrului până la mărturisirea dragostei sale, la trădarea lordului, fuga sa, întâlnirea cu Giro-Batol şi îmbarcarea pentru Mompracem.

- Poţi să mă deteşti, Yanez, continuă el încă emoţionat. În clipa în care am pus piciorul în canoe, părăsind fără apărare această femeie, am crezut că inima mea se sfâşie. Decât să părăsesc această insulă, aş fi preferat să scufund canoea şi pe Giro-Batol; aş fi vrut să se întoarcă marea pe uscat şi în locul ei să apară un ocean de foc pe care să nu îl pot traversa. În acea clipă aş fi distrus formidabilul meu Mompracem, aş fi scufundat prahurile mele, aş fi împrăştiat oamenii mei şi aş fi vrut să nu fi fost niciodată... Tigrul Malaysiei!

- Oh! Sandokan! strigă Yanez pe un ton reprobator.

- Nu mă dezaproba, Yanez! De-ai şti ce se întâmplă aici, în această inimă pe care o credeam de fier, inaccesibilă oricărei pasiuni! Urăşte-mă! Iubesc această femeie atât de mult încât dacă ea ar apare în faţa mea şi mi-ar ordona să-mi reneg patria şi să devin englez, eu, Tigrul Malaysiei, care am jurat ură veşnică acestei rase, aş face-o fără ezitare. Un foc violent aleargă fără încetare prin venele mele şi îmi pârjoleşte carnea; mi se pare că trăiesc într-un permanent delir şi că am un vulcan în inima mea; mi se pare că devin nebun! Nebun! Şi am ajuns în această stare din ziua în care am văzut-o pe această femeie, Yanez! Şi am fără încetare în faţa mea această imagine divină! În orice parte se îndreaptă privirea mea eu văd mereu, mereu acest geniu tulburător de frumuseţe care mă arde, mă consumă!

Piratul se ridică cu o mişcare bruscă, cu faţa schimonosită, cu dinţii strânşi într-un mod convulsiv. înconjură de câteva ori camera ca şi cum ar fi încercat să înlăture această viziune care îl impresiona şi să calmeze neliniştile care îl chinuiau,

apoi se opri în fața portughezului, interogându-l din priviri; dar acesta rămase mut.

- Tu nu ai crede, reluă Sandokan, dar am luptat cumplit înainte de a mă lăsa învins de pasiune. Dar nici voința de fier a Tigrului Malaysiei, nici ura pentru tot ce este englezesc nu au putut să reprime avânturile impetuoase ale inimii mele. De câte ori am încercat să rup lanțul! De câte ori, când eram asaltat de gândul că, pentru a mă însura cu această femeie, va trebui, într-o zi, să abandonez marea, să pun capăt răzbunărilor mele, să-mi părăsesc insula, să-mi pierd numele de care sunt atât de mândru, să-mi pierd bravii mei tigrii, am încercat să fug, să pun între aceşti ochi care mă fascinau şi mine o barieră de netrecut! Hei! Şi a trebuit să cedez, Yanez! M-am găsit între două abisuri: aici Mompracem şi pirații săi, cu fulgerele celor o sută de tunuri şi cu prahurile sale victorioase, acolo această ființă adorabilă cu părul blond, cu ochii de azur! Am ezitat mult timp, m-am luptat mult timp şi m-am îndreptat spre această copilă de lângă care, o simt, nici o forță omenească nu mă va putea smulge. Oh! Simt că Tigrul va muri!

- Uit-o atunci! spuse Yanez ridicându-se.

- Să o uit!... Dar este imposibil, Yanez, este imposibil! Simt că nu voi putea să rup niciodată lanțurile aurite pe care ea le-a pus în jurul inimii mele. Nici bătăliile, nici marile emoții ale vieții de pirat, nici dragostea oamenilor mei, nici cele mai oribile masacre, nici răzbunările cele mai înfiorătoare nu vor putea să mă facă să o uit pe această tânără fată. Imaginea sa va fi totdeauna între mine şi aceste mari emoții şi ea va stinge vechea energie şi valoarea Tigrului! Nu! Nu, nu o voi uita niciodată! Ea va fi soția mea chiar dacă asta mă va costa numele meu, insula mea, puterea mea, totul! Totul!

Se opri pentru a doua oară, privindu-l pe Yanez căzut iar în tăcere.

- Ei bine! Frate! spuse el.
- Vorbeşte.
- M-ai înțeles?
- Da.
- Ce mă sfătuieşti? Ce-mi răspunzi acum că ți-am dezvăluit totul?
- Uit-o pe această femeie, ți-o spun.
- Eu?
- Te-ai gândit la consecințele posibile ale acestei iubiri nesăbuite? Ce vor spune oamenii tăi când vor afla că Tigrul este îndrăgostit?

Şi apoi, ce vei face cu această tânără fată? Va deveni ea soția ta? Uit-o, Sandokan. Renunță la ea pentru totdeauna şi redevin-o Tigrul Malaysiei, cu inima de fier.

Sandokan se ridică dintr-un salt şi se îndreptă spre uşă pe care o deschise cu violență.

- Unde mergi? întrebă Yanez, sărind în picioare.
- Mă întorc la Labuan, răspunse Sandokan. Mâine le vei spune oamenilor mei că mi-am părăsit pentru totdeauna insula şi că tu eşti noul lor şef. Nu vor mai auzi niciodată vorbindu-se despre mine, căci nu mă voi întoarce niciodată prin aceste locuri.
- Sandokan! exclamă Yanez, strângându-l cu putere în brațe, tu eşti nebun dacă te întorci singur la Labuan, în timp ce ai aici vase, tunuri, oameni devotați, gata să moară pentru tine sau pentru femeia pe care o iubeşti. Am vrut să te încerc; am vrut să văd dacă ar fi posibil să smulg din inima ta pasiunea pe care o simți pentru această femeie, ce aparține unei rase pe care trebuie să o urăşti veşnic.

- Nu, Yanez, nu, această tânără fată nu este englezoaică, căci ea mi-a vorbit despre o mare mai albastră şi mai frumoasă decât a noastră, care scaldă patria ei îndepărtată, despre un pământ acoperit de flori, dominat de un vulcan care fumegă, despre un paradis terestru unde se vorbeşte o limbă armonioasă ce nu are nimic comun cu engleza.

- Nu contează. Englezoaică sau nu, din moment ce tu o iubeşti atât de mult, noi te vom ajuta să o iei de soţie, pentru ca tu să fii fericit. Poţi deveni iar Tigrul Malaysiei, chiar dacă te căsătoreşti cu tânăra fată cu părul de aur.

Sandokan se aruncă în braţele lui Yanez şi cei doi bărbaţi rămaseră îmbrăţişaţi mult timp.

- Spune-mi acum, îi spuse portughezul, ce socoteşti tu să faci.

- Să plec cât mai repede la Labuan şi să o iau pe Marianne.

- Ai dreptate. Dacă lordul află că ai părăsit insula şi ai revenit la Mompracem, el poate să iasă în larg de frică să nu te vadă revenind. Trebuie să acţionăm prompt sau partida este pierdută. Şi acum, du-te să te culci, căci ai nevoie de puţină odihnă şi lasă-mi mie grija să pregătesc totul. Mâine expediţia va fi gata să ridice ancora.

- Pe mâine, Yanez.

- Adio, frate, răspunse portughezul care ieşi şi coborî scara îngustă.

Rămas singur, Sandokan se întoarse şi se aşeză la masă, mai posomorât şi mai agitat ca niciodată şi făcu să sară dopul la câteva sticle cu whisky.

El simţea nevoia să se îmbete pentru a uita, câteva ore cel puţin, de tânăra care îl vrăjise şi, pentru a calma nerăbdarea

care îl măcina, începu să bea cu furie, golind pahar după pahar, câteva sticle.

- Ah! îşi spunea el, de-aş putea să adorm şi să mă trezesc numai la Labuan. Simt că această nelinişte, această dragoste, această gelozie mă omoară. Singură!... Singură la Labuan!
Şi poate, în timp ce eu sunt aici, baronetul îi face curte!

Se ridică şi, pradă unui acces de furie, începu un du-te-vino ca un nebun, răsturnând scaunele, spărgând sticlele îngrămădite în colțuri şi geamurile marilor vitrine pline de aur şi de bijuterii şi oprindu-se în fața armoniului.

- Mi-aş da jumătate din sângele meu pentru a putea imita una din acele dragi romanțe pe care mi le cânta atunci când zăceam învins şi rănit în vila lordului. Nu este posibil, nu îmi amintesc nimic! Limba pe care o vorbea era o limbă străină, dar o limbă divină pe care doar Marianne o putea cunoaşte! Oh! Ce frumoasă erai atunci, Perlă a Labuanului! Ce beție!
Ce fericire îmi turnai în inimă în acele momente sublime, o, mult iubita mea!

îşi plimbă degetele pe claviatură, cântând o romanță sălbatică, amețitor de repede, cu un efect straniu, în care se puteau auzi uneori violențele unui uragan, iar alteori gemetele unui muribund.

Se opri ca impresionat de o idee nouă şi se întoarse la masă de unde luă un pahar plin.

- Vreau să văd ochii ei în fundul paharului! spuse el. Numai ochii ei, numai figura ei, numai pe Perla din Labuan!

Îl goli, îl umplu iar şi privi din nou.

- Urme de sânge! exclamă el. Cine a turnat sânge în paharul meu? Bei sânge sau lichior, o, Tigru al Malaysiei! Tu bei entuziasmul şi fericirea!

Piratul, care era acum complet beat, începu să bea cu o nouă furie, înghițind lichidul arzător ca pe apă, amestecând înjurăturile cu hohote de râs.

Se ridică, dar recăzu pe scaun, aruncând în jur priviri buimace. I se părea că prin cameră aleargă umbre care îi arătau, rânjind, securi, krissuri şi iatagane însângerate. Crezu că recunoaşte printre aceste umbre pe rivalul său, baronetul William.

Se simți cuprins de un acces de furie şi scrâşni feroce din dinți:

- Te văd! Te văd, englez blestemat! urlă el. Dar păzeşte-te dacă pun mâna pe tine! Tu vrei să-mi furi Perla, o citesc în ochii tăi, dar te voi împiedica, îți voi distruge casa, cea a lordului, voi îneca Labuanul în foc şi sânge, voi face să curgă râuri de sânge, vă voi nimici pe toți, pe toți! Ah! Râzi! Aşteaptă, aşteaptă să sosesc!

Ajunsese în culmea beției. Fu prins de o nevoie feroce de a distruge totul, de a răsturna totul.

După numeroase eforturi, se ridică, luă un iatagan şi, abia ținându-se pe picioare, sprijinindu-se de pereți, începu să lovească disperat ici şi colo, alergând după umbra baronetului care părea să fugă mereu, sfâşiind tapiseriile, spărgând sticlele, lovind teribil în vitrine, în masă, în armoniu, făcând să plouă vasele sparte cu torente de aur, de perle şi de diamante, până când, epuizat, învins de beție, căzu în mijlocul acestor distrugeri şi adormi adânc.

Capitolul cincisprezece

Caporalul englez

Când se trezi, era culcat în pat, unde fusese dus de malaysienii aflați în serviciul său. Sticla spartă fusese deja adunată, aurul şi perlele fuseseră puse în vitrine, mobilele puse la locul lor şi reparate cât mai bine. Se mai vedeau doar urmele lăsate de iataganul piratului pe tapiseriile care atârnau sfâşiate pe pereți.

Sandokan se frecă de mai multe ori la ochi şi îşi trecu mâinile peste fruntea încinsă ca și cum ar fi vrut să-şi amintească ce avea de făcut.

- Nu se poate să fii visat, murmură el. Da, eram beat şi mă simțeam fericit, dar acum focul reîncepe să-mi pârjolească inima. Oare nu voi putea să-l sting niciodată? Ce pasiune a cuprins inima Tigrului!

Aruncă de pe el uniforma sergentului Willis, îşi puse haine noi sclipind de aur şi de pietre prețioase, iar pe cap un bogat turban împodobit cu un safir mare cât o nucă şi îşi trecu printre cutele brâului un kriss şi un iatagan noi, apoi ieşi.

Aspiră o adiere de aer marin care risipi complet ultimii aburi ai beției sale, privi soarele deja foarte sus, apoi se întoarse spre răsărit, privind în direcția îndepărtatului Labuan și suspină.

- Sărmană Marianne! spuse el înăbuşindu-şi dorul.

Cu privirea sa de vultur, străbătu marea şi şi-o coborî la picioarele marii stânci. Trei prahuri, cu pânzele mari desfăşurate, stăteau în fața satului, gata să iasă în larg.

Pe plajă pirații se duceau şi veneau ocupați să îmbarce arme, muniții, alimente şi tunuri. În mijlocul lor, Sandokan îl recunoscu pe Yanez:

- Prieten brav! murmură el. În timp ce eu dormeam, el pregătea expediția.

El coborî treptele şi se îndreptă spre sat. Abia îl văzură pirații că izbucni un imens urlet:

- Trăiască Tigrul, căpitanul nostru!

Apoi toți oamenii părură cuprinşi subit de nebunie şi se grăbiră în masă în jurul piratului, asurzindu-l cu țipetele lor de bucurie, atingându-i mâinile, hainele, picioarele, cu riscul de a-l sufoca. Cei mai bătrâni şefi de pirați plângeau de bucurie

revăzându-l viu, ei care îl crezuseră mort pe țărmurile insulei blestemate.

Nici un singur geamăt nu ieşea de pe buzele lor, nici un regret pentru tovarăşii lor, pentru frații, fii şi părinții lor căzuți sub armele englezilor în dezastruoasa expediție, dar, din când în când, din aceste piepturi de bronz ieşeau, teribile, strigătele:

- Ne este sete de sânge, Tigru al Malaysiei! Răzbunare pentru tovarăşii noştri! Să mergem la Labuan şi să-i nimicim pe duşmanii Mompracemului!

- Prieteni! spuse Sandokan, cu acel accent metalic care fascina, răzbunarea pe care o cereți nu va întârzia. Tigri pe care i-am condus la Labuan au căzut sub loviturile leoparzilor cu pielea albă care erau de o sută de ori mai numeroşi şi de o sută de ori mai bine înarmați decât ai noştri, dar partida nu este terminată încă! Nu, bravi tigri, eroii care au căzut luptând pe plajele insulei blestemate nu vor rămâne nerăzbunați. Vom pleca spre acest pământ al leoparzilor şi, ajunşi acolo, le vom înapoia răcnet pentru răcnet, sânge pentru sânge! În ziua bătăliei, tigrii dinMompracem îi vor devora pe leoparzii din Labuan!

- Da, da! La Labuan! La Labuan! strigau pirații agitându-şi frenetic armele.

- Yanez, totul este pregătit? întrebă Sandokan.

Yanez nu părea să-l fii auzit. Era urcat pe un vechi afet de tun şi privea cu atenție spre un promontoriu care avansa mult în mare.

- Ce cauți, frate? întrebă Sandokan.

- Văd vârful unui catarg în spatele acestui recif, răspunse portughezul.

- Unul dintre prahurile noastre?

- Ce alt vas ar îndrăzni să se apropie de ţărmul nostru?
- Nu s-au întors toate velierele noastre?
- Toate, mai puţin unul, cel al lui Pisangu, unul dintre cele mai bune şi mai bine înarmate.
- Unde l-ai trimis?
- Spre Labuan, să te caute.
- Da, este prahul lui Pisangu, confirmă un şef de bandă. Totuşi nu îi văd decât un singur catarg.
- Probabil a avut o luptă şi a pierdut trinchetul, spuse Sandokan. Să aşteptăm. Cine ştie! Poate ne aduce ştiri de la Labuan.

Toţi piraţii se suiseră pe bastioane pentru a observa mai bine velierul care înainta încet de-a lungul promontoriului.

Când el ocoli punctul extrem, un singur strigăt ieşi din toate piepturile:

- Prahul lui Pisangu!

Era într-adevăr velierul pe care, cu trei zile înainte, Yanez îl trimisese spre Labuan pentru a încerca să afle veşti despre Sandokan şi oamenii săi. Dar în ce stare se întorcea! Din trinchet nu rămăsese decât un ciot; catargul mare se ţinea în picioare cu mare greutate, susţinut de cordaje.

Plat-bordurile nu mai existau, pentru a nu spune mai mult, iar flancurile vasului erau grav avariate şi găurile făcute de obuze fuseseră astupate cu scânduri bătute în cuie.

- Acest vas s-a luptat bine, spuse Sandokan.
- Pisangu este un viteaz care nu se teme să atace chiar nave mari, răspunse Yanez.
- Dar!... Mi se pare că el aduce un prizonier. Văd un veston roşu printre bravii noştri tigrii.
- Da, mi se pare că văd un soldat legat de catargul mare, spuse Yanez.

- L-o fi prins la Labuan?
- Cu siguranță nu l-a pescuit dinn mare.
- Ah! Dacă ar putea să-mi dea ştiri despre...
- Despre Marianne, nu-i aşa frate?
- Da, răspunse Sandokan cu voce surdă.
- Îl vom interoga.

Prahul avansa repede cu ajutorul vâslaşilor, căci vântul era mai curând slab. Căpitanul său, un indigen din Borneo, care semăna cu o superbă statuie antică de bronz, atât din cauza staturii înalte cât şi a tenului său măsliniu, văzându-i pe Yanez şi Sandokan, scoase un strigăt de bucurie, apoi urlă ridicând mâinile:

- Pradă bună!

Cinci minute mai târziu velierul intrase în micul golf şi aruncase ancora la douăzeci de paşi de plajă.
O şalupă fu imediat pusă pe apă şi în ea se suiră Pisangu cu soldatul şi patru vâslaşi.

- De unde vi? îl întrebă Sandokan imediat ce debarcă.
- De pe coastele orientale ale Labuanului, căpitane, spuse Pisangu. M-am îndreptat într-acolo cu speranța de a afla veşti despre voi şi sunt fericit de a vă găsi aici sănătos.
- Cine este acest englez?
- Un caporal, căpitane.
- Unde l-ai făcut prizonier?
- Aproape de Labuan.
- Povesteşte totul.
- Tocmai cercetam țărmurile, când am văzut o canoe condusă de acest om, ieşind pe gura unui mic râu. Tâlharul trebuie că avea tovarăşi pe cele două maluri, căci am auzit de multe ori fluierături foarte ascuțite. Am pus imediat şalupa pe apă şi, cu zece oameni, l-am urmărit, sperând să îmi dea veşti

despre voi. Capturarea nu a fost dificilă dar, când am vrut să părăsesc gura râului, am văzut că drumul era blocat de o canonieră. Am început cu hotărâre lupta şi am schimbat mitralii din belşug. O adevărată furtună, căpitane, care mi-a nimicit jumătate de echipaj şi mi-a distrus vasul, dar care a pus pe uscat canoniera. Când am văzut că duşmanul se retrage, din două volte am ieşit în larg, revenind aici cât am putut de repede.

- Şi acest soldat vine de la Labuan?
- Da, căpitane.
- Mulţumesc, Pisangu. Trimite-mi soldatul aici.

Acest nefericit fusese deja adus pe plajă şi era înconjurat de piraţi care începuseră să-l lovească şi să-i smulgă galoanele de caporal.

Era un bărbat tânăr, de douăzeci şi cinci-douăzeci şi opt de ani, gras, cu talia scundă, blond, trandafiriu şi bucălat.

Părea destul de înspăimântat că se găsea în mijlocul acestei bande de piraţi, totuşi nu lăsa să îi scape nici un cuvânt de pe buze.

Văzându-l pe Sandokan, se forţă să schiţeze un surâs, apoi spuse, cu vocea tremurată:

- Tigrul Malaysiei!
- Mă cunoşti? îl întrebă Sandokan.
- Da.
- Unde m-ai văzut?
- La vila lordului Guillant.
- Nu eşti surprins să mă vezi aici?
- Ba da, desigur. Eu vă credeam încă la Labuan şi deja în mâinile tovarăşilor mei.
- Erai printre cei care m-au urmărit?

Soldatul nu răspunse. Apoi, scuturând capul, spuse:

- Totul este sfârşit pentru mine, nu-i aşa, domnule pirat?

- Viaţa ta depinde de răspunsurile tale, răspunse Sandokan.

- Cine se poate încrede în vorbele unui om care asasinează oameni ca şi cum ar bea un pahar mic de gin sau de brandy?

O sclipire de furie luci în ochii Tigrului Malaysiei.

- Minţi, câine.

- Dacă vreţi, răspunse caporalul.

- Şi vei vorbi.

- Hm!

- Atenţie! Am krissuri care taie corpul în mii de bucăţi; am cleşti înroşiţi în foc pentru a smulge carnea bucată cu bucată; plumb topit pentru a-l turna pe răni sau să fie înghiţit de recalcitranţi. Vei vorbi sau te voi face să suferi atât, încât vei cere moartea ca pe o eliberare.

Englezul păli, dar în loc să deschidă buzele, el le strânse între dinţi ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-i scape vreun cuvânt.

- Să începem! Unde erai când eu am părăsit vila lordului?

- În pădure, răspunse soldatul.

- Ce făceai acolo?

- Nimic.

- Vrei să îţi baţi joc de mine, Labuan are prea puţini soldaţi pentru a-i trimite să se plimbe prin pădure fără nici un motiv, spuse Sandokan.

- Dar...

- Vorbeşte, vreau să ştiu tot.

- Eu nu ştiu nimic.

- Ah! Nu? Vom vedea imediat.

Sandokan apucă krissul său şi cu un gest rapid îl duse la gâtul soldatului, făcând să apară o picătură de sânge.

Prizonierul nu îşi putu reţine un ţipăt de durere.

- Vorbeşte sau te omor, spuse rece Sandokan fără să-şi retragă pumnalul al cărui vârf începuse să se înroşească.

Caporalul avu încă o scurtă ezitare, dar văzând o fulgerare teribilă trecând prin ochii Tigrului Malaysiei, cedă.

- Destul! spuse el, depărtându-se de vârful krissului, voi vorbi.

Sandokan făcu semn oamenilor săi să se îndepărteze, apoi se aşeză împreună cu Yanez pe un afet de tun şi îi spuse soldatului:

- Ascult. Ce făceai în pădure?
- Îl urmam pe baronetul Rosenthal.
- Ah! exclamă Sandokan, în timp ce un fulger străluci în privirile sale. El!
- Lordul Guillant aflase că bărbatul găsit muribund, pe care îl îngrijise în casa sa, nu era un prinţ malaysian, ci chiar teribilul Tigru al Malaysiei şi de acord cu baronetul şi cu guvernatorul din Victoria, îi pregătise o capcană.
- Şi de unde a aflat el?
- Nu ştiu.
- Continuă.
- S-au adunat o sută de oameni şi s-a înconjurat cu ei vila pentru a vă împiedica să fugiţi.
- Da, asta o ştiu. Spune-mi ce s-a întâmplat după ce am reuşit să forţez liniile şi m-am refugiat în pădure.
- Când baronetul a intrat în vilă, l-a găsit pe lordul Guillant pradă unei furii cumplite. Era rănit la gambă de către dumneavoastră.
- De mine! exclamă Sandokan.
- Poate fără să o vreţi.

- Cred, căci dacă aş fi vrut să-l omor, nimeni nu m-ar fi putut împiedica. Şi lady Marianne?

- Ea plângea. S-ar fi spus că între frumoasa copilă şi unchiul său avusese loc o scenă extrem de violentă. Lordul o acuza că favorizase fuga voastră şi ea, ea cerea îndurare pentru voi!...

- Sărman copil! spuse Sandokan căruia o emoţie rapidă îi modifica trăsăturile. Îl auzi, Yanez?

- Continuă, îi spuse portughezul soldatului. Numai fi foarte atent să spui adevărul, căci vei rămâne aici până la întoarcerea noastră de la Labuan. Dacă minţi, nu vei scăpa de moarte.

- Este inutil să vă înşel, răspunse caporalul. Urmărirea noastră neavând nici un rezultat, noi rămaserăm campaţi în apropierea vilei pentru a o proteja împotriva unui posibil atac al piraţilor din Mompracem. Umblau zvonuri puţin încurajatoare. Se spunea că piraţii debarcaseră şi că Tigrul Malaysiei rămăsese ascuns în pădure gata să se repeadă asupra vilei şi să o ia pe sus pe tânăra fată. Ce s-a întâmplat mai apoi, nu ştiu. Trebuie totuşi să vă spun că lordul Guillant luase măsurile necesare pentru a se retrage la Victoria sub protecţia crucişătoarelor şi a forturilor.

- Şi baronetul Rosenthal?

- El se va căsători în curând cu lady Marianne.

- Ce-ai spus?... strigă Sandokan ridicându-se dintr-un salt.

- Că el o va lua pe tânăra fată.

- Vrei să mă minţi?

- Pentru ce motiv? Vă spun că nunta va avea loc într-o lună.

- Dar lady Marianne îl detestă pe acest om.

- Ce contează pentru lordul Guillant?

Sandokan scoase un strigăt de fiară rănită şi se legănă, închizând ochii. Un spasm teribil îi schimonosea faţa.

- Nu mă înşeli? Este adevărat?

- Vă jur că v-am spus adevărul.

- Vei rămâne aici, iar noi vom merge la Labuan. Dacă nu m-ai minţit, îţi voi da greutatea ta în aur.

Apoi, întorcându-se spre Yanez, îi spuse cu un accent hotărât:

- Să pornim.

- Sunt gata să te urmez, răspunse simplu portughezul.

- Totul este gata?

- Nu a mai rămas decât să alegem oamenii care ne vor însoţi.

- îi vom lua pe cei mai viteji, căci vom da lupta supremă.

- Lasă totuşi aici forţe suficiente pentru a ne apăra bârlogul.

- Te temi de ceva, Yanez?

- Englezii ar putea profita de absenţa noastră pentru a ne ataca insula.

- Nu vor îndrăzni un asemenea lucru, Yanez.

- Eu cred că, dimpotrivă, ei sunt destul de puternici la Labuan pentru a încerca lupta, Sandokan. într-o zi sau alta ciocnirea decisivă trebuie să se producă.

- Ne vor găsi pregătiţi şi atunci vom vedea cine sunt cei mai îndrăzneţi şi cei mai viteji dintre tigrii din Mompracem şi leoparzii din Labuan.

Sandokan porunci să se desfăşoare bandele sale care numărau mai bine de două sute cincizeci de bărbaţi recrutaţi din triburile cele mai războinice din Borneo şi din insulele mării malaysiene. Alese nouăzeci de oameni, cei mai curajoşi şi mai robuşti, adevăraţi demoni care, la semnul lui, nu ar fi

ezitat să se arunce chiar împotriva forturilor Victoriei, citadela Labuanului.

îl chemă apoi pe Giro-Batol şi, arătându-l bandelor care rămâneau pentru apărarea insulei, spuse:

- Iată un bărbat care a dovedit că este unul dintre cei mai viteji printre piraţi; este singurul care a supravieţuit din echipajele mele după nefericita expediţie contra Labuanului. În timpul absenţei mele, ascultaţi-l ca pe mine însumi. Şi acum, Yanez, să ne îmbarcăm.

Capitolul şaisprezece

Expediția contra Labuanului

Cei nouăzeci de bărbați se îmbarcară pe prahuri; Yanez şi Sandokan se instalară pe cel mai mare şi mai solid, care avea tunuri, o jumătate de duzină de mitraliere şi care, mai mult, era blindat cu mari plăci de oțel.

Ancorele fură ridicate, pânzele orientate şi expediția plecă în aclamațiile grupurilor de pirați de pe țărm şi bastioane.

Cerul era senin şi marea calmă ca de ulei; totuşi, spre sud, apăruseră câțiva nori mici cu o culoare deosebită şi o formă ciudată care nu prevesteau nimic bun.

Sandokan, care nu numai că avea o vedere extraordinar de pătrunzătoare dar avea şi cunoştiințe despre vreme, presimți o viitoare perturbație atmosferică, dar deocamdată nu se nelinişti.

- Dacă oamenii nu sunt capabili să mă oprească, furtuna nu va reuşi nici ea, spuse el. Mă simt destul de puternic pentru a sfida chiar forțele naturii.

- Te temi de un uragan violent? întrebă Yanez.

- Da, dar nu mă va face să dau înapoi. Ne va fi mai degrabă favorabil, frate, căci vom putea debarca fără să fim tulburați de crucişătoare.

- Şi odată ce vom fi pe pământ, ce vei face tu?

- Nu ştiu, dar mă simt capabil de orice, chiar de a înfrunta întreaga escadră engleză dacă ea ar încerca să-mi blocheze drumul, chiar de a trimite oamenii împotriva vilei pentru a o lua cu forța.

- Dacă îți vesteşti debarcarea prin câteva lupte, lordul nu va mai rămâne în pădure, ci va fugi la Victoria sub protecția forturilor şi a navelor.

- Este adevărat Yanez, răspunse Sandokan suspinând. Şi totuşi trebuie ca Marianne să fie soția mea, căci simt că, fără ea, focul care îmi pârjoleşte inima nu s-ar stinge niciodată.

- Motiv în plus pentru a acționa cu cea mai mare prudență. Trebuie să îl surprindem pe lord.

- Să-l surprindem! Crezi tu că lordul nu s-a pregătit? El ştie că sunt capabil de orice şi probabil că a adunat în parcul său soldați şi marinari.

- Probabil că da, dar noi vom recurge la câteva vicleşuguri. Cine ştie? Poate vreun plan încolțeşte în mintea mea şi se va coace. Dar spune-mi, Marianne se va lăsa răpită?

- Oh! Da! Ea mi-a jurat-o.

- Şi tu o vei duce la Mompracem?

- Da.

- Şi după ce o vei lua de soție, o vei ține mereu aici?

- Nu ştiu, Yanez, spuse Sandokan suspinând adânc. Vrei să o surghiunesc pentru totdeauna în insula mea sălbatică, în mijlocul bravilor mei tigrii care nu ştiu decât să mânuiască puşca, toporul şi krissul? Vrei ca frumoşii ei ochi dulci să vadă spectacole oribile, sânge şi măceluri peste tot, să o asurzească urletele luptătorilor şi bubuitul tunurilor şi să fie expusă continuu la pericole? Spune-mi, Yanez, tu ce ai face în locul meu?

- Dar gândeşte-te, Sandokan, la ce ar deveni Mompracemul fără al său Tigru al Malaysiei. Cu tine, el ar putea străluci până la a eclipsa Labuanul şi toate celelalte insule şi să facă să tremure mereu pe fii oamenilor care ți-au distrus familia şi poporul. Sunt mii de daiaci şi de malaysieni

care nu aşteaptă decât un semn pentru a alerga să îngroaşe banda tigrilor din Mompracem.

- M-am gândit la toate astea, Yanez.
- Şi ce îți spune inima?
- O simt sângerând.
- Şi cu orice preţ, vei lăsa să piară puterea ta pentru acestă femeie?
- O iubesc, Yanez. Ah! Aş fi vrut să nu fi fost niciodată Tigrul Malaysiei!

Piratul, care, lucru extraordinar, era deosebit de emoționat, se aşeză pe afetul unui tun şi îşi prinse capul între mâini ca pentru a-şi înăbuşi gândurile care îi clocoteau în creier.

Yanez îl privi mult timp în tăcere, apoi începu să meargă pe punte scuturând din cap de mai multe ori.

În acest timp cele trei vase continuau să navigheze spre răsărit, împinse de un vânt uşor care, în plus, sufla neregulat, făcând să scadă şi mai mult viteza.

Echipajele, care erau cuprinse de o nerăbdare extremă şi calculau metru cu metru distanța străbătută, adăugau noi pânze pentru a prinde mai mult vânt, dar degeaba. Vasele mergeau din ce în ce mai încet, pe măsură ce norii urcau la orizont.

Această situație nu putea să dureze. într-adevăr, spre ora nouă seara, vântul începu să sufle cu oarecare violentă din direcția din care se ridicau norii, semn evident că vreo furtună bântuia prin mările din sud.

Echipajele salutară cu strigăte de bucurie rafalele puternice de vânt, fără să fie, pentru nimic în lume, speriate de uraganul care îi amenința şi care putea să le distrugă vasele. Doar portughezul începu să se neliniştească şi ar fi vrut să

micşoreze velatura, dar Sandokan nu îi permise, nerăbdător cum era să abordeze curând coastele Labuanului, care i se păreau la o distanță enormă.

A doua zi marea era deosebit de rea. Lungi rafale de vânt, care veneau din sud, străbăteau vasta întindere de valuri care se ciocneau unele de altele cu mugete furioase şi făceau ca ruliul şi tangajul celor trei vase să fie violente. Pe cer alergau nori imenşi, negrii ca smoala şi ale căror margini erau colorate în roşu.

Spre seară vântul îşi dublă violenţa, ameninţând să rupă catargele dacă nu se micşora suprafaţa velelor.

Orice alt marinar, văzând această mare şi acest cer, s-ar fi grăbit să ajungă la cel mai apropiat pământ, dar Sandokan, care ştia că nu era acum la mai mult de şaizeci sau optzeci de mile de Labuan şi care, decât să piardă o oră, ar fi preferat să-şi piardă un vas, nici nu se gândea la asta.

- Sandokan, spuse Yanez, care devenea din ce în ce mai neliniştit, gândeşte-te că noi alergăm spre un mare pericol.

- De ce te temi tu, frate? întrebă Sandokan.

- Mă tem că uraganul ne va trimite pe toţi să bem din marea cană.

- Vasele noastre sunt solide.

- Dar mi se pare că uraganul ameninţă să devină teribil.

- Eu nu mă tem, Yanez. Să mergem înainte. Labuan nu este departe. Vezi celelalte vase?

- Mi se pare că văd unul spre sud. întunericul este aşa de adânc că nu vezi la mai mult de o sută de metri.

- Dacă ele se pierd, vor ştii să se regăsească.

- Dar ei pot să se piardă definitiv, Sandokan.

- Eu nu dau înapoi, Yanez.

- Rămâi în gardă, frate.

În acest moment un fulger orbitor sfâşie întunericul, luminînd suprafaţa mării până la orizont. Fulgerul fu urmat curând de un tunet înspăimântător.

Sandokan, care era aşezat, se ridică dintr-un salt şi privi cu mândrie norii, întinse mâna spre sud şi spuse:

- Vino şi luptă-te cu mine uraganule! Te sfidez!

El traversă puntea şi se aşeză la bara cârmei, în timp ce oamenii acopereau cu prelate tunurile şi mitralierele. Ei puseră în siguranţă barca de salvare şi întăriră manevrele fixe triplând parâmele.

Primele rafale soseau deja dinspre sud cu acea rapiditate pe care o au vânturile în furtuni, împingând în faţa lor primii munţi de apă.

Sub mâna de fier a lui Sandokan, prahul, a cărui velatură fusese redusă, începu să alerge cu viteza unei săgeţi spre răsărit, ţinând piept eroic elementelor dezlănţuite şi fără să devieze nici cu o linie de la drumul său.

Timp de o jumătate de oră fu un pic de calm, întrerupt doar de mugetele mării şi de trosnetele descărcărilor electrice care creşteau în intensitate în fiecare clipă, dar spre ora unsprezece uraganul se dezlănţui aproape brusc în toată teribila lui măreţie, răvăşind cerul şi marea.

Norii care se acumulaseră din timpul veghei alergau acum furioşi prin spaţiu, uneori ridicându-se la cer, alteori împinşi în jos de păreau să atingă valurile cu zdrenţele lor negre, în timp ce marea se repezea cu o furie stranie spre nord, ca şi cum era un imens fluviu.

Prahul, adevărată coajă de nucă sfidând natura dezlănţuită, inundat de valurile care îl asaltau din toate părţile, era zgâlţâit cu furie, urcând uneori pe crestele înspumate ale valurilor, coborând alteori în adâncurile abisurilor mobile, răsturnând

oamenii, făcând să trosnească catargele, doborând vergile şi făcând să pocnească velele cu atâta forţă încât părea încontinuu că se vor sfâşia.

Dar Sandokan, în ciuda acestui amestec furios de elemente, nu ceda şi îşi conducea vasul spre Labuan, înfruntând furtuna.

Era straşnic să vezi acest bărbat, neclintit la bara cârmei, cu ochii aruncând flăcări, cu părul lung fluturând în vânt, impasibil în mijlocul naturii dezlănţuite care mugea în jurul lui; era iarăşi Tigrul Malaysiei care, nesatisfăcut de a fi sfidat oamenii, sfida acum forţele naturii.

Oamenii lui nu cedau nici ei. Agăţaţi de cordaje ei admirau încrezători asalturile mării gata să execute manevrele cele mai periculoase care puteau să-i coste viaţa pe toţi.

Şi totuşi intensitatea uraganului creştea mereu, ca şi cum ar fi vrut să-şi desfăşoare toate forţele pentru a ţine piept acestui bărbat care îl sfida. Marea se ridica precum nişte munţi de apă care alergau la asalt cu mii de urlete, mii de mugete înspăimântătoare, căţărându-se unii peste alţii şi deschizând abisuri adânci care păreau că ajung până la fundul oceanului. Vântul urla pe toate tonurile, împingând înaintea lui adevărate coloane de apă şi amestecând cu furie norii în care tunetul bubuia fără încetare.

Prahul lupta cu disperare, opunând flancurile sale robuste valurilor care vroiau să-l târască spre nord.

Dădea o bandă din ce în ce mai îngrijorătoare, se cabra ca un cal nărăvaş, plonja spintecând apa cu prova, scârţâia din toate încheieturile ca şi cum ar fi fost gata să se rupă în două şi, în unele momente, avea un ruliu atât de mare încât ai fi putut crede că nu-şi va mai recăpăta echilibrul niciodată.

Era o nebunie să mai lupte împotriva acestei mări care devenea din ce în ce mai violentă. Categoric trebuiau să se lase duşi spre nord, aşa cum făcuseră deja, fără îndoială, cele două prahuri care dispăruseră de câteva ore.

Yanez, care înțelegea imprudența pe care o comiteau încercând să continue o asemenea luptă, se pregătea să meargă în căutarea lui Sandokan în partea din spate pentru a-l ruga să schimbe drumul, când o detunătură, care nu putea fi confundată cu un tunet, izbucni în larg.

O clipă mai târziu, un obuz trecu peste punte, zgâriind verga trinchetului.

Un urlet de turbare izbucni la bordul prahului la acest atac la care nimeni, cu siguranță, nu se aştepta pe o asemenea vreme şi într-un moment atât de dificil.

Sandokan, dând bara cârmei unui marinar, se repezi spre înainte, căutând să descopere îndrăznețul duşman care îl ataca în mijlocul furtunii.

- Oh! strigă el. Sunt crucişătoare care supraveghează încă?

Într-adevăr, agresorul care, în mijlocul acestui amestec înfiorător de forțe ale naturii, trimisese cu atâta precizie acest obuz, era o mare navă cu aburi care avea pe catargul artimon drapelul Angliei şi pe catargul mare steagul navelor de război. Ce făcea el oare în plină mare şi pe o asemenea vreme? Patrula în fața coastelor Labuanului, sau venea din vreo insulă vecină?

- Să virăm în bord, Sandokan, spuse Yanez care îl întâlnise.

- Virați în bord!

- Da, frate, această navă ne suspectează că suntem piraţi îndreptându-ne spre Labuan.

O nouă lovitură de tun bubui pe puntea navei de război şi un al doilea obuz şuieră, trecând printre cordajele prahului.

În ciuda ruliului violent, piraţii se repeziră spre tunuri pentru a riposta, dar Sandokan îi opri cu un gest.

Într-adevăr, era inutil, marea navă care se străduia să ţină piept valurilor care o izbeau în faţă, pe jumătate submersă sub greutatea construcţiei sale de fier, era împinsă cu orice preţ spre nord. În puţine momente ea fu prea departe pentru ca artileria sa să o facă de temut.

- Din nefericire ne-am întâlnit în mijlocul acestei furtuni, spuse Sandokan cu un aer sumbru. L-aş fi atacat şi l-aş fi luat cu forţa, în ciuda mărimii sale şi a echipajului său.

- Nu mai contează, spuse Yanez. Să-l ia dracul şi să-l arunce în fundul mării!

- Dar ce facea această navă în plină mare, în timp ce toţi caută un adăpost? Suntem oare aproape de Labuan?

- Aşa cred şi eu.

- Nu vezi nimic în faţă?

- Nimic decât munţi de apă.

- Totuşi simt că inima mea bate mai tare, Yanez.

- Uneori inimile se înşeală.

- Nu a mea! Ah!...

- Ce ai văzut?

- Un punct negru spre est. L-am văzut la lumina unui fulger.

- Dar chiar dacă am fi aproape de Labuan, cum vrei tu să te apropi pe o asemenea vreme?

În acest moment se auzi un malaysian strigând din înaltul vergii trinchetului:

- Pământ drept înaintea bompresului!

Sandokan scoase un strigăt de bucurie:

- Labuan! Labuan! Cârma la mine!

El traversă puntea în ciuda valurilor care o măturau în fiecare clipă şi se aşeză la bară, îndreptând prahul spre est.

În acest timp, deşi se apropiau de coastă, părea că marea îşi dublează furia, ca şi cum ar fi vrut să împiedice cu tot dinadinsul debarcarea.

Valuri de fund monstruoase se ridicau din toate părţile în timp ce vântul îşi dubla violenţa ciocnindu-se de munţii insulei.

În acest timp, Sandokan, temerar, se ţinea bine şi, cu ochii fixaţi spre est, continua drumul ghidându-se după lumina fulgerelor.

În curând se afla la câteva cabluri de insulă.

- Prudenţă! Sandokan, spuse Yanez care se aşezase alături de el.

- Nu te teme de nimic, frate.

- Atentie la recife.

- Le voi evita.

- Dar unde vei găsi un loc adăpostit?

- Vei vedea.

La două cabluri se contura coasta de care marea se spărgea cu furie. Sandokan o examină câteva secunde, apoi, cu o puternică lovitură de bară se îndreptă spre babord.

- Atenţie! le strigă el piraţilor pregătiţi de manevră.

El împinse prahul înainte cu o temeritate care ar fi ridicat părul în cap celor mai cutezători lupi de mare şi intră într-un golf mic dar adânc, care părea să fie gura de vărsare a unui fluviu.

Resacul era atât de violent aici că a aduce prahul în acest adăpost însemna să-l expui unui grav pericol. Era mai bine să înfrunţi furia mării în larg decât să te apropi de aceste ţărmuri bătute de valuri furioase.

- Nu este nimic de făcut, Sandokan, spuse Yanez. Dacă am vrea să acostăm totuşi, vasul nostru ar fi făcut fărâme.

- Tu eşti un înotător priceput, nu-i aşa? îl întrebă Sandokan.

- Ca malaysienii noştri.

- Nu ti-e frică de valuri?

- Nu mă tem de ele.

- Atunci vom acosta.

- Ce vrei să încerci?

În loc să răspundă, Sandokan strigă:

- Paranoa! La cârmă!

Daiacul se repezi în spate, prinzând bara pe care Sandokan o părăsea.

- Ce trebuie să fac? îl întrebă el.

- Deocamdată menţine prahul la traversul vântului, răspunse Sandokan. Fii atent să nu-l laşi să se îndrepte spre recife.

- Nu te teme, Tigru al Malaysiei.

Acesta se întoarse spre echipaj şi spuse:

- Pregătiţi şalupa şi urcaţi-o pe platformă. Când valurile vor mătura puntea, daţi-i drumul.

Care erau intenţiile Tigrului Malaysiei? Vroia să încerce să ajungă la ţărm şi să debarce cu şalupa, sărmană jucărie în

mijlocul valurilor teribile? Când oamenii auziră acest ordin, se priviră unii pe alţii cu o vie nelinişte şi totuşi se repeziră să îl execute fără să ceară nici o explicaţie. Ei ridicară şalupa cu mâinile şi o suiră pe platforma din tribord, după ce puseseră în ea, la ordinul lui Sandokan, două carabine, muniţie şi alimente.

Tigrul Malaysiei se apropie de Yanez şi îi spuse:

- Urcă-te în şalupă, frate.
- Ce vrei să încerci, Sandokan?
- Vreau să acostez.
- Ne vom sfărâma de recifele de pe plajă.
- Aş! Urcă, Yanez.
- Eşti nebun.

În loc să răspundă, Sandokan îl prinse în braţe şi îl puse în şalupă, apoi sări şi el aici.

Un val monstruos intra atunci în golf mugind înfricoşător.

- Paranoa! strigă Sandokan. Fii gata să virezi în bord.
- Trebuie să întorc în mare? întrebă daiacul.
- întoarce spre nord. Când marea se va linişti, revin-o aici.
- Foarte bine căpitane. Dar voi?...
- Voi acosta.
- Vă veti lăsa viaţa aici.
- Taci! Fiţi gata să filaţi şalupa: iată valul!

într-adevăr se apropia un val mare cu vârful acoperit de spumă albă. El se sparse în două în faţa celor două maluri, apoi intră în golf repezindu-se spre spatele prahului.

într-o clipă, când îl atinse, îl învălui cu un nor de spumă care trecu peste borduri.

- Dati drumul, urlă Sandokan.

Şalupa, eliberată, fu târâtă în mare împreună cu cei doi viteji care se aflau în ea. Aproape în acelaşi timp prahul viră în bord şi, profitând de resacul violent al unui val, fugi în largul mării, dispărând curând după una din cele două stânci.

- Curaj, Yanez, spuse Sandokan luând o vâslă. Vom acosta la Labuan, în ciuda furtunii.

- Mii de sabordări! strigă portughezul, este o nebunie!

- Vâsleşte!...

- Şi ciocnirea?

- Linişte! Atenţie la val!

Ambarcaţiunea se legăna îngrozitor traversând spuma resacului, uneori coborând, alteori ridicându-se peste crestele valurilor. Totuşi acestea o împingeau spre ţărm care, din fericire, era neted şi cobora lent spre apă neavând nici o stâncă. Un nou val ridică şalupa şi o făcu să înainteze ca o săgeată o sută de metri. Ea urcă pe culmea înspumată a valului, apoi căzu şi, în acest moment se produse un şoc violent.

Cei doi viteji nu mai simţiră fundul şalupei sub picioarele lor. Chila se spărsese.

- Sandokan?! strigă Yanez întrebător văzând cum intră apa prin carcasa şalupei.

- Rămânem! răspunse acesta.

Dar vocea sa fu acoperită de un teribil val de fund care urma celui care tocmai îi împinsese spre ţărm. Şalupa fu din nou ridicată. Ea se legănă o clipă pe creasta enormului val, apoi căzu înainte şi atinse din nou apa. Dar valurile o împingeau tot înainte şi o aruncară contra trunchiului unui arbore cu o asemenea violentă încât cei doi fură azvârliţi din ea.

Sandokan, care fusese aruncat într-o grămadă de frunze şi crengi, se ridică imediat şi recuperă cele două carabine şi muniția.

Un nou val sosi la țărm. Cuprinse şalupa, o rostogoli câteva clipe şi o târî în curenți, unde dispăru.

- Dracu' să-i ia pe toți îndrăgostiții! strigă Yanez care se ridicase lovit. Totul este o nebunie!

- Dar nu eşti în viață? îl întrebă Sandokan râzând.

- Tu ai fi vrut deci să mă fii lovit mortal?

- Nu m-aş fi consolat niciodată, Yanez. Dar priveşte prahul.

- Cum? Nu a ieşit în larg?

Velierul trecea în acel moment prin fața intrării golfului, alergând cu viteza unei săgeți.

- Ce tovarăşi curajoşi şi credincioşi, spuse Sandokan. înainte de a se îndepărta, ei au vrut să se asigure că noi am putut debarca.

îşi desfăcu brâul său de mătase roşie şi îl flutură în vânt.

O clipă mai târziu o detunătură izbucni la bordul prahului.

- Ne-au văzut, spuse Yanez. Să sperăm că vor putea să se salveze.

Prahul viră în bord, reluându-şi cursa spre nord.

Yanez şi Sandokan rămaseră pe țărmul golfului atâta cât mai putură vedea prahul, apoi se afundară sub marii arbori pentru a se adăposti de ploaia care cădea în torente.

- Unde mergem, Sandokan? întrebă Yanez.

- Nu ştiu.

- Nu ştii unde ne aflăm?

- Este imposibil pentru moment. Totuşi presupun că nu suntem departe de micul fluviu.

- Despre ce fluviu vorbeşti?

- Despre cel care a servit de adăpost prahului meu după bătălia cu crucişătorul.

- Vila lordului James se găseşte aproape de acest loc?

- La câteva mile.

- Deci mai întâi trebuie să căutăm acest fluviu.

- Desigur, Yanez.

- Mâine vom cerceta coasta.

- Mâine! strigă Sandokan. Şi tu crezi că eu pot să aştept atât de mult timp şi să stau aici inactiv? Dar tu nu ştii ce foc îmi arde inima? Nu înțelegi că suntem în Labuan unde străluceşte steaua mea? Haide, trebuie să înțelegi nerăbdarea mea.

- Deloc, Sandokan, răspunse liniştit portughezul. Eu nu ştiu încă unde sunt şi tu pretinzi să pornim la drum în această noapte de infern! Eşti nebun, frate.

- Timpul fuge, Yanez. Nu îți mai aminteşti ce a spus caporalul, prizonierul nostru?

- îmi amintesc perfect, Sandokan.

- Dintr-un moment în altul lordul James poate pleca să se pună la adăpostul zidurilor Victoriei.

- Cu siguranță nu o va face pe o asemenea vreme câinoasă.

- Să nu glumim, Yanez.

- Nici nu îmi trece prin minte, spuse Yanez. Haide, frate, să discutăm calm. Tu vrei să mergi la vilă? Ce să faci acolo?

- Cel puțin să o văd, spuse Sandokan cu un suspin.

- Şi să mai comiți vreo imprudență, nu-i aşa?

- Nu.

- Hm! Ştiu eu de ce eşti tu în stare. Fii calm, prietene. Gândeşte-te că suntem doar noi doi şi că la vilă sunt soldați.

Să aşteptăm să sosească cele trei prahuri, apoi să acționăm.

- Dar tu nu şti ce îndur eu, regăsindu-mă pe această insulă! strigă Sandokan cu voce răgușită.

- îmi imaginez, dar nu pot să-ți permit să comiți nebunii care ar putea să-ți fie fatale. Vrei să mergi la vilă pentru a te asigura că Marianne este încă acolo! Vom merge când uraganul se va opri. Pe acest întuneric şi această ploaie nu am putea nici să ne orientăm, nici să găsim râul. Mâine, când va răsări soarele, vom porni la drum. Pentru moment să căutăm un adăpost.

- Şi va trebui să aştept până mâine?

- Nu mai sunt decât trei ore de acum până la răsărit.

- O eternitate!

- O nimica toată, Sandokan. Şi apoi, în acest timp, marea se poate calma, vântul să se domolească şi prahurile vor reveni. Vino! Să ne aruncăm sub un arec ale cărui frunze uriaşe ne vor apăra mai bine decât un cort şi să aşteptăm trezirea soarelui.

Sandokan nu era încă hotărât pe deplin să urmeze sfatul. Îl privea pe credinciosul său prieten, sperând încă să îl convingă să plece, apoi cedă şi, cu un lung suspin, se lăsă să cadă lângă trunchiul unui arbore.

Ploaia continua să cadă cu o violență extremă; pe mare, uraganul bântuia mereu cu aceeaşi furie înspăimântătoare. Printre copaci, cei doi pirați vedeau valurile care se repezeau unele împotriva altora cu turbare, se aruncau pe țărm cu un avânt de o violență nemaivăzută, spărgându-se într-una.

Văzând aceste valuri care, în loc să scadă, păreau că devin din ce în ce mai mari şi violente, Yanez nu se putu împiedica să întrebe:

- Cu o asemenea furtună ce se va alege de prahurile noastre? Sandokan, crezi că ar putea să scape? Şi dacă ele ar dispare, ce vom face noi?

- Oamenii noştri sunt marinari pricepuţi, răspunse Sandokan. Vor ştii să iasă din necaz.

- Şi dacă naufragiază, ce ai putea face tu fără ajutorul lor.

- Ce aş face? Aş răpi-o imediat pe tânăra fată.

- Tu nu gândeşti, Sandokan. Doi oameni singuri, chiar doi tigri din sălbaticul Mompracem, nu pot face faţă la douăzeci, treizeci sau poate chiar cincizeci de puşti.

- Vom acţiona cu viclenie.

- Hm!

- Mă crezi în stare să renunţ la planul meu? Nu, Yanez! Nu mă voi întoarce la Mompracem fără Marianne.

Yanez nu răspunse nimic. îşi aprinse o ţigară şi se întinse pe iarbă, care era aproape uscată, protejată cum era de giganticele frunze ale copacului, apoi închise ochii.

Dimpotrivă, Sandokan se ridică şi se îndreptă spre plajă. Portughezul, care nu dormea, îl văzu învârtindu-se pe la marginea pădurii când spre nord şi când spre sud.

Căuta desigur să se orienteze şi să recunoască această coastă pe care poate o străbătuse în timpul primei şederi în insulă.

Când se iviră zorii, el se întoarse. Ploaia se oprise de aproape o oră, iar vântul nu mai vuia cu aceeaşi violenţă printre copacii pădurii.

- Ştiu unde ne aflăm, îi spuse el lui Yanez.

- Ah! făcu acesta, pregătindu-se să se scoale.

- Râul trebuie să se găsească spre sud şi nu poate fi departe de aici.

- Vrei să mergem în căutarea lui?
- Da, Yanez.
- Sper că nu vei încerca să te apropii de vilă în timpul zilei.
- Nu, dar în această seară nimeni nu mă va împiedica.

Apoi adăugă cu un accent care vroia să exprime veşnicia:

- încă douăsprezece ore! Ce chin!
- în pădure timpul trece repede, Sandokan, răspunse Yanez zâmbind.
- Să mergem.
- Sunt gata să te urmez.

îşi puseră carabinele în bandulieră, muniţia în buzunare şi se adânciră în marea pădure, căutând să nu se depărteze totuşi de plajă.

- Vom evita cotiturile adânci ale coastei, spuse Sandokan. Drumul va fi fără îndoială mai greu, dar va fi mai scurt.
- Să fim atenţi să nu ne rătăcim!
- Nu te teme, Yanez.

în pădure erau puţine locuri de trecere, dar Sandokan era un adevărat om al pădurii, ştiind să se strecoare ca un şarpe şi să se orienteze fără stele sau soare. El merse spre sud ţinându-se la mică distanţă de coastă, pentru a găsi, în primul rând, râul lângă care căutase un refugiu în timpul expediţiei precedente. Odată ajuns acolo, nu îi era greu să găsească vila despre care ştia că se afla la doar doi kilometri.

în acest timp, pe măsură ce se îndreptau spre sud, drumul devenea din ce în ce mai dificil din cauza devastărilor produse de uragan. Numeroşi arbori, doborâţi de vânt, blocau trecerile, silindu-i pe cei doi piraţi să se caţere cu greutate şi să facă lungi

ocoluri. Apoi, pentru a-i întârzia şi mai mult, peste tot erau imense ramuri care le împiedicau trecerea şi multe liane care li se încurcau în picioare.

Totuşi, cu puternice lovituri de kriss, urcând şi coborând, sărind şi căţărându-se pe arbori şi pe trunchiurile doborâte, ei avansau mereu căutând să nu se depărteze de mare.

Spre amiază, Sandokan se opri, spunându-i portughezului:

- Suntem foarte aproape.

- De fluviu sau de vilă?

- De fluviu, răspunse Sandokan. Nu auzi murmurul ce răsună pe sub aceste groase boite de frunziş?

- Ba da, spuse Yanez, după ce ascultă câteva clipe. Totuşi să ne convingem că acesta este cu adevărat râul pe care îl căutăm!

- Nu mă pot înşela. Am străbătut aceste locuri.

- Să mergem înainte.

Traversară încet ultima bucată de pădure şi, după zece minute, se găseau în faţa unui mic curs de apă care se vărsa într-un golf încântător înconjurat complet de arbori uriaşi.

Norocul îi condusese în acelaşi loc unde acostaseră prahurile în prima expediţie. Se vedeau încă urmele lăsate de al doilea prahu când, respins de cumplita canonadă a crucişătorului, se refugiase aici pentru a-şi repara gravele stricăciuni.

Pe mal mai erau încă bucăţi de vergi, părţi de bordaje, resturi de pânze, obuze, iatagane, topoare rupte şi resturi de cordaje.

Sandokan aruncă o lungă privire acestor resturi care îi aminteau de prima înfrângere şi suspină gândindu-se la vitejii care pieriseră sub focul neîndurător al crucişătorului.

- Ei se odihnesc acolo, în afara golfului, pe fundul mării, îi spuse lui Yanez cu voce tristă. Sărmani morți nerăzbunati încă!

- Aici ai acostat?

- Da, Yanez, aici. Atunci eram încă invincibilul Tigru al Malaysiei; atunci inima mea nu era încă înlănțuită şi ochii mei nu aveau veşnica lor vedenie. M-am luptat cu disperare, cu furie sălbatică, mi-am dus oamenii la abordaj, dar am fost respins. Blestematul care ne copleşea cu fier şi plumb era acolo! Parcă îl văd şi acum ca în acea noapte cumplită când l-am atacat, în fruntea câtorva viteji. Ce moment cumplit, Yanez! Ce măcel! Toți au căzut, toți mai puțin unul: eu!

- Regreți această înfrângere, Sandokan?

- Nu știu. Fără acest glonț care m-a lovit, probabil că nu aş fi cunoscut-o niciodată pe frumoasa cu părul de aur.

El tăcu şi coborî spre plajă, privind apele albastre ale golfului, apoi se opri cu brațul întins, arătându-i cu degetul lui Yanez locul unde avusese loc cumplitul abordaj.

- Prahurile se odihnesc acolo! spuse el. Cine ştie câți morți sunt încă în interiorul lor?

Se aşeză pe un trunchi de copac căzut, îşi prinse capul în mâini şi se adânci în gânduri.

Yanez îl lăsă cu gândurile sale şi se aventură printre stânci, căutând cu un băț ascuțit, prin crăpăturile lor, vreo stridie uriaşă.

După ce se învârti încoace şi încolo, în toate direcțiile, timp de un sfert de oră, el reveni cu o stridie aşa de mare încât abia putea să o ducă.

într-o clipă aprinse un foc bun şi desfăcu stridia.

- Haide, frate, lasă prahurile în adâncul mării şi morţii în burta peştilor şi vino să guşti din gustarea delicioasă pe care am pregătit-o. Cu toate gândurile tale nu vei reuşi să readuci prahurile şi oamenii.

- Este adevărat, Yanez, răspunse Sandokan suspinând. Niciodată cei viteji nu vor reveni la viaţă.

Mâncarea fu excelentă. Carnea moale şi delicată a stridiei îl făcea să leşine de poftă pe portughez, căruia aerul marin şi mirosurile pădurii îi făcuseră o foame grozavă.

Când această masă bogată fu terminată, Yanez se pregătea să se întindă sub un minunat durian care domina malul râului, pentru a savura câteva ţigări, dar Sandokan îi indică cu un gest pădurea.

- Poate că vila este departe, spuse el.

- Nu şti exact unde este?

- Nu ştiu decât vag, am străbătut aceste locuri pradă delirului.

- Drace!

- Oh! Nu te speria, Yanez. Voi ştii să găsesc cărarea care duce la parc.

- Să mergem, din moment ce tu vrei. Să fim atenţi, totuşi, să nu comitem imprudenţe.

- Voi fi calm, Yanez.

- încă un cuvânt, frate.

- Ce vrei?

- Sper că vei aştepta noaptea pentru a intra în parc.

- Da, Yanez.

- îmi promiţi?

- Ai cuvântul meu.
- Atunci, la drum.

Urmară câtva timp malul drept al râului, apoi se adânciră hotărâţi în pădure.

În această parte a insulei se părea că uraganul fusese deosebit de furios. Peste tot zăceau numeroşi arbori doborâţi de vânt sau de fulger, unii pe jumătate căzuți, reținuți de liane, alţii întinşi la pământ. Peste tot tufişurile erau distruse şi se vedeau grămezi de crengi și de fructe, ramuri rupte, în mijlocul cărora urlau maimuțe rănite. Dar, în ciuda tuturor obstacolelor, Sandokan avansa mereu.

El continuă să meargă până în amurg, fără să ezite niciodată asupra drumului de urmat.

Noaptea cădea şi Sandokan îşi pierduse speranţa să regăsească râul când, deodată, se trezi în fața unei cărări largi.

- Ce ai văzut? întrebă portughezul, văzându-l că se opreşte.

- Suntem aproape de vilă, răspunse Sandokan cu vocea schimbată. Această cărare duce la parc.

- Dumnezeule! Ce întâmplare fericită, frate! Să mai mergem înainte, dar fi atent să nu faci vreo nebunie.

Sandokan nu aşteptă sfârşitul frazei. îşi încărcă arma pentru a nu risca să fie surprins dezarmat şi se repezi pe cărare cu o asemenea iuțeală încât portughezul avu mari greutăți să îl urmeze.

- Marianne! Marianne! Tânără fată minunată! Dragostea mea! spunea el alergând din ce în ce mai repede. Nu te mai teme de nimic acum, sunt aproape de tine.

în acest moment, temutul pirat ar fi putut doborî un întreg regiment, pentru a ajunge la vilă.

Nici moartea nu l-ar fi făcut să dea înapoi.

Gâfâia. Un foc violent îl cuprindea, îi ardea inima şi creierul. Era încercat de mii de temeri. Îi era frică să nu ajungă prea târziu, să nu mai găsească femeia iubită atât de mult şi alerga din ce în ce mai repede, uitând de orice prudenţă, rupând şi aruncând ramurile de copaci, sfâşiind lianele, sărind cu salturi de leu peste miile de obstacole care îi barau drumul.

- Hei! Sandokan, nebun nesuferit, spunea Yanez care alerga ca un cal. Aşteaptă-mă puţin să te ajung. Mii de bombe! Opreşte-te sau eu mă prăbuşesc.

- La vilă! La vilă! răspundea invariabil piratul.

El se opri numai în faţa palisadei care înconjura parcul, pentru a-şi aştepta tovarăşul rămas în urmă, fie din prudenţă, fie de oboseală.

- Uf! exclamă portughezul ajungându-l. Crezi că eu sunt cal, să alerg aşa de repede? Vila nu va fugi, îţi spun - şi apoi, nu ştii cine se ascunde în spatele acestui gard.

- Nu-mi e frică de englezi, răspunse Tigrul, pradă unei vii surescitări.

- Ştiu, dar dacă vei muri, nu o vei revedea pe Marianne!

- Dar nu pot să stau aici! Trebuie să o văd pe tânăra lady.

- Calm, frate. Ascultă-mă. Să vedem dacă putem zări ceva.

Îi făcu semn să rămână liniştit, se căţără pe împrejmuire cu agilitatea unei pisici şi privi atent în parc.

Se lăsă să cadă în partea cealaltă în timp ce Sandokan trecea şi el peste împrejmuire şi, în tăcere, pătrunseră amândoi în parc, ascunzându-se după tufişuri şi cu ochii atenţi la vila care se zărea vag în întuneric.

Ajunseseră deja la un foc de puşcă de casă când Sandokan se opri brusc, luându-şi carabina în mână.

- Opreşte-te, Yanez, murmură el.
- Ce ai văzut?
- Oameni opriţi în faţa casei.
- Nu sunt lordul Guillant şi Marianne?

Sandokan, cu inima bătând să-i spargă pieptul, se ridică încet şi fixă cu privirea, cu atenţia încordată fiinţele omeneşti.

- Nenorocire! murmură el scrâşnind din dinţi, soldaţi!
- Ah! iţele se încurcă, bombăni portughezul. Ce înseamnă asta?
- Dacă sunt soldaţi este semn sigur că Marianne este în vilă.
- Aşa mi se pare şi mie.
- Să-i atacăm atunci.
- Eşti nebun! Vrei să fii împuşcat? Noi suntem doi iar ei sunt poate zece, poate chiar treizeci.
- Dar trebuie să o văd, strigă Sandokan privindu-l pe portughez cu o privire de nebun.
- Linişteşte-te frate, spuse Yanez ţinându-l cu forţa de un braţ pentru a-l împiedica să comită o nebunie. Linişteşte-te şi, fără îndoială, o vei vedea.
- Cum?
- Să aşteptăm până târziu în noapte.
- Şi apoi?
- Am planul meu. Culcă-te aici, aproape, stăpâneşte-ţi avânturile inimii şi nu vei avea motiv să te plângi.
- Dar soldaţii?
- Dumnezeule! Sper că vor merge şi ei să se culce.

- Ai dreptate, Yanez. Voi aştepta.

Se întinseră în spatele unui tufiş des, fără să piardă din vedere soldaţii şi aşteptară momentul potrivit pentru a acţiona.

Două, trei, patru ore se scurseră, patru secole pentru Sandokan, apoi, în sfârşit, soldaţii intrară în casă şi închiseră uşa cu grijă.

Tigrul făcu o mişcare de a se repezi înainte, dar portughezul îl reţinu rapid, apoi, târându-l sub umbra groasă a unui pombo, îi spuse, încrucişându-şi braţele pe piept şi privindu-l fix:

- Spune-mi, Sandokan, ce speri să faci în această noapte?

- Să o văd.

- Şi tu crezi că este un lucru uşor? înainte de orice, ai găsit o soluţie pentru a o putea vedea?

- Nu, dar...

- Tânăra ştie că tu eşti aici?

- Este imposibil.

- Ar trebui să o chemi.

- Da.

- Şi vor ieşi soldaţii, care nu sunt surzi şi ne vor întâmpina cu focuri de armă.

Sandokan nu răspunse.

- Vezi, sărmanul meu prieten, că nu vei putea face nimic în această noapte.

- Pot să mă târâi până sub fereastra ei, spuse Sandokan.

- Şi tu nu l-ai văzut pe soldatul ascuns în colţul pavilionului?

- Un soldat?

- Da, Sandokan. Priveşte, se vede strălucind ţeava puştii sale.

- Deci ce zici să fac? Vorbeşte! Febra mă doboară.

- Ştii în ce parte a parcului se plimbă iubita ta?

- în fiecare zi ea preferă să se refugieze în chioşcul chinezesc.

- Foarte bine. Unde este acesta?

- Acolo, aproape, răspunse Sandokan.

- Condu-mă, îl îndemnă Yanez.

- Ce vrei să faci, Yanez?

- Trebuie să o anunțăm că suntem aici.

Deşi era foarte nemulțumit să plece din locul în care era, Tigrul Malaysiei se îndreptă spre o alee laterală şi îl conduse pe Yanez până la chioşc.

Era un mic pavilion drăguţ, cu pereți decupați şi acoperit cu un fel de cupolă de metal aurit, decorată cu vârfuri şi dragoni rânjind.

În jurul lui erau un tufiş de liliac şi boschete mari de trandafiri chinezeşti, care emanau cele mai dulci parfumuri.

Yanez şi Sandokan, după ce îşi pregătiră armele, căci putea să fie cineva în chioşc, intrară.

Aici nu era nimeni.

Yanez aprinse un chibrit şi văzu pe o mică masă de lucru o trusă cu dantele, ațe şi ace şi, aproape de acestea o mandolină împodobită cu sidef.

- Lucrurile acestea sunt ale ei, îl întrebă Yanez pe Sandokan.

- Da, răspunse acesta cu multă duioşie.

- Eşti sigur că ea va veni aici?

- Este colțul ei preferat. Aici vine minunata copilă să respire aerul parfumat de liliacul înflorit, aici vine să cânte cântecele dulci din țara ei natală; aici mi-a jurat dragoste eternă.

Yanez rupse dintr-un carnet o foaie curată şi, căutând prin buzunare, găsi un capăt de creion. În timp ce Sandokan aprindea alt chibrit, el scrise aceste cuvinte:

Am debarcat ieri, în timpul uraganului. Mâine la miezul nopții vom fi sub fereastra voastră. Pregătiți o funie pentru ca Sandokan să se poată cățăra.

YANEZ DE GOMERA

- Sper că numele meu îi va fi cunoscut, spuse Yanez.
- Oh! desigur, îi răspunse Sandokan, ştie că tu eşti cel mai bun prieten al meu.

îndoi foaia şi o puse în trusa de lucru, astfel încât să poată fi văzută imediat, în timp ce Sandokan culese câțiva trandafiri chinezeşti şi îi puse alături.

Cei doi pirați se priviră în față la lumina palidă a unui fulger. Unul era calm, celălalt era pradă unei mari emoții.

- Să mergem, Sandokan, spuse Yanez.
- Te urmez, răspunse Tigrul Malaysiei înăbuşindu-şi un suspin.

Cinci minute mai târziu, ei treceau peste palisada care înconjura parcul şi pătrundeau în pădurea întunecoasă.

Capitolul şaptesprezece

Întâlnirea nocturnă

Noaptea era furtunoasă, căci uraganul nu se potolise încă. În pădure vântul vuia pe toate tonurile, îndoind ramuri, făcând să zboare frunzele, rupând arborii tineri. Din când în când, fulgere orbitoare sfâşiau întunericul profund, iar trăznetele cădeau, doborând şi incendiind cei mai înalți arbori ai pădurii.

Era o noapte de infern, o noapte potrivită pentru a încerca o lovitură îndrăzneață asupra vilei. Din nefericire oamenii îmbarcați pe prahuri nu erau acolo pentru a-l ajuta pe Sandokan în această acțiune temerară.

Deşi uraganul devenea mai furios, cei doi pirați nu se opreau. Orientându-se la lumina fulgerelor, ei căutau să regăsească râul pentru a vedea dacă vreun prahu nu putuse să se refugieze în micul golf.

Fără să se îngrijoreze de ploaia care cădea în torente, dar ferindu-se cu atenție de ramurile rupte de vânt, după două ore ei ajunseră la gura de vărsare a râului, spre marea lor mirare, căci pentru a ajunge la vilă le trebuise un timp dublu.

- Pe întuneric ne-am orientat mai bine ca în plină zi, spuse Yanez. Este un mare noroc pe o asemenea noapte.

Sandokan coborî malul şi aşteptă ca un fulger să-i permită să arunce o privire rapidă spre golf.

- Nimeni, spuse el cu voce surdă. Să sperăm că vasele mele nu au dat de necaz.

- Cred că nu şi-au putut părăsi încă refugiile, răspunse Yanez. Și-au dat seama că un nou uragan ameninţă să izbucnească şi, ca oameni prudenţi, nu au plecat încă.

- Şti că nu este uşor de acostat aici când valurile sunt furioase şi vîntul este puternic.

- Am unele nelinişti, Yanez.

- De ce ti-e frică?

- Ca ei să nu fi naufragiat.

- Aş! Vasele noastre sunt solide. în câteva zile le vom vedea venind.

- Le-ai dat întâlnire în acest golf, nu-i aşa?

- Da, Yanez.

- Vor veni. Să căutăm un adăpost, Sandokan. Plouă torenţial şi acest uragan nu se va potoli curând.

- Unde să mergem? Ar fi fost bine în coliba făcută de Giro-Batol când a stat aici, dar mă tem că nu aş putea să o găsesc.

- Să încercăm în acest grup de bananieri. Enormele lor frunze ne vor adăposti mai bine.

- Poate ar fi mai bine să facem un adăpost, Yanez.

- Nu m-am gândit la aşa ceva. în câteva minute va fi gata.

Folosindu-se de krissurile lor, ei tăiară câţiva bambuşi care creşteau pe malul râului şi îi înfipseră sub un uriaş pombo ale cărui frunze erau deja destul de mari pentru a-i adăposti de ploaie. îi crestară ca pe suporţii unui cort şi îi acoperiră cu

frunze de bananier suprapuse astfel încât să formeze un acoperiş în două ape.

Aşa cum spusese Yanez, câteva minute fuseseră suficiente pentru a construi acest adăpost.

Cei doi se vârâră în adăpost, luând cu ei nişte banane, apoi, după o masă scurtă cu aceste fructe, încercară să adoarmă în timp ce uraganul se dezlănţuia cu o violenţă şi mai mare, în acompaniamentul fulgerelor şi al tunetelor asurzitoare.

Noaptea fu deosebit de rea. De mai multe ori Sandokan şi Yanez fură nevoiţi să refacă adăpostul şi să îl acopere cu frunze de bananier pentru a se adăposti mai bine de ploaia neîncetată care cădea în valuri.

Totuşi spre ziuă, vremea se calmă şi permise celor doi să doarmă liniştiţi până spre ora zece a dimineţii.

- Să mergem să căutăm ceva de mâncare, spuse Yanez când se trezi. Sper să mai găsesc câteva stridii uriaşe.

El se îndreptă spre golf, urmând coasta sudică şi căutând printre numeroasele stânci; reuşi să găsească câteva duzini de stridii de o mărime incredibilă şi câteva crustacee.

La acestea adăugă câteva banane şi fructe de pombo, excelente portocale uriaşe.

După ce mâncară, plecară de-a lungul coastei, spre nord, sperând să întâlnească vreunul din prahurile lor, dar nu văzură nici o ambarcaţiune în larg.

- Furtuna nu le-ar fi permis să coboare spre sud, îi spuse Yanez lui Sandokan. Vântul suflă constant dinspre miazăzi.

- Totuşi sunt foarte neliniştit în privinţa soartei lor, prietene, răspunse Tigrul Malaysiei. Această întârziere mă duce cu gândul la mari temeri.

- Aş! Marinarii noştri sunt bărbaţi deosebit de pricepuţi.

în cea mai mare parte a acestei zile străbătură țărmurile; apoi, apre apus, intrară din nou în pădure pentru a se apropia de vila lordului Guillant.

- Crezi că Marianne a găsit biletul nostru? îl întrebă Yanez pe Sandokan.
- Sunt sigur de asta, răspunse Tigrul.
- Atunci ea va veni la întâlnirea voastră?
- Dacă va fi liberă.
- Ce vrei să spui, Sandokan?
- Mă tem că lordul James o supraveghează îndeaproape.
- Drace!
- Asta nu ne poate împiedica să mergem noi la întâlnire. Yanez, inima mea îmi spune că o voi vedea.
- Să facem bine să nu comitem, mai ales, nici o imprudență. Vor fi, fără îndoială, soldați în parc și în vilă.
- Sunt sigur.
- Să fim atenți să nu fim surprinși.
- Voi fi calm și prudent.
- îmi promiți?
- Ai cuvântul meu.
- Atunci să mergem.

Ei merseră încet, cu ochii atenți, cu urechile ciulite, îndepărtând cu prudență ramurile mai groase ale tufișurilor, de teamă de a nu cădea în vreo ambuscadă și ajunseră către ora șapte seara în preajma parcului. Crepusculul trebuia să mai dureze câteva minute și aceasta era suficient pentru a examina vila.

După ce se convinseră că nici o santinelă nu era ascunsă în tufişuri, ei se apropiară de palisadă şi, ajutându-se unul pe altul, o escaladară.

Se lăsară să cadă de cealaltă parte, se furişară în mijlocul rondurilor cu plante înalte, pe jumătate devastate de uragan şi se ascunseră într-un grup masiv de bujori chinezeşti.

Din acest loc puteau observa cu uşurinţă casa şi ce se petrecea în parc, având în faţa lor doar copaci rari.

- Văd un ofiţer la o fereastră a vilei, spuse Sandokan.

- Iar eu, o santinelă care veghează în colţul pavilionului, spuse Yanez. Dacă acest om rămâne acolo după căderea nopţii, ne va produce destule griji.

- Ne vom descotorosi de el, răspunse Sandokan hotărât.

- Ar fi mai bine să îl luăm prin surprindere şi să îl reducem la tăcere. Ai vreo funie la tine?

- Am brâul meu.

- Foarte bine şi... Ah! Doamne! Tâlharii!

- Ce-i, Yanez?

- Nu vezi că au pus gratii la toate ferestrele?

- Blestemul lui Allah! strigă Sandokan, strângând din dinţi.

- Frate, lordul James trebuie să cunoască îndrăzneala Tigrului Malaysiei. Dumnezeule! Ce de precauţii!

- Atunci, Marianne trebuie că este şi ea supravegheată.

- Cu siguranţă, Sandokan.

- Şi nu va putea veni la întâlnire.

- Probabil.

- Totuşi, eu o voi vedea.

- Cum?

- Escaladând fereastra. Nu ai prevăzut tu şi nu i-ai scris să facă rost de o funie?

- Şi dacă ne surprind soldaţii?

- Ne vom lupta.
- Doar noi doi...

- Şti bine că le este frică de noi.
- Nu spun nu.
- Şi că fiecare dintre noi face cât zece duşmani.
- Da, când gloanţele nu şuieră în număr prea mare. Priveşte, Sandokan!
- Ce vezi?
- Un grup de soldaţi care părăseşte vila, răspunse portughezul care se aşezase pe o rădăcină mare de pombo, alături, pentru a observa mai bine.
- Unde sunt?
- Părăsesc parcul.
- Merg, fără îndoială, să cerceteze împrejurimile.
- Mă tem.
- Aceasta ar putea fi mai bine pentru noi.
- Da, poate. Şi acum, să aşteptăm continuarea.

îşi aprinse cu precauţie o ţigară şi se întinse alături de Sandokan, fumând liniştit, ca şi cum s-ar fi aflat pe puntea unuia dintre prahurile sale.

Sandokan, dimpotrivă, nerăbdător, nu putea să stea liniştit nici o clipă. Din când în când se ridica pentru a scruta întunericul, căutând să descopere ce se petrecea în vilă şi să o vadă pe tânăra fată.

îl agitau temeri neclare; credea că i s-a pregătit cine ştie ce capcană în jurul vilei. Poate biletul a fost găsit de altcineva şi a fost dat lordului James.

Neputând să se abţină, îl întreba într-una pe Yanez, dar acesta continua să fumeze fără să răspundă.

în sfârşit sosi miezul nopţii.

Sandokan se ridică dintr-un salt, gata să se repeadă spre vilă, în ciuda riscului de a se trezi brusc în faţă cu soldaţii lordului James.

Yanez, care se ridică şi el, îl prinse de braţ.

- Uşurel, frate, îi spuse el. Mi-ai promis că vei fi prudent.

- Nu mi-e frică de nimeni, răspunse Sandokan, sunt gata de orice.

- Este în joc pielea mea, prietene. Uiţi că foarte aproape de pavilion este o santinelă.

- Să o lichidăm.

- Nu trebuie ca ea să dea alarma.

- O vom ştrangula.

Ei părăsiră grupul de bujori şi începură să se târască peste straturi, ascunzându-se după arbuşti şi numeroşii trandafiri chinezeşti.

Ajunseseră la aproximativ o sută de paşi de casă, când Yanez îl opri pe Sandokan.

- Vezi acel soldat? îl întrebă el.

- Da.

- Mi se pare că a adormit sprijinindu-se de puşca sa.

- Cu atât mai bine, Yanez. Vino şi fi pregătit pentru orice.

- Mi-am pregătit batista pentru a-i pune căluş.

- Iar eu am krissul în mână; dacă scoate un strigăt, îl omor.

Pătrunseră amândoi într-un strat cu vegetaţie deasă care se prelungea în direcţia pavilionului şi, alunecând fără zgomot, ca şerpii, ajunseră la câţiva paşi de soldat.

Bietul băiat, sigur că nu va fi deranjat, se sprijinise de peretele pavilionului şi moţăia, ţinând totuşi puşca în mâini.

- Eşti gata, Yanez? întrebă Sandokan cu voce aproape imperceptibilă.

- înainte!

Cu un salt de tigru, Sandokan se repezi la tânărul soldat şi, prinzându-l violent de gât, îl trânti la pământ cu un brânci irezistibil.

Yanez îl urmase pe Sandokan.

Cu o mână pricepută îi puse căluş prizonierului, apoi îi legă mâinile şi picioarele şi îi spuse cu voce amenințătoare:

- Fii foarte atent! Dacă faci un singur gest, îți înfig krissul în inimă.

Apoi, întorcându-se spre Sandokan:

- Acum, la iubita ta. Şti care sunt ferestrele ei?

- Oh! Sigur, strigă piratul care deja le privea. Iată-le, deasupra acelei boite de frunziş. Ah! Marianne! Dacă ai şti că sunt aici!

- Ai răbdare, frate şi, dacă dracu nu îşi bagă coada, o vei vedea.

Deodată, Sandokan dădu înapoi, scoțând un adevărat răcnet.

- Ce ai? întrebă Yanez pălind.

- Au închis ferestrele ei cu un grilaj.

- Drace! Aş! Nu face nimic

El luă un pumn de pietricele şi aruncă una într-un ochi de sticlă al ferestrei, producând un sunet uşor.

Cei doi aşteptară, ținându-şi respirația, pradă unei vii emoții.

Nimeni nu răspunse. Yanez aruncă a doua pietricică, apoi a treia, apoi a patra.

Deodată ferestrele se deschiseră şi Sandokan văzu la lumina lunii o siluetă albă pe care o recunoscu.

- Marianne!

El fluieră întinzând braţele spre tânăra fată care se aplecase spre grilaj.

Acest bărbat atât de energic, atât de puternic, se legăna ca şi cum primise un glonţ în mijlocul pieptului şi rămase locului ca asurzit, cu privirea rătăcită, palid, tremurând.

Un ţipăt uşor scăpă din pieptul tinerei lady care îl recunoscu pe loc pe pirat.

- Sufletul lui Sandokan, spuse Yanez salutând-o galant pe tânăra fată, vino la fereastră, dar grăbeşte-te, căci aici nu bate un vânt prielnic pentru noi.

Sandokan se repezi spre casă, se căţără pe spalier şi ajunse la grilajul ferestrei.

- Tu! Tu! striga tânăra, nebună de bucurie. Dumnezeule!

- Marianne! O, iubita mea adorată! murmură Sandokan cu voce înăbuşită, acoperindu-i mâinile cu săruturi. În sfârşit te revăd. Tu eşti a mea, nu-i aşa? Eşti a mea! Pentru totdeauna a mea!

- Da, sunt a ta, Sandokan, în viaţă şi în moarte, răspunse adorabila lady. Oh! Să te revăd după ce te-am plâns ca mort! Este prea multă fericire, dragostea mea!

- Deci mă credeai dispărut?

- Da şi am suferit mult, am suferit imens, crezându-te pierdut pentru totdeauna.

- Nu, minunată Marianne. Nu, Tigrul Malaysiei nu moare aşa. Am trecut fără să fiu rănit prin mijlocul gloanţelor compatrioţilor tăi; am traversat marea; i-am chemat în ajutor pe oamenii mei şi am revenit în fruntea a o sută de tigri, gata pentru a te salva.

- Sandokan! Sandokan!

- Ascultă acum, Perlă a Labuanului, reluă piratul. Lordul este aici?

- Da. Mă ține închisă, prizonieră, căci se teme ca tu să nu te întorci.

- Am văzut soldați.

- Da şi mai sunt mulți alții care veghează, noaptea, în camera de jos. Sunt înconjurată din toate părțile, prizonieră în mijlocul baionetelor şi grilajelor şi nu pot să fac nici un singur pas afară. Curajosul meu prieten, mă tem foarte tare că nu voi putea să devin niciodată soția ta, că nu voi fi niciodată fericită, căci unchiul meu, care acum mă urăşte, nu va consimți în veci să se înrudească cu Tigrul Malaysiei şi va face totul pentru a mă îndepărta de aici, până la a pune între mine şi tine imensitatea mărilor şi a continentelor.

Două lacrimi - două perle - căzură din ochii ei.

- Plângi! strigă Sandokan. Plângi, dragostea mea! Nu mai plânge sau voi înnebuni şi voi face vreo nenorocire. Ascultă-mă, Marianne. Oamenii mei nu sunt departe. Astăzi sunt puțini, dar mâine sau poimâine vor fi toți şi tu şti ce curajoşi sunt ei! Chiar dacă lordul va baricada vila, noi vom intra, de va trebui să o incendiem şi să dărâmăm zidurile. Eu sunt Tigrul şi pentru tine mă simt capabil să trec prin foc şi sânge nu numai vila unchiului tău, ci chiar insula Labuan toată. Vrei să te iau în noaptea asta? Noi nu suntem decât doi, dar dacă tu vrei, vom sparge fiarele care te țin prizonieră, chiar dacă va trebui să plătim cu viața libertatea ta. Vorbeşte! Vorbeşte! O, Marianne! Dragostea mea pentru tine mă face nebun şi îmi dă destulă forță pentru a ataca singur vila aceasta.

- Nu! Nu! spuse ea. Nu, curajosul meu prieten! Cu tine mort, ce s-ar alege de mine? Crezi tu că aş supraviețui? Am încredere în tine, ştiu că mă vei salva, dar numai când vor veni

oamenii tăi, când tu vei fi tare şi destul de puternic pentru a-i nimici pe cei ce mă ţin prizonieră şi pentru a rupe barierele care mă închid.

în această clipă, un fluierat slab se auzi sub bolta de frunze. Marianne tresări.

- Ai auzit? întrebă ea.

- Da, răspunse Sandokan. Este Yanez, care îşi pierde răbdarea.

- Poate că el a văzut vreun pericol, Sandokan. Poate în întunericul nopţii se ascunde vreo primejdie pentru tine, curajosul meu prieten. Dumnezeule! A sosit clipa despărţirii!

- Marianne!

- Nu ne vom mai revedea niciodată aici.

- Nu trebuie să o spui, iubito, căci oriunde te vor duce, eu te voi găsi.

- Dar aşteptând...

- Este vorba de câteva ore, iubito. Oamenii mei vor sosi, poate, mâine şi vom veni să dărâmăm aceste ziduri.

Se auzi un nou fluierat al portughezului.

- Pleacă, nobil prieten, spuse Marianne. Te aşteaptă, poate, mari pericole.

- Oh! Nu mi-e frică de ele!

- Pleacă, Sandokan! Pleacă, te rog, înainte de a fi surprins aici.

- Să te părăsesc... Nu mă pot hotărî. Oh! De ce nu mi-am adus oamenii cu mine? Aş fi putut ataca prin surprindere casa şi te-aş fi luat.

- Fugi, Sandokan, am auzit paşi pe coridor.

- Marianne!

în acelaşi moment se auzi un urlet furios.

- Mizerabile! tună o voce.

Lordul, căci el era, o prinse pe Marianne de umeri, încercând să o smulgă de lângă barele de fier, în timp ce se auzeau țrăgându-se zăvoarele ușii de la parter.

- Fugi! strigă Yanez.
- Fugi, Sandokan! repetă Marianne.

Nu mai era nici o clipă de pierdut. Sandokan, care acum se vedea pierdut dacă nu fugea, traversă cu un salt enorm bolta de frunziș și se repezi în grădină.

Capitolul optsprezece

Doi pirați într-un cuptor

Orice om cu excepția unui malaysian și-ar fi rupt cu siguranță picioarele făcând un asemenea salt, dar nu era cazul lui Sandokan care nu numai că era solid, ca făcut din oțel, dar era și agil ca o maimuță.

De abia atinsese pământul în mijlocul unui desiş că era deja în picioare, cu krissul în mână, gata să se apere.

- Dar fugi, nefericitule! Vrei să fi împuşcat?

- Lasă-mă, Yanez, spuse piratul, care era pradă unei puternice exaltări. Să atacăm vila!

Trei sau patru soldați apărură la o fereastră şi îi ocheau cu puştile lor.

Se auzi vocea Mariannei strigând:

- Salvează-te!

Piratul făcu un salt de zece paşi, salutat de o salvă de împuşcături şi un glonț îi străpunse turbanul. Se întoarse mugind ca o fiară şi îşi descărcă carabina spre fereastră, spărgând geamul şi lovind un soldat în mijlocul frunții.

- Vino! strigă Yanez trăgându-l spre palisadă. Vino, încăpățânat imprudent.

Uşa casei se deschisese şi zece soldaţi înarmaţi, însoţiţi de tot atâţia indigeni care purtau torţe, se repeziră afară.

Portughezul trase prin frunziş. Sergentul care comanda mica trupă căzu.

- Dă din picioare, frate, spuse Yanez, în timp ce soldaţii se strânseseră în jurul şefului lor.

- Nu mă pot hotărî să o las singură, spuse Sandokan căruia pasiunea îi întuneca raţiunea.

- Ea ţi-a spus să fugi. Vino sau te iau pe sus.

Doi soldaţi apărură la doar treizeci de paşi. în spatele lor sosea o trupă numeroasă.

Cei doi piraţi nu mai ezitară. Fugiră spre împrejmuire, traversând desişurile şi boschetele, nu fără a fi salutaţi de câteva împuşcături trase la nimereală.

- Fugi drept, frate, spuse portughezul reîncărcându-şi carabina în timp ce alerga. Mâine le vom întoarce cu dărnicie împuşcăturile acestor ticăloşi.

- Mă tem că am stricat totul, Yanez, spuse Tigrul cu voce tristă.

- De ce, prietene?

- Acum, că ştiu că sunt aici, nu se vor mai lăsa surprinşi.

- Nu spun nu, dar dacă vin prahurile vom avea o sută de tigri pentru a-i lansa la asalt. Cine ar putea rezista unei asemenea şarje?

- Mi-e frică de lord.

- Ce crezi că ar putea face?

- Este un om capabil să-şi omoare mai degrabă nepoata decât să o lase să cadă în mâinile noastre.

- Drace! exclamă Yanez, lovindu-se cu furie peste frunte. Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva.

El se oprise pentru a-şi trage respiraţia şi a găsi o soluţie acestei probleme, când, în întuneric, văzu uniforme roşii fugind.

- Englezii! strigă el. Ne-au găsit urmele şi ne urmăresc prin parc. Salvează-te, Sandokan! La galop!

Amândoi o luară la fugă, adâncindu-se tot mai mult în parc pentru a ajunge la împrejmuire.

Totuşi cursa devenea din ce în ce mai dificilă pe măsură ce se îndepărtau. Peste tot se ridicau, aproape fără să lase loc de trecere, arbori, unii drepţi şi netezi, alţii noduroşi şi răsuciţi.

Dar în ciuda tuturor ei erau oameni care se orientau din instict şi erau convinşi că vor ajunge la împrejmuire.

într-adevăr, după ce traversaseră partea împădurită a parcului, ajunseră în zona terenurilor cultivate.

Trecură fără să se oprească prin faţa chioşcului chinezesc, privind în urmă pentru recunoaştere şi pentru a nu se rătăci printre plantele uriaşe, pătrunseră din nou în mijlocul desişului şi, alergând printre flori, ajunseră în sfârşit aproape de gard fără să fii fost descoperiţi de soldaţii care erau răspândiţi deja prin tot parcul.

- încetişor, Sandokan, spuse Yanez oprindu-l pe tovarăşul său care se pregătea să se repeadă spre palisadă. împuşcăturile s-ar putea să-i fii atras pe soldaţii pe care i-am văzut plecând de la vilă spre apusul soarelui.

- Ei s-au întors deja în parc.

- Ssst! Taci, culcă-te aici aproape şi ascultă.

Sandokan ciuli urechile, dar nu auzi alceva decât foşnitul frunzelor.

- Ai văzut tu vreunul? întrebă el.

- Am auzit zgomot de crengi rupte în spatele palisadei.

- Probabil un animal.

- Dar pot fi de asemenea soldaţi. Vrei să-ţi mai spun ceva? Mi se pare că am auzit şuşoteli. Aş paria krissul meu contra unui piastru că în spatele palisadei sunt vestoane roşii ascunse. Nu îţi mai aminteşti trupa care a părăsit parcul?

- Ba da, Yanez. Totuşi nu putem să ne oprim aici.

- Ce vrei să faci?

- Să mă asigur dacă trecerea este liberă.

Sandokan, devenit acum mai prudent, se ridică fără zgomot şi, după ce aruncă o privire rapidă pe sub arborii din parc, se căţără cu uşurinţa unei pisici pe palisadă.

Abia ajunsese în vârf că el auzi voci.

- Yanez nu s-a înşelat, murmură el.

Se aplecă înainte şi privi pe sub arborii care erau de partea cealaltă a palisadei. Deşi întunericul era foarte adânc, el zări vag forme omeneşti strânse în jurul trunchiului unui fromager[17] uriaş.

Se grăbi să coboare şi îl reîntâlni pe Yanez care nu se mişcase.

- Aveai dreptate. Sunt oameni în ambuscadă de cealaltă parte a palisadei.

- Sunt mulţi?

- Mi se pare că sunt o jumătate de duzină. Ce facem, Yanez?

- Ne vom îndepărta imediat de aici şi vom căuta în altă parte un loc pentru a scăpa.

- Mă tem să nu fie prea târziu. Sărmană Marianne! Ea mă crede poate deja prins sau chiar mort!

Note:

17 Arbore cu numele ştiinţific Bombax, care furnizează un material fibros numit kapok. (n.tr.)

- Nu te mai gândi acum la ea. Pe noi ne pândeşte un imens pericol.

- Să mergem.

- Taci, Sandokan. Aud vorbindu-se de cealaltă parte a palisadei.

într-adevăr se auzeau două voci, una aspră şi cealaltă autoritară, care vorbeau în spatele gardului. Vântul care bătea dinspre pădure le făcea să fie auzite clar de cei doi piraţi.

- Îţi spun, zicea vocea autoritară, că piraţii au intrat în parc pentru a încerca o lovitură asupra vilei.

- Nu cred, sergent Bell, răspunse cealaltă voce.

- Dobitocule! Tu crezi că tovarăşii noştri trag cu puştile pentru a se distra? Nu ai nimic în cap, Willis?

- Atunci piraţii nu vor putea să scape.

- Sper. Noi suntem treizeci şi şase, putem supraveghea toată incinta şi să ne adunăm la primul semnal.

- Bine, grăbiţi-vă să vă distanţaţi şi deschideţi bine ochii. Poate avem de a face cu Tigrul Malaysiei.

După aceste vorbe se auzi zgomot de crengi rupte şi foşnet de frunze, apoi liniştea reveni.

- Aceşti tâlhari sunt mulţi, murmură Yanez aplecându-se spre Sandokan. Suntem pe cale să fim descoperiţi şi dacă nu vom acţiona cu cea mai mare prudenţă, vom cădea în plasele întinse de ei.

- Taci, *spuse* Tigrul Malaysiei. Mai aud vorbindu-se.

Vocea necunoscută reîncepu într-adevăr.

- Tu, Bob, rămâi aici iar eu mă voi ascunde după acel arbore de camfor. Ţine puşca pregătită şi fi cu ochii pe palisadă.

- Fiţi fără grijă, sergent, răspunse cel numit Bob. Credeţi cu adevărat că avem de a face cu Tigrul Malaysiei?

- Acest pirat îndrăzneţ s-a îndrăgostit nebuneşte de nepoata lordului Guillant, o bucăţică bună hărăzită baronetului Rosenthal şi îţi imaginezi că un asemenea om nu poate rămâne indiferent. Sunt convins că el a încercat să o fure în această noapte, în ciuda supravegherii oamenilor noştri.

- Dar cum a putut să debarce fără să fie văzut de crucişătoarele noastre?

- A profitat de uragan. De altfel se spune că au fost văzute prahuri în largul insulei.

- Ce îndrăzneală!

- Oh! Şi vom mai vedea încă multe altele! Tigrul Malaysiei ne va da mult de furcă, Bob, ţi-o spun eu. Este cel mai îndrăzneţ om pe care l-am cunoscut vreodată.

- Dar de această dată nu va putea să fugă. Dacă este încă în parc, nu îi va fi uşor să iasă.

- Rămâi la postul tău, Bob. Trei carabine la fiecare o sută de metri ar trebui să fie suficiente pentru a-i opri pe Tigrul Malaysiei şi pe tovarăşii săi.

- Nu uita că sunt de câştigat o mie de lire sterline dacă îl omorâm pe pirat.

- O cifră frumoasă, pe legea mea! spuse Yanez surâzând. Lordul James te preţuieşte bine, frate.

- Ei trebuie să aştepte pentru a o câştiga! răspunse Sandokan.

Se ridică şi privi prin parc.

Văzu, în depărtare, puncte luminoase care apăreau şi dispăreau printre tufişuri. Soldaţii pierduseră urmele fugarilor şi căutau pe dibuite, aşteptând probabil zorile pentru o adevărată vânătoare.

- Pentru moment nu trebuie să ne temem din partea acestor oameni, spuse el.

- Vrei să căutăm alt loc pentru a fugi? spuse Yanez. Parcul este mare şi fără îndoială nu toată incinta este supravegheată.

- Nu prietene. Dacă ei ne descoperă, vom avea patruzeci de soldaţi pe urmele noastre şi nu ne va fi uşor să scăpăm de împuşcăturile lor. Pentru moment este mai bine să ne ascundem în parc.

- Şi unde?

- Vino cu mine, Yanez şi vei vedea lucruri remarcabile. Tu mi-ai spus să nu fac nebunii; îţi voi dovedi acum prudenţa mea. Dacă ei mă împuşcă, iubita mea nu ar supravieţui morţii mele; deci, să nu încercăm acţiuni disperate.

- Şi nu vom fi descoperiţi de soldaţi?

- Nu cred. De altfel, nu vom rămâne mult timp aici. Mâine seară, îmediat ce se va întuneca, ne vom lua zborul. Vino, Yanez, te voi conduce într-un loc sigur.

Cei doi piraţi se ridicară, îşi luară carabinele în mâini şi se îndepărtară de împrejmuire ascunzându-se printre tufişuri.

Sandokan traversă o parte a parcului împreună cu tovarăşul său pe care îl conduse până la o mică construcţie cu un singur etaj, care servea drept seră de flori şi care era la aproximativ cincizeci de metri de casă.

El deschise uşa fără să facă zgomot şi înaintă pe pipăite.

- Unde suntem? întrebă Yanez.

- Aprinde nişte iască, răspunse Sandokan.

- Nu se va vedea lumina de afară?

- Nu, nu este nici un pericol. Construcţia este înconjurată de plante foarte dese.

Yanez ascultă.

Interiorul era plin de vase mari cu flori cu parfumuri pătrunzătoare şi încărcată cu scaune şi mese de bambus extrem de uşoare.

în fund portughezul zări un cuptor enorm.

- Acolo ne vom ascunde? îl întrebă pe Sandokan. Hm! Locul nu mi se pare foarte sigur. Soldații nu vor întârzia să vină să se uite pe aici, căci, pentru a câştiga mia de lire sterline promisă de lordul Guillant pentru capturarea ta, ei vor căuta peste tot.

- Nu ți-am spus că nu vor veni.
- Şi atunci, ne vor prinde?
- Uşurel, prietene Yanez.
- Ce vrei să spui?
- Că nu le va veni ideea să caute într-un cuptor.

Yanez nu îşi putu reține un hohot de râs.

- Noi vom deveni acolo mai negri decât negri, frate. Funinginea nu poate lipsi din acest loc.

- Ne vom spăla apoi, Yanez.
- Dar... Sandokan!
- Dacă nu vrei să vi, descurcă-te cu englezii. Nu ai de ales, Yanez, ori te ascunzi în cuptor, ori te predai.
- Nu poți ezita între cele două, răspunse Yanez râzând. în timp ce aşteptăm, să vizităm domiciliul nostru pentru a vedea dacă este comod cel puțin.

El deschise uşa de fier, aprinse altă bucată de iască şi intră hotărât în imensul cuptor, strănutând violent. Sandokan îl urmă fără ezitare.

înăuntru nu era mult loc şi, în plus, era o mare cantitate de cenuşă şi funingine. Dar coşul era destul de înalt pentru ca cei doi să poată sta comod în picioare.

Portughezul, căruia nu-i lipsea niciodată veselia, se lansă într-un râs zgomotos în ciuda situației dificile în care se aflau.

- Cine ar fi putut să-şi imagineze vreodată că teribilul Tigru al Malaysiei va veni să se refugieze aici?
spuse el. Doamne Dumnezeule! Sunt sigur că vom ieşi mascați de aici!

- Nu vorbi aşa de tare, prietene, spuse Sandokan. Ar putea să ne audă.

- Aş! Trebuie să fie încă departe.

- Nu atât de departe cum crezi tu. înainte de a intra în seră, am văzut doi oameni cercetând tufişurile la câteva sute de paşi de aici.

- Crezi că vor veni să caute şi aici?

- Sunt sigur.

- Drace! înseamnă că vor veni să cerceteze şi cuptorul.

- Nu ne vom lăsa prinşi aşa de uşor, Yanez. Avem armele şi am putea să susținem un asediu.

- Dar nu avem un biscuit, Sandokan..Sper că nu te vei mulțumi să mănânci funingine. Şi apoi, pereții ascunzătorii noastre nu mi se par prea solizi. Ai putea să îi spargi cu o lovitură de umăr mai zdravănă.

- înainte ca ei să doboare pereții, noi vom face o ieşire, spuse Sandokan, care, ca totdeauna, avea o superbă încredere în îndrăzneala şi în valoarea sa.

- Dar va trebui, totuşi, să facem rost de mâncare.

- Vom găsi, Yanez. Am văzut banane şi pombo în jurul serei; vom merge să culegem.

- Când?

- Taci! Aud voci!

- îmi faci pielea de găină.

- Ține-ți carabina pregătită şi nu te teme. Ascultă!

Afară se auzeau oameni care vorbeau şi se apropiau. Frunzele uscate foşneau iar pietrele de pe aleea care ducea la seră scrâşneau sub paşii soldaţilor.

Sandokan stinse iasca, îi spuse lui Yanez să nu se mişte, apoi deschise cu precauţie uşa cuptorului şi privi afară.

Sera era în continuare întunecată, dar prin ochiurile de sticlă văzu strălucind torţe printre bananierii care mărgineau aleea.

Privind cu atenţie, văzu cinci sau şase soldaţi conduşi de doi negri.

„Oare se pregătesc să cerceteze sera?" se întrebă cu o oarecare nelinişte.

închise cu grijă uşa cuptorului şi se alătură lui Yanez în momentul în care o rază de lumină începea să lumineze interiorul serei.

- Vin! îi spuse el tovarăşului său care nici nu îndrăznea să respire. Să fim pregătiţi pentru orice, chiar să îi atacăm pe aceşti nepoftiţi. Ai carabina pregătită?
- Am degetul pe trăgaci.
- Foarte bine, pregăteşte-ţi şi krissul.

Grupul intră în acest moment în seră, luminând tot interiorul. Sandokan, care era aproape de uşa cuptorului, văzu soldaţii mişcând din loc vasele şi scaunele şi verificând cu grijă toate colţurile sălii. în ciuda imensului său curaj, nu putu să nu îşi reprime un fior.

Fiindcă englezii căutau cu atâta grijă, era probabil că mărimea cuptorului nu va scăpa privirii lor. Trebuiau deci să se aştepte, dintr-un moment în altul, la vizita lor neplăcută.

Sandokan se întoarse lângă Yanez, care se ghemuise în fund, pe jumătate sufocat de cenuşă şi funingine.

- Nu mişca! îi murmură el. Poate nu ne vor descoperi aici!

- Taci! spuse Yanez. Ascultă!

O voce spunea:

- S-ar zice că acest blestemat de pirat şi-a luat zborul!

- Sau că a intrat în pământ, spuse un alt soldat.

- Acest om este capabil de orice, prieteni, adăugă altul.

- Vă spun că această lichea nu este un om ca noi, ci chiar fiul cumătrului Belzebut!

- Nu cred asta, Varrez, răspunse primul cu o voce tremurătoare, care arăta că îi era foarte frică.

- L-am văzut o singură dată pe acest om teribil şi îmi ajunge. Nu este un om, ci un adevărat tigru şi vă spun că a avut curajul să se arunce împotriva a cincizeci de oameni fără ca un singur glonţ să-l fii putut atinge.

- îmi faci frică, Bob, spuse alt soldat.

- Şi cui nu i-ar fi frică, răspunse cel numit Bob. Cred că nici lordul Guillant nu ar avea curajul să îl înfrunte pe acest demon.

- Fiecare să creadă ce vrea, vom căuta până ce vom pune mâna pe el; acum îi este imposibil să scape. Parcul este înconjurat din toate părţile şi dacă va vrea să sară împrejmuirea, aici îşi va lăsa oasele.

- Aş paria solda mea pe două luni contra a două pence că îl vom prinde.

- Demonii nu pot fi prinşi.

- Eşti nebun, Bob, să îl crezi o fiinţă diabolică. Oare marinarii de pe crucişătorul care a scufundat cele două prahuri nu i-au trimis un glonţ în piept? Lordul Guillant, care a avut ghinionul să îngrijească rana, dă asigurări că Tigrul este un om ca şi noi şi că sângele care curgea din rana lui semăna cu al nostru. Oare tu poti admite că spiritele au sânge?

- Nu.

- Atunci acest pirat nu este decât un tâlhar foarte îndrăzneţ, foarte curajos, dar, în ciuda acestora, un bandit demn de funie.

- Canalie! murmură Sandokan. Dacă nu aş fi închis aici, ţi-aş arăta eu cine sunt.

- Haideţi! reluă vocea, să căutăm sau vom pierde miile de lire sterline pe care ni le-a promis lordul James Guillant.

- Nu poate fi aici. Să mergem să căutăm în altă parte.

- încetişor, Bob. Iată acolo un cuptor uriaş capabil să adăpostească mai multe persoane. Pregătiţi-vă armele şi să mergem să vedem.

- Tu vrei să îţi baţi joc de noi, camarade? spuse un soldat. Cine crezi tu că s-ar ascunde acolo? Nu ar putea intra nici chiar pigmeii regelui Abisiniei.

- Haideţi să ne uităm totuşi, vă spun.

Sandokan şi Yanez se retraseră cât putură în fundul cuptorului şi se întinseră în cenuşă şi funingine pentru a scăpa cât mai mult privirilor acestor curioşi.

O clipă mai târziu uşa de fier a cuptorului se deschise şi o rază de lumină pătrunse în interior, insuficientă totuşi pentru a-l lumina în întregime. Un soldat îşi introduse capul prin deschidere, dar şi-l retrase brusc cu un strănut violent.

Un pumn de funingine pe care Sandokan i-l aruncase în faţă îl făcu mai negru ca un coşar şi pe jumătate orb.

- La dracul cu cel care a avut ideea ca eu să-mi vâr nasul în acest depozit de negru de fum! strigă soldatul.

- Este ridicol, spuse alt soldat. Pierdem aici un timp preţios fără nici un rezultat. Tigrul Malaysiei trebuie să fie în parc şi caută, la această oră, să treacă de împrejmuire.

- Să ieşim repede afară, spuseră toţi. Nu aici vom putea să câştigăm miile de lire sterline ale lordului.

Soldaţii se grăbiră să se retragă, închizând cu zgomot uşa cuptorului. Câtva timp se mai auziră vocile şi paşii lor, apoi se aşternu liniştea.

Când nu se mai auzi nimic, portughezul respiră cu zgomot.

- Mii de trăznete! exclamă el. îmi pare că în aceste câteva minute am trăit o sută de ani. Nu aş fi dat totuşi, adineaori, nici un piastru pe pielea noastră. Numai puțin să mai fii avansat acest soldat şi am fi fost descoperiți amândoi.

- Cu siguranță momentul a fost teribil, răspunse Sandokan. Când am văzut acest cap atât de aproape de mine, am văzut roşu şi nu ştiu ce m-a reținut să trag.

- Asta ar fi fost o afacere foarte proastă!

- Cu siguranță acum nu mai trebuie să ne temem de nimic. Vor continua căutările în parc şi vor sfârşi prin a presupune că am scăpat.

- Şi când vom putea să plecăm? Cu siguranță nu crezi că vom putea rămâne aici câteva săptămâni. Sper că prahurile vor fi ajuns acum la gura de vărsare a râului.

- Nu am nici o intenţie să rămân aici, cu atât mai mult cu cât mâncarea nu este din belşug. Să aşteptăm ca supravegherea englezilor să slăbească puţin şi vei vedea că vom putea scăpa. Şi eu, ca şi tine, am cea mai vie dorinţă ca oamenii mei să fii sosit, căci, fără ajutorul lor, va fi imposibil să o luăm pe Marianne.

- Dragul meu Sandokan, hai să vedem dacă găsim ceva de pus în gură sau ceva ca să ne răcorim.

- Să ieşim, Yanez, spuse Sandokan.

Portughezul, care se simţea sufocat în cuptorul plin de funingine, îşi luă carabina ţinând-o gata de tras, merse până la uşa cuptorului şi sări agil pe un vas de flori care era aproape, pentru a nu lăsa urme de trecere pe pământ.

Sandokan imită această manevră prudentă şi, sărind din vas în vas, ajunseră la uşa serei.

- Se vede cineva? întrebă Sandokan.
- Totul este în întuneric.
- Atunci, hai să culegem banane.

Merseră până la desişul care era aproape de alee şi, găsind banane şi pombo, îşi făcură o provizie pentru a-şi calma frământările stomacului şi setea arzătoare.

Se întorceau spre seră când Sandokan se opri, spunând:

- Aşteaptă-mă aici, Yanez. Vreau să văd unde sunt soldaţii.
- Ce vrei tu să faci este o imprudenţă, răspunse portughezul. Lasă-i să ne caute unde vor. Ce rău poate să ne facă asta?
- Am o idee.
- La dracu' cu ideile tale. Nu poţi să faci nimic în această noapte.
- Cine ştie? răspunse Sandokan. Poate vom reuşi să scăpăm fără să mai aşteptăm ziua de mâine. De altfel, voi lipsi puţin.

Îi dădu arma sa lui Yanez, îşi luă krissul în mână şi se îndepărtă tăcut în umbra desişului.

Ajuns la ultimii bananieri, descoperi în depărtare torţe care se îndreptau spre împrejmuirea parcului.

„Se pare că se îndepărtează, îşi spuse el. Să vedem ce se întâmplă în vila lordului James. Ah! Dacă aş putea să-mi văd logodnica doar o clipă! Aş pleca de aici mai liniştit."

Îşi înăbuşi un suspin şi se îndreptă spre alee, având grijă să se țină la adăpostul arborilor şi tufişurilor.

Ajuns într-un loc de unde putea vedea casa, el se opri sub o tufă de manglieri şi privi.

Inima lui bătu cu violentă văzând lumină la fereastra Mariannei.

„Ah! Dacă aş putea să o răpesc acum!" îşi spuse privind fix la lumina care sclipea printre gratii.

Mai făcu câțiva paşi aplecat spre pământ, pentru a nu fi văzut de vreun soldat ascuns prin împrejurimi, apoi se opri iar.

Văzu o umbră trecând prin dreptul luminii şi i se păru că era a iubitei sale.

Tocmai vroia să se repeadă înainte când, coborând privire, văzu o siluetă în fața uşii casei.

Era o santinelă aplecată peste carabina sa.

„Oare m-a văzut?" se întrebă.

Ezitarea sa nu dură decât un minut. Făcu doar zece paşi când văzu santinela ochind şi strigând: „Cine să trăiască?"

Sandokan se opri...

Capitolul nouăsprezece

Teroarea uniformelor roşii

Situaţia părea iremediabil compromisă şi, mai ales, periculoasă pentru cei doi piraţi. Datorită întunericului adânc şi distanţei, cu siguranţă că nu se temeau că soldatul ar fi putut să-l vadă clar pe pirat, care se ascunsese repede în spatele unui tufiş, dar s-ar fi putut ca el să vrea să îl descopere sau să-şi cheme tovarăşii.

Sandokan înţelesese imediat că se expunea unui mare pericol şi, în loc să înainteze, rămase imobil în ascunzătoarea lui.

Santinela repetă parola „Cine să trăiască?", apoi, neprimind nici un răspuns, făcu câţiva paşi înainte, aplecându-se spre stânga şi spre dreapta pentru a-şi da seama dacă se ascundea cineva după tufiş, apoi, crezând fără îndoială că s-a înşelat, se întoarse spre casă şi îşi reluă postul.

Deşi Sandokan simţea o puternică dorinţă de a-şi duce la capăt îndrăzneaţa sa acţiune, se retrase încet pe urmele sale, cu mii de precauţii, trecând de la un arbore la altul, târându-se în spatele tufişurilor, fără să slăbească din ochi soldatul care îşi ţinea arma mereu pregătită să tragă.

Ajuns în mijlocul desişului, merse mai repede şi ajunse la seră, unde portughezul îl aştepta pradă a mii de temeri.

- Ce ai văzut? îl întrebă Yanez. Am tremurat pentru tine.

- Nu am văzut nimic bun pentru noi, răspunse Sandokan pradă unei furii surde. Casa este păzită de santinele, iar parcul este străbătut în toate direcţiile de mulţi soldaţi. Nu vom putea încerca absolut nimic în această noapte.

- Vom profita pentru a trage un somn bun. Cu siguranţă nimeni nu va mai veni să ne caute aici.

- Cine poate să ne garanteze?

- îmi dai frisoane, Sandokan.

- Un alt grup de soldaţi poate să treacă prin împrejurimi şi să facă o nouă cercetare.

- Asta ar putea fi periculos pentru noi, frate. Oare iubita ta nu ne-ar putea scoate din acest impas?

- Sărmană Marianne! Cine ştie cât de supravegheată este! Şi cine ştie cât trebuie să sufere fără veşti de la noi! Mi-aş da sângele pentru a-i putea spune că suntem încă în viaţă.

- Ea este într-o situaţie mai bună ca noi, frate. Nu te mai gândi la ea pentru moment. Nu vrei să profităm de acest moment de răgaz ca să dormim câteva ore? Putină odihnă ne va face bine.

- Sunt de acord cu tine; dar să dormim cu un singur ochi.

- Aş vrea să pot dormi cu amândoi ochii deschişi. Haide, să ne întindem în spatele vaselor acestea şi să încercăm să dormim.

Deşi portughezul şi tovarăşul său nu se simţeau în siguranţă, ei se instalară cum putură mai bine în mijlocul trandafirilor chinezeşti şi încercară să guste puţină odihnă.

Dar, în ciuda tuturor eforturilor, nu putură închide ochii. Teama de a-i vedea apărând din nou pe soldaţii lordului James îi ţinu treji în permanenţă.

De mai multe ori chiar, pentru a-şi potoli neliniştea care îi frământa mereu, ei se ridicară şi ieşiră din seră pentru a vedea dacă duşmanii lor nu se apropiau.

Când se lumina, englezii căutau în continuare, cu îndârjire, prin parc, în toate direcţiile, scotocind prin desişurile de bananieri şi de bambuşi, prin tufişuri şi boschete. S-ar fi spus că ei erau siguri că, mai devreme sau mai târziu, îi vor găsi pe cei doi piraţi care avuseseră îndrăzneala de a intra în parc.

Yanez şi Sandokan, văzându-i că sunt departe, profitară pentru a prăda portocalii, ale căror fructe, mari ca un cap de copil şi delicioase, sunt numite de malaysieni *bua kadangsa*, apoi se duseră din nou să se culce în cuptor, având mare grijă să şteargă urmele de funingine pe care le lăsaseră.

Deşi sera fusese deja cercetată, englezii puteau să revină pentru a verifica mai bine, la lumina zilei, dacă cei doi temerari nu se ascundeau aici.

După ce Sandokan şi Yanez mâncară prânzul lor sărăcăcios, îşi aprinseră câte o ţigară şi se instalară cât putură mai bine în cenuşă şi funingine, aşteptând să revină noaptea pentru a încerca să fugă.

Erau acolo de câtva timp, când lui Yanez i se păru că aude paşi pe afară. Amândoi se ridicară cu krissu- rile în mâini.

„Oare vor reveni?" se întrebă portughezul.

- Nu te-ai înşelat? întrebă Sandokan.

- Nu, cineva trecea pe alee.

- Dacă aş şti că a fost un om singur, aş ieşi pentru a-l captura.

- Eşti nebun, Sandokan.

- De la el am putea afla pe unde sunt soldaţii şi prin ce loc am putea să trecem.

- Hm! Sunt sigur că ne-ar înşela.

- Nu ar îndrăzni cu noi, Yanez. Vrei să mergem să vedem?

- Nu face un pas.

- Dar totuşi trebuie să încercăm ceva, prietene.

- Lasă-mă pe mine să ies.

- Şi eu să rămân aici fără să fac nimic?

- Dacă voi avea nevoie de tine, te voi chema.

- Nu mai auzi nimic?

- Nu.

- Pleacă imediat, Yanez. Eu voi fi pregătit să mă reped afară.

Yanez mai ascultă câteva clipe, apoi traversă sera şi ieşi, privind cu atenţie desişurile de bananieri.

Ascuns într-un tufiş el văzu câţiva soldaţi care străbăteau cotloanele parcului, însă, cu mai puţină râvnă.

Ceilalţi trebuie că erau acum afară din parc, pierzându-şi speranţa de a-i găsi pe piraţi în apropierea vilei.

- Să sperăm, spuse Yanez. Dacă nu ne vor găsi azi, vor presupune, fără îndoială, că am reuşit să scăpăm în ciuda supravegherii lor. Dacă totul merge bine, în seara asta vom putea să părăsim ascunzătoarea noastră şi să fugim în pădure.

Tocmai se pregătea să se întoarcă pe urmele sale, când, privind spre vilă, văzu un soldat venind pe aleea care ducea la seră.

„Oare m-a descoperit?" se întrebă el neliniştit.

Se aruncă în mijlocul bananierilor şi, rămânând ascuns sub enormele lor frunze, reveni repede lângă Sandokan. Acesta, văzându-i faţa îngrijorată, îşi imagină imediat că s-a întâmplat ceva grav.

- Eşti urmărit? îl întrebă el.
- Sper că nu m-a văzut, răspunse Yanez. Un soldat se îndreaptă spre adăpostul nostru.
- Unul singur?
- Da, unul singur.
- Este omul care îmi trebuie.
- Ce vrei să spui?
- Ceilalţi sunt departe?
- Toţi sunt aproape de împrejmuirea parcului.
- Atunci, îl vom prinde.
- Pe cine? întrebă Yanez îngrozit.
- Pe soldatul care vine încoace.
- Tu vrei să fim prinşi.
- Acest om îmi este necesar. Grăbeşte-te! Urmează-mă!

Yanez ar fi vrut să protesteze, dar Sandokan ieşise deja din seră.

De voie sau de nevoie, îl urmă, cel puţin pentru a-l împiedica să comită vreo gravă imprudenţă.

Soldatul pe care îl văzuse Yanez nu era la mai mult de două sute de paşi.

Era un tânăr plăpând, palid, cu părul roşu, încă fără barbă, probabil un tânăr recrut.

El înainta fără grijă, fluierând, cu arma în bandulieră.

Cu siguranță nu ar fi procedat așa dacă ar fi fost prevenit de prezența lui Yanez. Și-ar fi ținut arma pregătită și ar fi înaintat cu mai multe precauții sau și-ar fi chemat în ajutor vreun camarad.

- Prinderea lui va fi ușoară, spuse Sandokan aplecându-se spre Yanez, care îl ajunsese deja.

- Să ne ascundem în acest desiș de bananieri și de îndată ce acest ștrengar va trece, îi vom sări în spate. Pregătește o batistă să-i punem căluș.

- Sunt gata, răspunse Yanez, dar îți spun că tu comiți o imprudență.

- Omul nu va putea opune multă rezistență.

- Și dacă strigă?

- Nu va avea timp. Iată-l.

Soldatul trecuse deja de desișul de bananieri fără să vadă nimic. Yanez și Sandokan îi căzură în spate în același moment.

În timp ce Tigrul îl strângea de gât, portughezul îi punea căluș cu batista sa. Deși atacul fusese rapid ca un fulger, tânărul apucase să scoată un țipăt ascuțit.

- Repede, Yanez, spuse Sandokan.

Portughezul îl prinse pe prizonier de braț și îl duse repede în cuptor.

Sandokan îl urmă după câteva clipe. Era foarte neliniștit pentru că nu avusese timp să ia de jos pușca prizonierului, deoarece zărise câțiva soldați care fugeau spre alee.

- Suntem în pericol, Yanez, spuse el intrând repede în cuptor.

- Oare ne-au văzut când l-am prins pe soldat? întrebă el pălind.

- Trebuie să-i fii auzit strigătul.

- Atunci suntem pierduți.
- Nu încă. Totuşi dacă văd pe jos puşca tovarăşului lor, vor veni cu siguranță să caute aici.
- Să nu pierdem timpul, prietene. Să ieşim şi să fugim spre împrejmuire.
- Am fi împuşcați înainte de a face cincizeci de paşi. Să rămânem aici, în cuptor şi să aşteptăm evenimentele cu calm. Doar suntem înarmați şi gata pentru orice.
- Mi se pare că vin.
- Nu te speria, Yanez.

Portughezul nu se înşelase. Câțiva soldați se strânseseră deja lângă seră şi comentau misterioasa dispariție a tovarăşului lor.

- Dacă şi-a lăsat arma acolo, înseamnă că a fost surprins şi răpit de cineva, spunea un soldat.
- Mi se pare imposibil ca pirații să mai fie pe aici şi să aibă îndrăzneala să încerce o asemenea lovitură, spunea altul. Dacă Barry vrea să-şi bată joc de noi?
- Nu cred că este momentul să glumim.
- Nu sunt convins că a pățit o nenorocire.
- Iar eu, dimpotrivă, vă spun că a fost atacat de cei doi pirați, spuse o voce nazală cu accent scoțian. Cine i-a văzut pe cei doi trecând peste palisadă?
- Şi unde ai vrea tu să se fii ascuns? Am parcurs tot parcul fără să le găsim urmele. Oare aceşti bandiți or fi cu adevărat spirite diabolice şi s-or putea ascunde sub pământ sau în trunchiurile arborilor?
- Hei! Barry! strigă o voce puternică, încetează cu glumele proaste sau pun să fii biciuit ca un marinar.

Normal, nimeni nu răspunse. Tânărul bărbat ar fi făcut-o cu plăcere, dar cu căluşul în gură şi ameninţat cu krissurile de Sandokan şi de Yanez, nu o putea face.

Această tăcere întărea presupunerea soldaţilor că tovarăşului lor i se întâmplase o nenorocire.

- Acum ce facem? întrebă scoţianul.
- Să-l căutăm, prieteni, spuse altul.
- Am scotocit deja desişurile şi tufişurile.
- Să intrăm în seră, spuse un al treilea.

Auzind aceste cuvinte, cei doi piraţi fură cuprinşi de o vie nelinişte.

- Ce facem? întrebă Yanez.
- În primul rând trebuie să îl lichidăm pe prizonierul nostru, spuse hotărât Sandokan.
- Sângele ne-ar trăda. Pe de altă parte, cred că acest biet puşti este deja pe jumătate mort de frică şi nu ne poate face nimic rău.
- Bine. Lasă-l în viaţă. Tu mergi lângă uşă si crapă-i capul primului soldat care încearcă să intre.
- Şi tu?
- Eu voi pregăti o frumoasă surpriză tunicilor roşii.

Yanez îşi luă carabina, o armă şi se întinse în cenuşă. Sandokan se aplecă spre prizonier şi îi spuse:

- Gândeşte-te bine: dacă încerci să scoţi un singur strigăt, îţi înfig pumnalul în gât şi te avertizez că vârful i-a fost otrăvit cu suc de upas; dacă vrei să trăieşti, nu face nici o mişcare.

După ce spuse aceste vorbe, se ridică şi lovi pereţii cuptorului în mai multe locuri.

- Va fi o surpriză admirabilă. Să aşteptăm momentul potrivit pentru a o prezenta.

În acest timp soldaţii intraseră în seră şi mişcau din loc cu înverşunare vasele cu flori, înjurându-i pe Tigrul Malaysiei şi pe camaradul lor.

Negăsind nimic aici, priviră cuptorul.

- Mii de bombe! exclamă scoţianul. Dacă tovarăşul nostru a fost asasinat şi apoi a fost ascuns acolo înăuntru.

- Haideţi să ne uităm, spuse altul.

- încetişor, camarazi. Cuptorul este destul de mare ca să se poată ascunde chiar mai mult de un om.

Sandokan se apropie atunci de perete, pregătindu-se să îl lovească puternic.

- Yanez, spuse el, fi gata să mă urmezi.

- Sunt gata.

Sandokan, auzind deschizându-se uşa cuptorului, îşi luă un elan de câţiva paşi şi se repezi. Se auzi un uruit surd, apoi peretele, zdruncinat de şocul violent, cedă.

- Tigrul! strigară soldaţii, aruncându-se în dreapta şi în stânga.

El se aruncă asupra primului soldat care îi apăru în faţă, după care se repezi la alţii, doborând doi, apoi traversă sera urmat de Yanez.

Capitolul douăzeci

Traversând pădurea

Groaza care îi cuprinse pe soldaţi văzând în faţa lor pe formidabilul pirat a fost atât de mare încât nici unul dintre ei nu s-a gândit să-şi folosească armele în acel moment. Cînd îşi revenirĕ din surpriză, voirĕ să atace dar era prea târziu.

Fără să dea atenţie sunetelor de goarnă care se auzeau de la vilă şi nici împuşcăturilor care izbucneau de peste tot, trase la nimereală de soldaţii care nu ştiau încă ce se întâmplase, cei doi piraţi erau deja în mijlocul straturilor, a tufişurilor şi a desişurilor.

În două minute, alergând din toate puterile, Sandokan şi Yanez erau deja în mijlocul arborilor mari.

îşi traseră răsuflarea şi priviră în jurul lor.

Soldaţii care încercaseră să îi prindă în seră ieşiseră afară, strigau cât îi ţinea gura şi trăgeau la nimereală printre copaci.

Cei din vilă, înţelegând în sfârşit că se întâmplase ceva grav şi dându-şi seama fără îndoială că tovarăşii lor îl descoperiseră pe formidabilul Tigru al Malaysiei, traversau în fugă parcul pentru a ajunge la palisada care îl înconjura.

- Prea târziu, prieteni! spuse Yanez; vom ajunge înaintea voastră.

- La galop, răspunse Sandokan, să nu-i lăsăm să ne taie calea.

Porniră în fugă, rămânând la adăpostul copacilor mari şi, ajunşi la împrejmuire, o escaladară şi se lăsară să cadă în partea cealaltă.

- Nimeni? spuse Sandokan.
- Nu văd nici un suflet viu.
- Să intrăm în pădure. Îi vom face să ne piardă urma.

Pădurea era la doi paşi. Ei se repeziră alergând să-şi dea sufletul.

Dar cu cât înaintau, cu atât cursa devenea mai dificilă.

Peste tot apăreau desişuri groase, înghesuite printre arborii uriaşi, ale căror ramuri noduroase urcau la înălțimi extraordinare şi ale căror miliarde de rădăcini se târau pe sol întrețesute ca nişte boa monstruoşi.

Enorme liane, calamus, rotangs[18], gambir[19] cădeau din înălțimi, apoi urcau la loc, agățându-se de trunchiuri şi de ramuri, formând adevărate rețele care rezistau la toate eforturile şi sfidau chiar cuțitul; dar mai numeroasă decât toate celelalte liane era cea care produce piperul negru, această bobiță prețioasă, care forma îngrămădiri atât de mari încât orice tentativă de a le traversa era zadarnică.

La stânga, la dreapta, înainte, înapoi se avântau spre cer înalți duriani cu tulpinile drepte şi netede, cu ramurile

---

Note:

18 Palmier din sud-estul Asiei, din familia Arecaceae, din care se extrage ratanul folosit la împletituri, (n.tr.)

19 Arbore tropical din sud-estul Asiei, din familia Unconaceae cu proprietăți medicinale (n.tr.)

încărcate de fructe aproape coapte, fructe care sunt ca nişte proiectile foarte periculoase, acoperite cu ţepi tari ca fierul; grupuri de bananieri cu frunzele uriaşe; arec şi portocali cu fructele mari ca un cap de copil.

Cei doi piraţi, pierduţi în mijlocul acestei păduri care cu adevărat ar fi putut fi numită pădure virgină, se găsiră în curând în imposibilitate de a mai înainta. Ar fi fost necesar un tun pentru a deschide drum prin acest perete de trunchiuri de arbori, de rădăcini şi de liane.

- Unde mergem, Sandokan? întrebă Yanez. Nu mai ştiu pe unde să trec.

- Vom face ca maimuţele, răspunse Tigrul Malaysiei, treabă cu care suntem obişnuiţi.

- Şi care ne-ar fi foarte utilă în aceste condiţii.

- Da, căci ne vom pierde imediat urmele pe care le caută englezii ce ne urmăresc.

- Şi cum ne vom orienta apoi?

- Şti foarte bine că, la fel ca ceilalţi malaysieni, noi nu ne pierdem niciodată direcţia bună, chiar şi fără busolă. Instinctul nostru de oameni ai pădurii este infailibil.

- Crezi că englezii au intrat deja în pădure?

- Hm! Mă îndoiesc, Yanez, răspunse Sandokan. Dacă noi, care suntem obişnuiţi să trăim în mijlocul pădurii, suntem deja obosiţi, ei nu ar fi putut face zece paşi. Totuşi, să căutăm să ne îndepărtăm repede. Ştiu că lordul are câini mari şi aceste animale blestemate, lansate pe urmele noastre, ar putea să ne ajungă din urmă.

- Sunt mai periculoşi decât oamenii. Să mergem cu forţa braţelor, Yanez.

Căţărându-se pe liane, cei doi începură să escaladeze peretele de verdeaţă cu o agilitate care ar fi stârnit invidia

maimuţelor înseşi. Urcau, coborau, apoi iar urcau, treceau prin ochiurile imensei reţele vegetale şi alunecau printre enormele frunze ale bananierilor sau printre trunchiurile uriaşilor arbori.

La apariţia lor neaşteptată splendizi porumbei cu coroană şi porumbei morobo fugeau ţipând; tucani cu ciocuri enorme şi corpul sclipind de penele roşii şi albastre îşi luau zborul scoţând ţipete asemănătoare cu scârtâitul roţilor neunse ale unui car. Păsări ale paradisului cu cozi lungi şi frumoase treceau ca nişte străfulgerări şi frumoase păsări cu penajul turcoaz dispăreau scoţând fluierături prelungi.

Maimuţe cu nas mare, surprinse de această apariţie, se repezeau cu iuţeală spre arborii cei mai apropiaţi scoţând ţipete de spaimă şi se ascundeau în coroane.

Fără pic de spaimă, Yanez şi Sandokan îşi continuau manevrele lor îndrăzneţe, trecând din plantă în plantă, nemaipunând deloc picioarele pe pământ. Ei se lansau printre liane cu o siguranţă extraordinară, rămâneau aici suspendaţi şi, cu un nou elan, săreau de pe un rotang pentru a se căţăra în ramurile vreunui alt arbore.

După ce făcură astfel cinci sau şase sute de metri, nu fără a risca de mai multe ori să cadă în cap din înălţimile ameţitoare, se opriră între ramurile unui mare bua mamplam, ale cărui fructe nu sunt apreciate în palatele europene din cauza puternicului miros de răşină, dar care sunt totuşi destul de hrănitoare şi apreciate de indigeni.

- Putem să ne odihnim aici câteva ore, spuse Sandokan, cu siguranţă nimeni nu va veni să ne deranjeze chiar în mijlocul pădurii. Este ca şi cum ne-am afla într-o cetate bine păzită de bastioane.

- Şti frate că am avut noroc să putem fugi de aceşti bandiţi? Să te afli într-un cuptor cu opt sau zece soldaţi în jur şi să nu-ţi laşi pielea acolo, este un adevărat miracol. Trebuie să le fie foarte frică de noi.

- Cred şi eu, într-adevăr, răspunse Sandokan suspinând.

- Mă tem totuşi că faptele noastre îl vor convinge pe lord să-şi caute un adăpost sigur la Victoria.

- Crezi? întrebă Sandokan, cu faţa întunecată dintr-o dată.

- Va căuta mai multă siguranță, acum când ştie că suntem atât de aproape de vila sa.

- Este adevărat, Yanez. Trebuie să plecăm în căutarea oamenilor noştri.

- Crezi că au debarcat?

- Îi vom găsi la gura râului.

- Dacă nu li s-a întâmplat vreo nenorocire.

- Nu este momentul să-mi provoci aceste temeri; de altfel vom şti în curând pe ce ne bazăm.

- Şi ne vom întoarce să atacăm vila?

- Vom vedea ce va fi mai bine să facem.

- Vrei un sfat, Sandokan?

- Vorbeşte, Yanez.

- În loc să încercăm un asalt asupra vilei, să aşteptăm ca lordul să iasă. Vei vedea că el nu va mai rămâne mult timp în acest loc.

- Şi ai vrea să atacăm coloana undeva în lungul drumului?

- Nu, în mijlocul pădurii. Un asalt asupra vilei ar putea dura mult timp şi ne-ar costa mari sacrificii.

- Ideea este bună.

- Când escorta va fi distrusă sau o va lua la fugă, o vom lua cu noi pe tânăra fată şi ne vom întoarce imediat la Mompracem.

- Şi lordul?
- Îl vom lăsa să plece unde va vrea. Ce ne interesează pe noi ce se va alege de el? Poate să plece în Sarawack sau în Anglia, prea puţin contează.
- Nu va pleca în nici unul din aceste locuri, Yanez.
- Ce vrei să spui?
- Că nu ne va lăsa nici un moment de răgaz şi va arunca asupra noastră toate forţele din Labuan.
- Şi asta te-ar nelinişti?
- Pe mine? Crezi că Tigrului Malaysiei îi este frică de ei? Vor veni numeroşi, puternic înarmaţi şi hotărâţi să-mi distrugă insula, dar vor găsi acolo pe cineva care să le răspundă pe măsură. În Borneo sunt legiuni de sălbatici gata să vină sub ordinele mele. Mi-ar fi suficient să trimit emisari în Romade şi pe ţărmurile insulei mari pentru a vedea sosind zeci de prahuri.
- Ştiu, Sandokan.
- După cum vezi, Yanez, aş putea, dacă aş vrea, să dezlănţui războiul chiar pe ţărmurile din Borneo şi să arunc asupra acestei insule blestemate hoarde de sălbatici feroci.
- Totuşi nu o vei face, Sandokan.
- De ce?
- Când o vei avea pe Marianne Guillant, nu te vei mai ocupa nici de Mompracem, nici de tigrii tăi.

Sandokan nu răspunse. Totuşi, de pe buzele sale scăpă un suspin atât de puternic încât părea un muget îndepărtat.

- Fata este plină de energie, reluă Yanez, este una dintre acele femei pe care nu trebuie să le rogi pentru a lupta cu pricepere alături de bărbatul iubit, dar miss Marianne nu va

deveni niciodată regina Mompracemului. Nu-i aşa, Sandokan?

Şi acum piratul rămase tăcut. El îşi luase capul în mâini iar ochii săi, în care strălucea o flacără profundă, priveau în gol, probabil foarte departe, încercând să descifreze tainele viitorului.

- Se pregătesc zile triste pentru Mompracem, continuă Yanez. În câteva luni, poate chiar mai puţin, câteva săptămâni, insula noastră faimoasă îşi va pierde tot prestigiul împreună cu teribilii săi tigrii. Acolo vom ajunge! Avem averi imense şi vom ajunge să trăim o viaţă liniştită în vreunul din oraşele bogate ale Extremului Orient.

- Taci! spuse Sandokan cu o voce surdă, taci, Yanez; tu nu poţi şti care poate fi destinul tigrilor din Mompracem.

- Pot să-l ghicesc.

- Dar te poţi şi înşela.

- Deci, ce planuri ai?

- Nu pot să îţi spun încă. Să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor. Vrei să plecăm?

- Este încă puţin prea devreme.

- Sunt nerăbdător să revăd prahurile.

- Englezii ne pot aştepta la liziera pădurii.

- Nu mă mai tem de ei.

- Atenţie, Sandokan! Rişti să ajungi într-o situaţie proastă. Un glonţ de puşcă bine tras te poate trimite pe lumea cealaltă.

- Voi fi prudent. Priveşte acolo, jos, mi se pare că pădurea devine mai puţin deasă. Să mergem, Yanez. Nerăbdarea mă omoară.

- Să facem cum vrei tu.

Deşi portughezul se temea de o surpriză din partea englezilor care ar fi putut pătrunde în pădure târându-se ca

şerpii, el era totuşi nerăbdător să afle dacă prahurile putuseră să scape de cumplita furtună care lovise coastele insulei.

După ce îşi potoliră setea cu fructele arborelui în care îşi căutaseră adăpost, ei coborîră cu ajutorul lianelor care se întindeau în toate părţile.

Totuşi nu era un lucru uşor să ieşi din pădure. După un mic luminiş arborii deveneau mai numeroşi şi mai deşi ca până acum.

Sandokan însuşi era puţin nedumerit şi nu mai ştia în ce direcţie să o ia pentru a ajunge în preajma micului râu.

- Suntem într-o frumoasă încurcătură, Sandokan, spuse Yanez, care nu putea să vadă nici unde era soarele pentru a se orienta. În ce direcţie să mergem?

- Recunosc că nu ştiu dacă trebuie să o luăm la dreapta sau la stânga, răspunse Sandokan. Mi se pare că zăresc acolo o cărăruie. Ierburile au acoperit-o la loc, dar este o cărare şi sper că ne va conduce afară din acest loc şi...

- Un lătrat, nu-i aşa?

- Da, răspunse Sandokan, a cărui frunte se încruntă.

- Oare câinii să fii descoperit urmele noastre?

- Ei caută la noroc. Ascultă.

în depărtare, în mijlocul pădurii întunecate, se auzise un al doilea lătrat. Vreun câine pătrunsese în imensa pădure virgină şi încerca să îi ajungă din urmă pe fugari.

- Oare este singur sau este urmat de oameni? întrebă Yanez.

- Poate de câţiva negri. Un soldat nu ar fi putut să îl urmeze în acest haos.

- Ce vrei să facem?
- Să aşteptăm pe pământ animalul şi să îl omorâm.
- Cu puşca?
- Detunătura ne-ar trăda, Yanez. Pregăteşte-ţi krissul şi să aşteptăm. Dacă va fi prea periculos ne vom căţăra în acest *pombo*.

Ei se ascunseră în spatele enormului trunchi de copac care era înconjurat de o reţea de nepătruns de liane şi rădăcini şi aşteptară sosirea duşmanului cu patru labe.

Animalul se apropia rapid. Se auzeau în apropiere zgomot de frunze şi de crengi rupte şi paşii şi lătratul surd.

Câinele descoperise urmele celor doi şi se pregătea să-i împiedice să meargă mai departe.

Probabil că în urma lui, la distanţă, veneau indigeni.

- Iată-l, spuse deodată Yanez.

Un câine mare şi negru, cu blana zburlită şi cu maxilare teribile înarmate cu dinţi ascuţiţi, apăruse sărind dintr-un tufiş. Trebuie că făcea parte din acea rasă feroce pe care plantatorii din Antile şi din America de Sud o foloseau pentru a urmări sclavii.

Când îi văzu pe cei doi, animalul se opri privindu-i cu ochi arzători, apoi sări pe rădăcini cu un avânt de leopard şi se repezi înainte cu un mârâit neliniştit.

Sandokan îngenunchiase repede, întinzându-şi krissul orizontal, în timp ce Yanez îşi apucase arma de ţeavă pentru a o folosi ca pe o măciucă.

Cu un nou salt câinele se repezi la Sandokan, care era mai aproape, încercând să îl apuce de gât. Dacă fiara era feroce, Tigrul Malaysiei nu era mai puțin.

Iute ca fulgerul mâna sa dreaptă făcu o mişcare înainte şi lama krissului dispăru aproape în întregime în gâtul animalului. în aceeaşi clipă Yanez îl lovi în cap cu atâta violență încât craniul fu spart.

- Cred că este destul, spuse Sandokan, ridicându-se şi împingând cu piciorul câinele care se zbătea în chinurile morții. Dacă englezii nu au alti aliați să îi trimită pe urmele noastre, îşi pierd timpul degeaba.

- Să fim atenți să nu fie oameni în urma acestui câine.

- Ar fi tras deja asupra noastră.

- Haide, Yanez, să alergăm urmărind cărarea.

Fără să se preocupe de altceva, pirații se repeziră pe sub arbori, căutând să urmărească vechea cărare.

Plantele, rădăcinile şi mai ales lianele o invadaseră; totuşi rămăsese o urmă destul de vizibilă care putea fi urmată cu mai puțină oboseală.

însă în fiecare clipă dădeau cu capul în pânze de păianjen, atât de mari şi de puternice încât puteau să prindă, fără să se rupă, mici păsări, sau se împiedicau de rădăcinile care şerpuiau prin iarbă şi, uneori, cădeau.

Numeroase şopârle zburătoare, speriate de apariția celor doi, fugeau în dezordine în toate părțile şi reptile, deranjate din somnul lor, se îndepărtau repede, şuierând amenințător.

Totuşi, în curând, cărarea dispăru şi Yanez şi Sandokan fură obligați să reînceapă gimnastica lor aeriană cățărându-se prin rotang, gambirs, calamus, punând pe fugă sau supărând maimuțe cu blana neagră, care abundă în Borneo şi în insulele vecine şi care au o agilitate incredibilă.

Văzându-şi posesiunile aeriene invadate, maimuţele nu cedau întotdeauna trecerea şi, uneori, îi întâmpinau pe intruşi cu o adevărată ploaie de fructe şi de crengi.

Merseră astfel timp de două ore, fără să poată descoperi poziția soarelui pentru a se orienta, apoi văzând în sfârşit sub ei un râuleț cu ape negre coborâră pe sol.

- Oare nu sunt şerpi de apă acolo jos? îl întrebă Yanez pe Sandokan.

- Nu, nu vom găsi decât lipitori, răspunse acesta.

- Vrei să profităm de această cale?

- O prefer căii aeriene.

- Să vedem cât este de adâncă apa.

- Nu poate să aibă mai mult de un picior adâncime. Totuşi, să ne asigurăm.

Portughezul rupse o creangă şi sondă torentul.

- Nu te-ai înşelat, Sandokan, spuse el. Să coborâm.

Cei doi părăsiră ramura pe care stăteau şi coborîră în micul curs de apă.

- Nu vezi nimic? întrebă Sandokan.

Yanez se aplecase, încercând să vadă ceva pe sub arcadele de verdeață care acopereau râulețul.

- Mi se pare că văd puțină lumină acolo, în fund, răspunse el.

- Oare pădurea se răreşte?

- Să mergem să vedem.

Ținându-se cu greu în picioare din cauza fundului nămolos al micului curs de apă avansară, agățându-se din când în când de ramurile care le erau la îndemână deasupra curentului.

Un miros dezgustător se ridica din aceste ape negre, produs de frunzele şi fructele căzute în albia torentului şi care

se descompuneau aici. Erau în mare pericol de a căpăta o febră violentă.

Cei doi făcuseră deja aproximativ două sute cincizeci de metri, când Yanez se opri brusc şi se prinse de o ramură groasă care făcea o punte între cele două maluri ale torentului.

- Unde vrei să mergi, Yanez? întrebă Sandokan, apucându-şi puşca.

- Ascultă!

Piratul se aplecă în faţă şi ascultă, apoi spuse după câteva clipe:

- Se apropie cineva.

În aceeaşi clipă, un muget puternic, care părea scos de un taur îngrozitor şi furios, răsună pe sub arcadele de verdeaţă, făcând să înceteze pe loc ciripitul păsărilor şi râsetele stridente ale micilor maimuţe.

- În gardă, Yanez, spuse Sandokan. Avem în faţa noastră un maias.

- Şi mai avem încă un duşman şi mai periculos decât acesta.

- Ce vrei să spui?

- Priveşte acolo, pe ramura aceea groasă care traversează torentul.

Sandokan se ridică pe vârful picioarelor şi aruncă o privire rapidă.

- Ah! murmură el fără cea mai mică emoţie, un maias de o parte şi un hariman-bintang de cealaltă! Să vedem dacă vor fi în stare să ne împiedice să trecem. Pregăteşte-ţi arma şi să fim gata pentru orice.

Capitolul douăzeci şi unu

Atacul panterei

În faţa celor doi piraţi se găseau deci doi duşmani formidabili, doi duşmani unul mai periculos decât celălalt, dar se părea că pentru moment nu aveau nici o intenţie să se ocupe de oameni, căci, în loc să coboare pe malul torentului, ei mergeau repede unul contra celuilalt ca şi cum ar fi intenţionat să-şi măsoare forţele.

Animalul pe care Sandokan îl numise hariman-bintang era o splendidă panteră din insulele Sonde; celălalt animal era o enormă maimuţă, un urangutan, destul de numeroşi încă în Borneo şi în insulele din jur şi temuţi pentru forţa prodigioasă şi ferocitatea lor.

Pantera, fără îndoială flămândă, văzând maimuţa pe celălalt mal, se căţărase dintr-un salt pe o ramură groasă care se apleca aproape orizontal peste râuleţ formând un fel de punte.

Cum spusese Yanez, era o fiară feroce, extraordinar de frumoasă şi la fel de periculoasă ca şi cealaltă.

Avea mărimea şi, puţin, înfăţişarea unui mic tigru, dar cu capul mai rotund şi mai mic, cu picioarele scurte şi puternice şi cu blana galben închis cu pete mai întunecate.

Trebuie că măsura cel puţin un metru şi jumătate în lungime, deci era una dintre fiarele cele mai puternice din această familie.

Adversarul său era o enormă maimuţă foarte urâtă, înaltă de aproximativ un metru şi patruzeci, dar cu braţele atât de lungi că putea să facă cu ele un cerc de doi metri şi jumătate.

Faţa sa, foarte mare şi aspră, avea un aspect extrem de feroce, mai ales din cauza ochilor mici, înfundaţi şi foarte mobili şi a blănii gălbui care îi înconjura.

Pieptul acestei maimuţe era enorm, iar muşchii braţelor şi ai picioarelor formau noduri foarte vizibile, indicând o forţă ieşită din comun.

Aceste mari maimuţe, pe care indigenii le numesc meias, miass şi, de asemenea, maias, trăiesc în cele mai adânci păduri şi preferă mai ales zonele umede şi joase.

îşi construiesc culcuşuri foarte mari în vârfurile copacilor folosind ramuri foarte groase pe care ştiu să le aranjeze cu pricepere în formă de cruce.

Au o înfăţişare mai curând tristă şi nu le place compania. Evită în mod obişnuit oamenii şi alte animale. Totuşi, când sunt atacate, ele devin teribile şi aproape totdeauna triumfă asupra duşmanilor lor mulţumită forţei lor extraordinare.

Maiasul, auzind mârâitul aspru al panterei, se oprise brusc. Se găsea pe celălalt mal al micului curs de apă, lângă un enorm durian care îşi întindea minunata sa umbrelă de frunze la mai mult de şaizeci de metri de sol.

Probabil ea fusese surprinsă în momentul în care vroia să se caţere în arbore pentru a se ospăta cu fructele sale.

Zărind această vecinătate periculoasă, ea se oprise mulţumindu-se, pentru început, să privească pantera mai degrabă cu uimire decât cu furie apoi, brusc, scoase două sau trei şuierături guturale, semn al unui apropiat acces de mânie.

- Cred că vom asista la o luptă cumplită între cele două fiare, spuse Yanez care se ferea cu grijă să nu mişte.

- Până acum nu este nici un pericol pentru noi, răspunse Sandokan. Mă gândesc că ele vor să se bată.

- Şi eu la fel, frate. Vrei să căutăm alt drum?

Sandokan privi cele două maluri şi îşi dădu seama
repede că în acest loc era imposibil să urce malurile şi să intre în pădure.

Două adevărate ziduri de trunchiuri, de frunze, de spini şi de liane mărgineau cursul de apă. Pentru a-şi deschide o trecere ar fi trebuit să ia krissul în mână şi să muncească din greu.

- Nu putem să ieşim, spuse el. La prima lovitură de kriss, maiasul şi pantera ar sări împreună asupra noastră.
Să rămânem aici şi să facem tot posibilul să nu fim văzuţi. Lupta va fi scurtă.

- După, noi va trebui să atacăm învingătorul.

- Probabil că acesta va fi atunci într-o stare atât de proastă încât nu ne va împiedica să trecem.

- A sosit momentul. Pantera nu mai are răbdare.

- Iar maiasul arde de nerăbdare să zdrobească coastele panterei.

- Pregăteşte-ţi puşca, Sandokan. Nu se ştie ce se poate întâmpla.

- Sunt gata să trag în oricare dintre ei şi...

Un urlet înspăimântător, care semăna şi de data asta cu mugetul unui taur furios, îi tăie vorba.

Urangutanul era în culmea turbării.

Văzând că pantera nu se hotăra să părăsească ramura pe care stătea şi să coboare pe mal, urangutanul înaintaăă spre ea într-un mod amenințător, scoțând încă un urlet şi lovindu-şi violent pieptul care răsuna ca o tobă.

Această maimuță enormă îti făcea frică doar văzând-o. Blana sa roşcată se zburlise, fața îi luase o expresie extrem de feroce şi dinții lungi, capabili să spargă țeava unei puşti ca pe o bucată de lemn, scrâşneau înfiorător.

Văzând-o că se apropie, pantera se ghemuise ca şi cum s-ar fi pregătit să sară, dar părea totuşi că nu se grăbea să-şi părăsească ramura.

Urangutanul se prinse cu un picior de o rădăcină care şerpuia pe sol, se aplecă peste torent, prinse cu mâinile ramura groasă pe care era adversarul său şi o scutură cu o forță herculeană.

Surpriza fu atât de puternică încât pantera, deşi îşi înfipsese în lemn ghearele sale ascuțite, nu putu rezista şi căzu în apă.

Totul durǎ cât un fulger. Abia atinse apa că ea sări înapoi pe ramura de pe care căzuse.

Rămase o clipă fără să mişte, apoi se aruncă fără preget, cu un salt teribil, asupra giganticei maimuțe, înfingându-şi ghearele în umeri şi în coapse.

Maimuța scoase un strigăt de durere. Sângele țâşni imediat, curgea pe blana sa şi cădea până în torent.

Mulțumită de rezultatul atacului său fulgerător, pantera încerca să se desprindă de inamicul ei pentru a se adăposti pe ramura sa înainte ca acesta să-şi revină şi să atace.

Cu un magistral salt riscant, ea se răsuci servindu-se ca punct de sprijin de pieptul larg al urangutanului şi sări înapoi.

Două picioare se agăţară de ramură, ghearele sale ascuţite se înfipseră în scoarţă, dar ea nu putu să meargă mai departe, cum ar fi vrut.

Urangutanul, în ciuda rănilor sale groaznice, întinse brusc braţul şi prinse coada adversarului său. Mâinile sale, cu o forţă teribilă, nu puteau să scape această pradă. O strângeau ca între fălcile unei menghine şi făceau fiara să urle de durere.

- Biata panteră! spuse Yanez, care urmărea cu viu interes fazele acestei lupte sălbatice.

- Este pierdută, spuse Sandokan. Dacă nu se rupe coada, şi este imposibil ca ea să se rupă, ea nu va scăpa îmbrăţişării maiasului.

Piratul nu se înşela. Urangutanul, ţinând strâns în mână coada panterei, sări înainte şi se sui pe ramura cea groasă.

Adunându-şi toate forţele, el ridică cu o mişcare bruscă pantera, o învârti prin aer ca pe un şoricel, apoi o aruncă spre un trunchi enorm de durian.

Se auzi un trosnet sec, cel al unei cutii osoase care se sparge; apoi biata fiară, părăsită de duşmanul ei, se rostogoli fără viaţă pe pământ de unde căzu în apele negre ale torentului.

Craniul, sfărâmat de lovitură, lăsase pe trunchiul copacului o pată mare de sânge amestecat cu resturi de creier.

- Dumnezeule, ce lovitură magistrală! zise foarte încet Yanez. Nu aş fi crezut niciodată că acest urangutan va scăpa aşa de repede de panteră.

- Nici o fiară a pădurii nu îi poate rezista, nici chiar pitonul, răspunse Sandokan.

- Trebuie să ne temem că nu se va lua de noi acum.

- Este atât de furioasă încât, dacă ne vede, nu ne va ierta.

- Mi se pare, totuşi, că este într-o stare foarte proastă. Sângele îi curge pe toate părţile.

- Maiasi sunt animale care supravieţuiesc chiar cu mai multe gloanţe în corp.

- Vrei să aşteptăm până când va pleca?

- Mă tem că va dura foarte mult.

- Dar nu mai are ce face aici.

- Mă tem, dimpotrivă, că ea şi-a făcut cuibul în acest durian. Cred că văd printre frunze o zonă întunecată şi crengi rupte aşezate transversal pe ramurile copacului.

- Atunci va trebui să facem cale întoarsă.

- Nici nu ne putem gândi la aşa ceva. Ar trebui să facem un ocol imens, Yanez.

- Atunci să împuşcăm această maimuţă uriaşă şi să mergem înainte urmând torentul.

- Este exact ce vroiam să îţi propun, spuse Sandokan. Noi suntem buni trăgători şi ştim să folosim krissul mai bine decât malaysienii. Să ne apropiem puţin ca să nu ratăm lovitura. Sunt atâtea crengi pe aici că ar putea devia gloanţele.

În timp ce ei se pregăteau să atace urangutanul, acesta se ghemuise lângă torent şi îşi arunca apă cu mâinile pe răni.

Pantera o sfâşiase groaznic. Ghearele sale puternice sfârtecaseră umerii bietei maimuţe aproape până la os. Coapsele îi erau de asemenea cumplit sfâşiate şi sângele curgea de aici aşa de puternic încât făcuse o adevărată băltoacă pe pământ.

De pe buzele ei scăpau din când în când gemete aproape umane, urmate de urlete feroce. Enorma fiară nu se calmase

încă şi chiar în mijlocul spasmelor de durere i se trăda furia sălbatică.

Sandokan şi Yanez se lipiseră de malul opus pentru a putea fugi imediat în pădure dacă loviturile lor ar fi fost ratate şi urangutanul nu ar fi căzut după cele două împuşcături.

Se opriseră deja în spatele unei ramuri groase care se întindea pe deasupra apei şi îşi sprijiniseră de ea puştile pentru a ochi mai bine când, deodată, urangutanul se ridică brusc, lovindu-şi pieptul cu furie şi scrâşnind din dinţi.

- Ce are? întrebă Yanez. Oare ne-a descoperit?
- Nu, spuse Sandokan. Nu împotriva noastră face el aşa.
- Oare altă fiară încearcă să-l surprindă?
- Fii calm. Văd ramuri şi frunze mişcându-se.
- Dumnezeule! Or fi englezii?
- Taci, Yanez.

Sandokan se ridică fără zgomot pe ramură şi, stând ascuns după o tufă de rotang care cădea dintr-un copac, privi spre malul opus în jurul locului unde se afla urangutanul.

Cineva se apropia, mergând cu atenţie prin frunziş. Probabil că habar nu avea de marele pericol care îl pândea, căci se îndrepta direct spre uriaşul durian.

Gigantica maimuţă îl simţise deja şi se repezise în spatele trunchiului copacului, gata să cadă asupra acestui nou duşman şi să îl pună jos.

Ea nu mai gemea şi nu mai urla. Doar respiraţia răguşită mai putea trăda prezenţa sa.

- Ce se întâmplă oare? îl întrebă Yanez pe Sandokan.
- Cineva înaintează imprudent spre maias.

- Un om sau un animal?
- Nu am reuşit încă să văd imprudentul.
- Nu o fi vreun nefericit de indigen?
- Noi suntem aici şi nu vom lăsa maimuţa să îl sfâşie.
- Hei, am presupus bine! Am văzut o mână.
- Albă sau neagră?
- Neagră, Yanez. Ocheşte urangutanul.
- Sunt gata.

În aceeaşi clipă văzură urangutanul aruncându-se în mijlocul unui desiş gros şi scoţând urlete înspăimântătoare. Ramurile şi frunzele, smulse de mâinile puternice ale uriaşului animal, căzură, lăsând să se vadă un om.

Se auzi un strigăt de teroare urmat imediat de două împuşcături. Trăseseră Sandokan şi Yanez.

Maimuţa, lovită în spate, se întoarse urlând şi, văzându-i pe cei doi piraţi, făcu un imens salt în torent, fără să se mai ocupe de imprudentul care se apropiase de el.

Sandokan lăsase puşca şi îşi luase krissul, hotărât pentru o luptă corp la corp. Din contră, Yanez, agăţat de ramură, se grăbea să-şi reîncarce puşca.

Deşi rănit din nou, urangutanul se îndrepta spre Sandokan. Deja era gata să îl atingă, când se auzi de pe malul celălalt un strigăt:

- Căpitanul.

Apoi răsună o împuşcătură. Urangutanul se opri şi se prinse cu mâinile de cap. Rămase un moment în picioare, fără să se mişte, aruncând spre Sandokan o ultimă privire plină de

o ură sălbatică, apoi căzu cât era de lung în apă, împroşcând-o în toate părţile.

În aceeaşi clipă, omul care era să cadă în mâinile maimuţei se aruncă în apă, strigând:

- Căpitanul! Domnul Yanez! Ce fericit sunt că am putut plasa un glonţ în capul maiasului!

Yanez şi Sandokan se căţărară repede pe ramură.

- Paranoa! strigară ei bucuroşi.

- Paranoa în persoană, căpitane, răspunse malaysianul.

- Ce faci în pădure? întrebă Sandokan.

- Vă caut, căpitane.

- Dar de unde ştiai tu că noi suntem aici?

- Învârtindu-mă pe la marginea pădurii, am dat peste englezi care vroiau să o cerceteze cu câini şi mi-am imaginat că voi sunteţi cei pe care îi caută.

- Şi ai îndrăznit să intri singur în pădure?

- Nu mie frică de fiarele sălbatice.

- Totuşi puţin a lipsit ca urangutanul să te facă bucăţi.

- Nu mă prinsese încă, domnule Yanez şi după cum aţi văzut i-am trimis un glonţ drept în capul său urât.

- Prahurile au sosit? întrebă Sandokan.

- Când am plecat în căutarea voastră, nu era decât vasul meu.

- Nici un altul? exclamă Sandokan cu nelinişte.

- Nu, căpitane.

- Când ai plecat de la gura micului fluviu?

- Ieri dimineaţă.

- Să le fii ajuns nenorocirea pe vasele noastre? se întrebă Yanez privind cu îngrijorare la Sandokan.

- Poate că furtuna le-a târât mult spre nord, răspunse Tigrul.

- Asta trebuie să fie, căpitane, spuse Paranoa. Vântul din sud bătea teribil şi nu puteai să îi rezişti cu nici un chip. Eu am
avut norocul să intru într-un mic golf bine adăpostit, aflat la şaizeci de mile de aici, de unde am putut să ies în curând şi să fiu primul la locul de întâlnire. Pe de altă parte, după cum v-am spus, eu am debarcat ieri dimineaţă şi de atunci au putut să sosească şi celelalte vase.

- Totuşi sunt foarte neliniştit, Paranoa, spuse Sandokan. Aş vrea să fiu la gura fluviului pentru a-mi risipi toate grijile. Ai pierdut oameni în timpul furtunii?

- Nici unul, căpitane.
- Vasul a fost stricat?
- Au fost câteva avarii deja reparate.
- Este ascuns în golf?
- L-am lăsat în larg de teama vreunei surprize.
- Ai debarcat singur?
- Singur, căpitane.
- Ai văzut englezi care să caute pe lângă golf?
- Nu, totuşi, aşa cum v-am spus, am văzut câţiva bătând liziera acestei păduri.
- Când?
- În această dimineaţă.
- În ce parte?
- Spre est.
- Veneau de la vila lordului James, spuse Sandokan privindu-l pe Yanez.

Apoi, întorcându-se spre Paranoa, îl întrebă:

- Suntem departe de golf?
- Nu putem să ajungem acolo decât la căderea nopţii.

- Suntem atât de departe! exclamă Yanez. Nu este decât ora două după-amiază. Putem face încă o bună bucată de drum.

- Pădurea asta este foarte mare, domnule Yanez şi, în plus, este foarte dificilă de străbătut. Avem nevoie de cel puţin patru ore pentru a ajunge la ultimele tufişuri.

- Să plecăm, spuse Sandokan care era pradă unei vii agitaţii.

- Eşti nerăbdător să ajungi la golf, nu-i aşa, frate?

- Da, Yanez. Mă tem de o nenorocire şi fără îndoială nu mă înşel.

- Te temi ca cele două prahuri să nu fie pierdute.

- Mă tem de mai rău, Yanez. Dacă noi nu le vom găsi în golf, nu le vom mai revedea niciodată.

- Dumnezeule! Ar fi un dezastru pentru noi!

- O adevărată ruină, Yanez, spuse Sandokan suspinând. Nu ştiu, dar s-ar spune că fatalitatea începe să apese asupra noastră, ca şi cum ar vrea să dea o lovitură mortală Tigrilor din Mompracem.

- Şi dacă această nenorocire ne-ar lovi, ce vom face noi, Sandokan?

- Ce vom face noi? Mă întrebi pe mine, Yanez? Crezi că Tigrul Malaysiei este omul care să se înspăimânte sau să dea înapoi în faţa destinului? Vom continua lupta. Fierului şi focului duşmanilor noştri noi le vom opune fierul şi focul.

- Gândeşte-te că nu sunt decât patruzeci de oameni la bordul prahului nostru.

- Nu sunt patruzeci de oameni, sunt patruzeci de tigri, Yanez. Conduşi de noi, vor face minuni şi nimeni nu îi va putea opri.

- Vrei să îi lansezi contra vilei?

- Vom vedea. Totuşi îţi jur că nu voi părăsi această insulă fără să o iau cu mine pe Marianne Guillant, chiar dacă aş fi sigur că va trebui să lupt cu întreaga garnizoană din Victoria. Cine ştie, poate că de această tânără fată depinde salvarea sau pieirea Mompracemului. Steaua noastră ameninţă să se stingă, căci o văd pălind din ce în ce, dar eu nu disper încă să o revăd răsărind mai strălucitoare ca niciodată. Ah, dacă această tânără ar vrea-o! Destinul Mompracemului este în mâinile sale, Yanez.

- Şi în ale tale, răspunse portughezul suspinând. Haide, este inutil să vorbim despre toate astea acum. Să ne străduim să ajungem la gura fluviului, ca să ne convingem că cele două prahuri au sosit.

- Da, să mergem! spuse Sandokan. Cu aceste întărituri m-aş simţi în stare să încerc cucerirea completă a insulei Labuan.

Conduşi de Paranoa, ei se urcară pe malul torentului şi se angajară pe o veche cărare pe care malaysianul o descoperise cu câteva ore mai înainte.

Ierburile şi mai ales rădăcinile o invadaseră; totuşi rămăsese încă un spaţiu suficient care le permitea piraţilor să înainteze fără să obosească prea mult.

În următoarele cinci ore ei înaintară astfel prin marea pădure, făcând din timp în timp scurte opriri pentru a se odihni puţin şi, la apusul soarelui, ajunseră aproape de malurile micului fluviu care se vărsa în golf.

Nevăzând nici un duşman, ei coborâră spre vest traversând o mică mlaştină care se termina spre mare.

Cînd ajunseră pe ţărmul micului golf, noaptea se lăsase deja de câteva ore.

Paranoa şi Sandokan înaintară până la ultimele stânci şi cercetară cu atenţie orizontul întunecat.

- Priveşte, căpitane, spuse Paranoa, arătând Tigrului un punct luminos abia vizibil, care putea fi luat drept o stea.

- Felinarul prahului nostru? întrebă Sandokan.

- Da, căpitane. Nu vedeţi că înaintează spre sud?

- Ce semnal trebuie să faci pentru a ne trimite barca?

- Trebuie să aprind două focuri pe plajă, răspunse Paranoa.

- Să mergem la capătul cel mai îndepărtat al golfului, spuse Yanez. Vom indica astfel prahului nostru drumul cel mai bun pe care să-l urmeze.

Ei merseră printre adevărate grămezi de cochilii, de resturi de crustacee şi de alge până în vârful unei mici insule împădurite.

- Să aprindem focurile aici, prahul va putea intra în golf fără teama de a eşua pe nisip, spuse Yanez.

- Îl vom conduce apoi spre micul fluviu. în primul rând trebuie să îl ascundem de ochii englezilor.

- Mă ocup eu de asta, răspunse Yanez. îl vom ascunde în mlaştină în mijlocul stufărişului şi îl vom acoperi cu ramuri şi cu frunze, după ce îi vom scoate catargele şi cordajele. Haide, Paranoa, dă semnalul!

Malaysianul nu pierdu timpul. De la liziera unei mici păduri adună lemne uscate, făcu din ele două grămezi la distanţă destul de mare una de alta şi le aprinse.

După un moment, cei trei piraţi văzură că felinarul alb al prahului dispare şi că, în locul lui, străluceşte un punct roşu.

- Ne-au văzut, spuse Paranoa. Putem stinge focurile.

- Nu, răspunse Sandokan. Le vor indica oamenilor tăi direcţia bună. Nimeni nu cunoaşte acest golf, nu-i aşa?

- Nu, căpitane.

- Să-i dirijăm atunci.

Cei trei se aşezară pe plajă, cu ochii aţintiţi asupra punctului roşu, care acum schimbase drumul.

Zece minute mai târziu prahul era vizibil.

Pânzele imense erau desfăşurate şi se auzea apa clocotind spintecată de provă. Văzându-l astfel, în întuneric, s-ar fi zis că era o pasăre uriaşă zburând peste mare.

Din două volte atinse plaja şi pătrunse în canal, mergând spre gura de vărsare a micului fluviu.

Yanez, Sandokan şi Paranoa părăsiră insuliţa imediat şi se întoarseră la malurile micii mlaştini.

Imediat ce văzură că prahul aruncă ancora aproape de stuful des de pe mal, ei urcară la bord.

Cu un gest Sandokan ordonă tăcere echipajului care se pregătea să-şi salute conducătorii cu strigăte de bucurie inoportune.

- S-ar putea ca duşmanii să fie pe aproape, le spuse el. Aşa că vă ordon linişte deplină pentru ca să nu fim descoperiţi înainte de realizarea planurilor mele.

Apoi se întoarse spre un subaltern şi îl întrebă, cu vocea tremurând de emoţie:

- Celelalte două prahuri nu au ajuns?

- Nu, Tigru al Malaysiei, răspunse piratul. Cât a lipsit Paranoa, am vizitat toate coastele învecinate, mergând chiar până în Borneo, dar nicăieri nu am văzut nici unul dintre vasele noastre.

- Şi tu crezi?...

Piratul nu răspunse. Ezita.

- Vorbeşte, îi ceru Sandokan.

- Cred, Tigru al Malaysiei, că vasele noastre au fost aruncate şi sfărâmate pe coastele nordice ale lui Borneo.

Sandokan îşi înfipse unghiile în piept în timp ce un suspin îi scăpa şuierând de pe buze.

- Fatalitate! Fatalitate! murmură el cu o voce surdă. Tânăra fată cu părul de aur va aduce nenorocire tigrilor din Mompracem.

- Curaj, frate, îi spuse Yanez, punându-i o mână pe umăr. Să nu ne pierdem speranţa încă. Poate că prahurile noastre au fost târâte foarte departe şi au suferit avarii destul de grave, care nu le-au permis să reia imediat drumul pe mare. Până ce nu vom vedea epavele lor, nu putem crede că au dispărut.

- Dar nu mai putem aştepta, Yanez. Cine mă poate asigura că lordul va mai rămâne mult timp la vilă?

- Nu aş dori neapărat acest lucru.

- Ce vrei să spui, Yanez?

- Că avem destui oameni pentru a-l ataca dacă vrea să-şi părăsească vila şi să îi răpim graţioasa nepoată.

- Vrei să încercăm o asemenea lovitură?

- Şi de ce nu? Toţi tigrii noştri sunt curajoşi şi, chiar dacă lordul ar avea un număr dublu de soldaţi, ei nu ar ezita cu siguranţă să atace. Am început să mă gândesc la un plan care sper să aibă un succes deplin. Lasă-mă să mă odihnesc noapte asta şi mâine vom începe să acţionăm.

- Am încredere în tine, Yanez.

- Nu trebuie să te îndoieşti, Sandokan.

- În acest timp nu putem lăsa prahul aici. Ar putea fi descoperit de vreo barcă ce ar pătrunde în golf sau de vreun vânător care ar coborî pe fluviu pentru a veni aici să vâneze păsări de apă.

- M-am gândit la tot, Sandokan. Paranoa a primit instrucţiuni pentru această problemă. Vino; să mergem să mâncăm ceva, apoi să ne trântim în paturile noastre.
Îti mărturisesc că eu nu mai rezist.

În timp ce sub ordinele lui Paranoa piraţii demontau manevrele vasului, Yanez şi Sandokan coborâri în micul careu din spate şi atacară cu poftă proviziile pe care le găsiră aici.

Apoi, după ce îşi potoliră foamea care îi chinuia de mult timp, ei se aruncară complet îmbrăcaţi în paturi.

Portughezul, care nu mai putea să stea treaz, adormi imediat şi adânc; dar Sandokan abia putu să închidă ochii.

Timp de câteva ore, gânduri întunecate şi nelinişti îngrozitoare îl ţinură treaz. Doar spre dimineaţă putu să prindă puţină odihnă, dar şi aceasta fu foarte scurtă.

Când urcă pe punte, piraţii terminaseră treaba şi prahul devenise invizibil pentru crucişătoarele care ar fi trecut prin faţa golfului sau pentru oamenii care ar fi coborât pe râu.

Vasul fusese împins spre malul mlaştinii, în mijlocul unui stufăriş foarte des. Catargele şi manevrele sale fixe şi mobile fuseseră coborâte şi, peste punte, fuseseră aranjate ramuri şi frunze cu atâta pricepere încât acopereau vasul în întregime.

Un om care ar fi trecut pe acolo l-ar fi luat drept o grămadă de plante uscate sau un morman de ramuri şi de ierburi înţepenite în nisip.

- Ce spui, Sandokan? întrebă Yanez, care era deja pe punte, sub un mic acoperiş de stuf amenajat în spate.

- Ideea ta este bună, răspunse Sandokan.

- Acum vino cu mine.

- Unde?

- Pe uscat. Douăzeci de oameni ne aşteaptă acolo.

- Ce vrei să faci, Yanez?
- Vei afla mai târziu. Hei! Puneţi şalupa pe apă şi faceţi de pază cu atenţie

Capitolul douăzeci şi doi

Prizonierul

După ce traversară micul fluviu, Yanez îl conduse pe Sandokan în mijlocul unui desiş unde aşteptau douăzeci şi doi de oameni înarmaţi din cap până în picioare, fiecare având o desagă cu alimente şi o pătură de lână.

Erau acolo şi Paranoa şi locotenentul său Ikaut.

- Sunteţi toţi aici? întrebă Yanez.
- Toţi, răspunseră cei douăzeci şi doi de bărbaţi.
- Atunci ascultă-mă cu atenţie, Ikaut, reluă portughezul. Tu te întorci la bord şi, orice s-ar întâmpla, vei trimite aici un om care va întâlni pe unul dintre ai noştri care îi va da ordine. Noi ţi le vom transmite şi tu va trebui să le urmezi

imediat, fără cea mai mică întârziere. Fii foarte atent şi nu te lăsa surprins de uniformele roşii şi, mai ales, nu uita că noi, oricât de departe am fi, trebuie să aflăm mereu, cât mai repede, tot ce ar putea să se întâmple.

- Contaţi pe mine, domnule Yanez.
- Acum, întoarce-te la prahu şi veghează.

În timp ce locotenentul se urca în barcă, Yanez se puse în fruntea micii trupe şi porniră la drum, urcând pe cursul fluviului.

- Unde mă duci? întrebă Sandokan care nu întelegea nimic.
- Aşteaptă puţin, frate. Spune-mi în primul rând la ce distanţă de mare ar putea fi vila lordului Guillant.
- în jur de două mile în linie dreaptă.
- Atunci avem mai mulţi oameni decît avem nevoie.
- Pentru ce?
- Puţină răbdare, Sandokan.

El se orientă cu o busolă pe care o luase de la bordul prahului şi se angajă pe sub marii arbori mergând repede.

După ce merseră cam patru sute de metri, el se opri lângă un arbore de camfor enorm care se ridica în mijlocul unui desiş de ierburi şi tufişuri şi, întorcându-se spre un marinar, îi spuse:

- Tu vei rămâne aici, este postul tău şi nu îl vei părăsi pentru nici un motiv fără ordinul nostru. Râul nu este decât la patru sute de metri, deci vei putea comunica uşor cu prahul. La aceeaşi distanţă de aici spre est va fi unul dintre tovarăşii noştri. Orice veste pe care o primeşti de la prahu o vei transmite camaradului tău cel mai apropiat de tine. Ai înţeles?
- Da, domnule Yanez.

- Foarte bine. Noi, ceilalți, la drum.

În timp ce malaysianul își amenaja un mic adăpost alături de trunchiul copacului, trupa se puse în mişcare, lăsând un alt om la distanța stabilită.

- înțelegi acum? îl întrebă Yanez pe Sandokan.

- Da, răspunse acesta şi admir finețea ta. Cu aceste santinele înşirate prin pădure, noi vom putea să comunicăm cu prahul într-un timp foarte scurt, chiar şi când ne vom afla în preajma vilei lordului James.

- Da, Sandokan şi îl vom putea anunța pe Ikaut fie să armeze imediat prahul pentru a fi gata să iasă pe mare, fie să ne trimită ajutoare.

- Şi noi, unde ne vom face tabăra?

- Pe drumul care duce la Victoria. De acolo vom vedea cine vine şi cine pleacă de la vilă şi vom putea lua rapid măsuri pentru a împiedica pe lord să fugă la apariția noastră. Dacă va vrea să treacă, el va trebui să facă cunoştință mai întâi cu tigrii noştri şi vei vedea că dacă va fi o parte care să o ducă rău, aceasta nu va fi a noastră.

- Şi dacă lordul nu se decide să plece de la vilă?

- Pentru Dumnezeu! Atunci vom ataca vila sau vom căuta alt mijloc de a o lua pe tânăra fată.

- Nu trebuie să împingem lucrurile la extrem, Yanez. Lordul James este capabil să o omoare pe nepoata sa decât să o lase să cadă în mâinile noastre.

- Mii de tunete!

- Este un om hotărât la orice, Yanez.

- Atunci, noi vom proceda cu viclenie.

- Ai vreun plan?

- Vom găsi noi ceva, Sandokan. Nu m-aş consola niciodată dacă acest tâlhar va ajunge să spargă capul acestei adorabile domnişoare.

- Dar eu! Aceasta ar însemna cu siguranță moartea Tigrului Malaysiei, căci eu nu aş putea supraviețui fetei cu părul de aur.

- O ştiu bine, spuse Yanez cu un suspin. Această femeie te-a vrăjit.

- Mai mult! M-a blestemat, Yanez! Cine ar fi spus că într-o zi eu, care nu am simțit niciodată să-mi bată inima, care am crezut că voi iubi totdeauna doar marea, luptele cumplite, masacrele, voi fi subjugat de o tânără fată, de o fată din acea rasă căreia eu i-am jurat război până la moarte. Când mă gândesc la asta, simt cum îmi fierbe sângele în vene, simt toate forțele mele cum se revoltă şi inima îmi freamătă de furie. Totuşi nu aş vrea să rup niciodată lanțul care mă leagă, Yanez; nu aş vrea să şterg niciodată din mintea mea aceşti ochi de azur care m-au vrăjit. Haide! Să nu mai vorbim despre asta şi să lăsăm destinul meu să se împlinească.

- Un destin care va fi fatal, de asemenea, stelei Mompracemului, nu-i aşa, Sandokan? spuse Yanez.

- Probabil, răspunse Tigrul Malaysiei cu voce surdă.

În acest moment ajunseră la liziera pădurii. Acolo se întindea o câmpie mică pe care creşteau din loc în loc tufişuri, arec şi gambir. Această câmpie era tăiată în două de o cărare largă care părea puțin folosită căci iarba o invadase.

- Acesta să fie oare drumul care duce la Victoria? întrebă Yanez pe Sandokan.

- Da, răspunse acesta.

- Vila lordului James nu poate fi departe.

- Văd acolo, după copacii aceia, palisada parcului.

- Foarte bine, spuse Yanez.

El se întoarse spre Paranoa, care îi urmase cu zece oameni şi îi spuse:

- Du-te şi pregăteşte tabăra la liziera pădurii, într-un loc bine protejat de câteva tufişuri dese.

Piratul nu aşteptă să i se repete ordinul. După ce găsi un loc potrivit, el amenajă aici un fel de cort, în interiorul căruia aranjă crengi şi frunze de bananier.

Puse aici alimentele pe care le aduseseră, alimente constând din conserve, carne afumată, biscuiţi şi câteva sticle cu vin de Spania, apoi trimise şase oameni la dreapta şi la stânga să cerceteze pădurea pentru a se asigura că nu era ascuns nici un spion pe aici.

După ce înaintară până la două sute de metri de palisada parcului, Sandokan şi Yanez reveniră în pădure şi se întinseră sub cort.

- Eşti mulţumit de planul meu, Sandokan? întrebă portughezul.

- Da, frate, răspunse Tigrul Malaysiei.

- Suntem la mică distanţă de parc pe drumul spre Victoria. Dacă lordul vrea să părăsească vila, va fi obligat să treacă cu forţa armelor. În mai puţin de jumătate de oră putem aduna douăzeci de oameni hotărâţi, gata de orice, iar într-o oră putem avea cu noi întregul echipaj al prahului. Numai să se mişte şi vom fi toţi peste el.

- Da, toţi! spuse Sandokan. Sunt gata de orice, chiar să-mi conduc oamenii împotriva unui întreg regiment.

- Acum să mâncăm puţin, frate, răspunse Yanez râzând. Această plimbare matinală mi-a făcut o foame grozavă.

Mâncaseră deja şi fumaseră câteva ţigări, gustând o sticlă de whisky, când Paranoa intră grăbit.

Bravul malaysian avea figura schimbată şi era pradă unei agitaţii deosebite.

- Ce ai? întrebă Sandokan, ridicându-se rapid şi întinzând mâna spre puşcă.

- Se apropie cineva, căpitane, răspunse el. Am auzit galopul unui cal.

- Probabil un englez care merge la Victoria?

- Nu, Tigrul Malaysiei, trebuie să vină de la Victoria.

- Este încă departe? întrebă Yanez.

- Cred.

- Vino Sandokan.

îşi luară armele şi ieşiră din cort, în timp ce oamenii care îi însoţeau se adunaseră în mijlocul tufişurilor, pregătindu-şi rapid armele.

Sandokan merse spre cărare, îngenunche şi puse o ureche la pământ. Se auzea foarte clar galopul rapid al unui cal.

- Da, se apropie un călăreţ, spuse el ridicându-se sprinten.

- Părerea mea este să-l lăsăm să treacă fără să îl atacăm, spuse Yanez.

- Aşa crezi? Noi îl vom face prizonier, dragul meu.

- De ce?

- Poate să ducă la vilă un mesaj important.

- Dacă îl atacăm, el se va apăra; va trage cu muschetonul; poate chiar va apuca să se servească de pistoale şi aceste detunături ar putea să fie auzite de soldaţii de la vilă.

- Îl vom face să cadă în mâinile noastre fără să aibă timp să-şi folosească armele.

- Asta mi se pare destul de greu, Sandokan.

- Mult mai uşor decât crezi.

- Explică-te.

- Calul vine în galop, deci nu va putea evita un obstacol. Călărețul va fi dezorientat de lovitură, iar noi vom cădea asupra lui înainte de a avea timp să își revină.

- Şi ce obstacol vrei tu să pregăteşti?

- Vino, spuse Sandokan; Paranoa, du-te şi ia o funie şi întoarce-te repede.

- înțeleg, răspunse Yanez. Ah! Grozavă idee! Da, să-l prindem, Sandokan. Pentru numele lui Dumnezeu, ce bine ne vom servi de el! Nici nu mă gândisem.

- Despre ce idee vorbeşti tu, Yanez?

- Vei afla mai târziu. Ah! Ah! Ce farsă bună! Ştiu bine de ce. Vei vedea, Sandokan, cum îl vom juca pe lord. Paranoa, grăbeşte-te.

Malaysianul, ajutat de doi oameni, întinsese o funie solidă de-a curmezişul cărării, suficient de jos pentru a nu fi văzută, ascunsă printre ierburile înalte care creşteau în acel loc.

Apoi el se ascunse în spatele unui tufiş, cu krissul în mână, în timp ce tovarăşii săi se ascunseră mai departe pe cărare pentru a opri călărețul din cursa sa, în cazul în care ar fi reuşit să evite capcana.

Galopul se apropia rapid. Peste câteva clipe călărețul avea să apară la un cot al cărării.

- Iată-l! murmură Sandokan, care se ascunsese în acelaşi loc cu Yanez.

Câteva clipe mai târziu un cal depăşi un tufiş şi se repezi pe cărare. Cel care îl călărea era un tânăr bărbat frumos de douăzeci şi doi până la douăzeci şi patru de ani, purtând uniforma şipai din India. Părea foarte neliniştit, căci dădea pinteni cu furie calului şi arunca priviri bănuitoare în toate părțile.

- Atenție, Yanez, spuse foarte încet Sandokan.

Lovit cu pintenii brusc, calul se aruncă înainte, apropiindu-se rapid de frânghie.

Sandokan îl văzu căzând greoi la pământ, agitându-şi nebuneşte picioarele.

Piraţii erau acolo. Chiar mai înainte ca şipaiul să se fii putut retrage de sub cal, Sandokan era peste el, smulgându-i sabia, în timp ce Juioko îl răsturna pe pământ şi îl înţepa cu krissul în piept.

- Dacă vrei să trăieşti, nu opune rezistenţă, îi spuse Sandokan.

- Mizerabililor! strigă soldatul, încercând să se zbată.

Juioko, ajutat de celălalt pirat, îl legă strâns şi îl târî spre un tufiş des, în timp ce Yanez controla calul, temându-se să nu îşi fi rupt vreun picior în cădere.

- Mii de tunete! strigă portughezul care părea foarte vesel. Voi face o figură foarte frumoasă la vilă:
Yanez sergent de şipai! Cu siguranţă, iată un grad la care nu mă aşteptam.

El legă calul de un copac şi se întoarse la Sandokan care percheziţiona prizonierul.

- Nimic? întrebă el.

- Nici o hârtie! răspunse Sandokan

- Cel puţin vei vorbi, spuse Yanez, aţintindu-şi privirea în ochii sergentului.

- Nu! răspunse acesta.

- Fii atent! îi spuse Sandokan cu voce foarte ameninţătoare. Unde mergeai?

- Mă plimbam.

- Vorbeşte!

- Am vorbit, răspunse sergentul care arăta o linişte pe care nu ar fi trebuit să o aibă.

- Aşteaptă puţin.

Tigrul Malaysiei îşi scoase krissul de la centură şi îl puse la gâtul soldatului, spunându-i pe un ton care nu lăsa nici o îndoială cu privire la realitatea ameninţării:

- Vorbeşte sau te omor!

- Nu, răspunse soldatul.

- Vorbeşte! repetă Sandokan, apăsând cu arma.

Englezul scoase un strigăt de durere, krissul intrase în gât şi sângele începuse să curgă...

- Voi vorbi, spuse cu voce răguşită prizonierul care devenise palid ca un cadavru.

- Unde mergeai? întrebă Sandokan.

- La lordul James Guillant.

- De ce?

Soldatul ezită, dar văzând că piratul apropie din nou krissul său, reluă:

- Ca să îi duc o scrisoare de la baronetul William Rosenthal.

Un fulger de furie trecu prin ochii lui Sandokan auzind acest nume.

- Dă-mi scrisoarea, strigă el cu voce răguşită.

- Este în casca mea, ascunsă sub căptuşeală.

Yanez luă casca de pe capul şipaiului, desfăcu căptuşeala şi făcu să cadă scrisoarea pe care o deschise imediat.

- Aş! sunt lucruri vechi, spuse el după ce citi scrisoarea.

- Ce scrie câinele de baronet? întrebă Sandokan.

- Îl avertizează pe lord despre viitoarea noastră debarcare la Labuan. Îi spune că un crucişător a văzut unul din vasele noastre îndreptându-se spre coastele insulei şi îl sfătuieşte să vegheze cu multă atenţie.

- Nimic altceva?

- Oh! Ba da! Nenorocire! El îi trimite mii de salutări respectuoase dragei tale Marianne împreună cu un jurământ de dragoste eternă.

- Să-l ia dracul pe acest blestemat! Va fi vai de el în ziua în care îl voi întâlni pe drumul meu!

- Juioko! spuse portughezul care privea cu mare atenție caligrafia scrisorii, trimite un om la prahu să-mi aducă hârtie, penițe și un toc.

- Ce vrei să faci cu acestea toate? întrebă Sandokan cu stupoare.

- îmi sunt utile pentru planul meu.

- Dar despre ce plan vorbeşti?

- Despre cel la care mă gândesc de jumătate de oră.

- Explică-te o dată.

- Dacă vrei! Eu voi merge la vila lordului James.

- Tu?

- Eu! Eu însămi! răspunse Yanez cu un calm perfect.

- Dar cum?

- în pielea acestui şipai, pentru Dumnezeu! Vei vedea ce soldat frumos voi deveni.

- încep să înțeleg. Vei îmbrăca hainele de şipai; îi vei păcăli că vi de la Victoria şi...

- Şi îl voi sfătui pe lord să plece imediat pentru a cădea în ambuscada pe care i-o vei pregăti tu.

- Ah! Yanez, strigă Sandokan strângându-l la piept.

- încetişor prietene, îmi vei rupe oasele.

- îți voi datora totul dacă reuşeşti.

- Sper să reuşesc.

- Dar te vei expune unui mare pericol.

- Aş! Voi pune în joc onoarea mea şi nu voi lăsa nimic de la mine.

- Dar de ce ceri un toc?
- Ca să-i scriu o scrisoare lordului.
- Te sfătuiesc să nu o faci, Yanez. Este un om bănuitor şi dacă va vedea că scrisoarea este falsă va pune, probabil, să fii împuşcat.
- Ai dreptate, Sandokan. Mai bine îi spun ceea ce vroiam să îi scriu. Şi acum să îl dezbrăcăm pe acest şipai.

La un semn al lui Sandokan, doi piraţi îl dezbrăcară pe soldat de uniforma sa. Nenorocitul se crezu pierdut.

- Mă veţi omorî? îl întrebă el pe Sandokan.
- Nu, răspunse acesta. Moartea ta nu mi-ar fi de nici un folos şi te iert; dar vei rămâne prizonier pe prahul meu atâta timp cât vom rămâne aici.
- Mulţumesc, domnule.

în acest timp Yanez se îmbrăca. Uniforma era puţin cam mică, dar, de bine, de rău, în curând el fu gata.

- Priveşte, frate, ce soldat frumos sunt! spuse el punându-şi sabia. Nu credeam că voi arăta aşa de bine!
- Da, cu adevărat eşti un şipai frumos, răspunse Sandokan râzând. Acum dă-mi ultimele tale instrucţiuni.
- Iată, spuse portughezul. Vei rămâne în ambuscadă pe cărare cu toţi oamenii disponibili şi nu te vei mişca de aici. Eu voi merge la lord; îi voi spune că aţi fost atacaţi şi împrăştiaţi, dar că au fost văzute şi alte prahuri şi îl voi sfătui să profite de momentul prielnic pentru a se refugia la Victoria.
- Foarte bine.
- Când noi vom trece, voi veţi ataca escorta; eu o voi lua pe Marianne şi o voi duce la prahu. De acord?

- Da, du-te, curajosul meu prieten; îi vei spune Mariannei că eu o iubesc mereu şi să aibă încredere în mine. Du-te şi Dumnezeu să te aibă în pază!
- Adio, frate! spuse Yanez îmbrăţişându-l.
Sări uşor pe calul şipaiului, luă hăţurile, îşi scoase sabia şi plecă în galop, fluierând o veche barcarolă.

Capitolul douăzeci şi trei

Yanez la vilă

Ceea ce urma să facă portughezul era, fără îndoială, fapta cea mai riscantă şi mai îndrăzneaţă pe care acest o înfăptuia în viaţa sa, căci erau suficiente un singur cuvânt, o simplă bănuială, pentru a-l trimite în vârful unei spânzurători cu o funie de gât.

Cu toate acestea piratul se pregătea să-şi joace rolul periculos cu mult curaj şi cu un calm deplin, în- crezându-se

în sângele său rece şi mai ales în steaua sa bună care nu îl părăsise niciodată.

El se instală mândru în şa, îşi răsuci mustăţile pentru a se prezenta bine, îşi aranjă casca punând-o puţin pe o ureche şi îşi îndemnă calul înainte, fără să facă economie la loviturile de pinteni.

După două ore de la aceste evenimente, el se găsi în faţa porţii în spatele căreia se ridica frumoasa vilă a lordului James.

- Cine să trăiască? întrebă un soldat postat în faţa porţii, ascuns după un trunchi de copac.

- Ei tinere! Lasă jos arma, doar vezi că eu nu sunt nici tigru, nici urangutan, spuse portughezul oprindu-şi calul. Ce Dumnezeu! Nu vezi că sunt un camarad, pe deasupra şi superior ţie?

- Scuzaţi-mă, dar am ordin să nu las pe nimeni să intre fără să aflu din partea cui vine şi ce doreşte.

- Dobitocule! Vin din partea baronetului William Rosenthal şi merg la lord.

- Treceţi!

El deschise poarta, îşi chemă câţiva tovarăşi care se aflau în seră pentru a le spune ce se întâmplă şi îl lăsă să treacă.

- Hm! făcu portughezul ridicând din umeri şi îndemnându-şi calul înainte. Câte precauţii şi ce frică pe aici!

El se opri în faţa vilei şi descălecă între şase soldaţi care îl înconjuraseră, cu armele în mâini.

- Unde este lordul? îi întrebă el.

- În cabinetul său, răspunse sergentul care comanda mica trupă.

- Conduceţi-mă imediat la el, trebuie să îi vorbesc.

- Veniţi de la Victoria?

- Da. '
- Şi nu aţi întâlnit piraţii din Mompracem?
- Nici unul singur, camarazi. Aceşti bandiţi au cu siguranţă alte lucruri de făcut decât să se învârtă pe aici. Haideţi, conduceti-mă la lord.
- Veniţi.

Portughezul făcu apel la toată îndrăzneala sa pentru a înfrunta pericolul şi îl urmă pe sergent, afectând calmul şi rigiditatea rasei anglo-saxone.

- Aşteptaţi aici, spuse sergentul după ce îl introduse într-un salon.

Portughezul, rămas singur, începu să observe ceea ce era în jurul lui pentru a vedea dacă era posibilă o lovitură, dar în curând se convinse că orice tentativă era inutilă, din cauza înălţimii ferestrelor şi a grosimii pereţilor şi a uşilor.

„Nu-i nimic, îşi spuse el. Vom da lovitura în pădure."

În acest moment intră sergentul.

- Lordul vă aşteaptă, îi spuse el indicându-i uşa rămasă deschisă.

Portughezul simţi un fior străbătându-i corpul şi se îngălbeni uşor.

„Dragul meu, fii prudent şi hotărât!" îşi spuse el.

Intră, salutând milităreşte cu mâna dreaptă, şi se găsi într-un cabinet plăcut, aranjat cu multă eleganţă. Într-un colţ, în faţa unei mese de lucru, şedea lordul, îmbrăcat în haine albe foarte simple, cu faţa posomorâtă şi privirea furioasă.

Îl privi pe Yanez în linişte, cercetându-l cu ochii ca şi cum ar fi vrut să ghicească toate gândurile noului venit, apoi îi spuse pe un ton sec:

- Veniţi de la Victoria?
- Da, milord, răspunse Yanez cu voce sigură.

- Din partea baronetului?
- Da.
- V-a dat o scrisoare pentru mine?
- Niciuna.
- Aveți să îmi spuneți ceva?
- Da, milord.
- Vorbiți.
- M-a trimis să vă spun că Tigrul Malaysiei este încojurat de soldați într-un golf din sudul insulei.

Lordul sări, cu ochii strălucitori și fața radiind.

- Tigrul înconjurat de soldații noştri? exclamă el.
- Da, şi se pare că se va sfârşi pentru totdeauna cu acest bandit, căci nu mai are nici o posibilitate.
- Dar sunteți sigur de ceea ce spuneți?
- Foarte sigur, milord.
- Cine sunteți dumneavoastră?
- O rudă a baronetului William, răspunse cu îndrăzneală Yanez.
- Dar de când sunteți la Victoria?
- De cincisprezece zile.
- Deci ştiți că nepoata mea...
- Este logodnica vărului meu William, spuse Yanez surâzând.
- îmi face multă plăcere să vă cunosc, domnule, spuse lordul întinzându-i mâna. Dar spuneți-mi, când a fost atacat Sandokan?
- în această dimineață, în zori, în momentul când traversa o pădure în fruntea unei mari bande de pirați.
- Dar acest om este un demon! A fost aici ieri seară. Cum este posibil ca în şapte sau opt ore să facă atâta drum?
- Se spune că ar avea cai cu el.

- Acum înţeleg. Şi unde este bunul meu prieten William?
- în fruntea soldaţilor.
- Eraţi cu el?
- Da, milord.
- Şi piraţii sunt departe de aici?
- La zece mile.
- V-a mai însărcinat să-mi spuneţi şi altceva?
- M-a rugat să vă spun să părăsiţi imediat vila şi să mergeţi fără întârziere la Victoria.
- De ce?
- Ştiţi, milord, ce fel de om este Tigrul Malaysiei. Are cu el optzeci de tigri şi ar putea să-i învingă pe soldaţii noştri, să traverseze pădurea într-o clipă şi să atace vila.

Lordul îl privi în tăcere, ca şi cum ar fi fost impresionat de acest raţionament, apoi spuse, ca şi cum şi-ar fi vorbit lui Însuşi:

- într-adevăr, aceasta ar putea să se întâmple. M-aş simţi mai în siguranţă lângă forturile şi tunurile din Victoria. Dragul de William are desigur dreptate, cu atât mai mult cu cât drumul este liber pentru moment. Ah! Domnişoară nepoata mea, îţi voi smulge eu din inimă pasiunea pe care o ai pentru acest erou de spânzurătoare! Chiar dacă va trebui să te frâng ca pe un fir de stuf, mă vei asculta şi te vei mărita cu bărbatul pe care ţi l-am destinat!

Yanez duse mâna la sabie cu un gest involuntar, dar se reţinu, înţelegând bine că moartea crudului bătrân nu ar servi la nimic, cu atâţia soldaţi care se găseau în vilă.

- Milord, spuse el, îmi permiteţi să îi fac o vizită viitoarei mele rude?
- Aveţi ceva să îi transmiteţi din partea lui William?
- Da, milord.

- Vă va primi rău.

- Nu-i nimic, milord, răspuse Yanez surâzând. Îi voi spune ceea ce am să-i spun din partea lui William, apoi voi reveni imediat aici.

Bătrânul căpitan apăsă un buton. Imediat intră un servitor.

- Condu-l pe domnul la domnişoara, spuse lordul.

- Mulţumesc, răspunse Yanez.

- încercaţi să o faceţi să înţeleagă şi apoi reveniţi aici, vom dejuna împreună.

Yanez se înclină şi îl urmă pe servitor care îl introduse într-un salon tapisat cu stofă albastră şi decorat cu un mare număr de plante care răspândeau parfumuri minunate.

Portughezul aşteptă ca servitorul să iasă, apoi înaintă încet printre plantele care transformau salonul într-o seră şi descoperi o formă omenească îmbrăcată într-o toaletă albă.

Deşi se pregătise pentru orice surpriză, el nu îşi putu stăpâni un strigăt de admiraţie în faţa acestei splendide tinere fete.

Era întinsă într-o poză graţioasă, cu un abandon plin de melancolie, pe un divan oriental a cărui stofă de mătase era decorată cu broderii de aur.

îşi susţinea cu o mână capul de unde curgea, ca o ploaie de aur, părul minunat pe care îl admira toată lumea, iar cu cealaltă mână smulgea nervoasă florile care îi erau în apropiere.

Era tristă, palidă, iar ochii ei de azur atât de liniştiţi în mod normal, lăsau să scapere fulgerări care trădau o furie prost reţinută.

Văzându-l pe Yanez că se apropie, ea se ridică, îşi trecu de mai multe ori mâna peste frunte ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis şi îl fixă cu o privire ascuţită.

- Cine sunteţi? îl întrebă ea cu voce fremătătoare. Cine v-a permis să intraţi aici?

- Lordul Guillant, domnişoară, răspunse Yanez care o mânca din priviri pe această tânără fată pe care o considera foarte frumoasă, mult mai frumoasă decât reuşise Sandokan să îi spună.

- Şi ce doriţi?

- înainte de orice, o întrebare, spuse Yanez, privind în jurul lui pentru a se asigura că sunt cu adevărat singuri.

- Vorbiţi.

- Credeţi că ar putea să ne audă cineva?

Ea încruntă sprâncenele şi îl privi fix, ca şi cum ar fi vrut să îi citească în suflet şi să ghicească motivul acestei întrebări.

- Suntem singuri, răspunse ea după un moment.

- Ei bine, domnişoară, vin de foarte departe...

- De unde?

- Din Mompracem.

Marianne se ridică brusc, ca împinsă de un arc şi paloarea sa dispăru ca prin farmec.

- Din Mompracem? exclamă ea roşind. Dumneavoastră?... un alb?... un englez?

- Vă înşelaţi, domnişoară Marianne, nu sunt englez, eu sunt Yanez.

- Yanez! Prietenul, fratele lui Sandokan! Ah! Ce îndrăzneală să intraţi aici, în această vilă! Spuneţi-mi unde

este Sandokan. Ce face? Este salvat? Rănit? Vorbiţi-mi despre el sau mă faceţi să mor.

- Vorbiţi mai încet, domnişoară, pereţii pot avea urechi.

- Vorbiţi-mi despre el, prieten curajos, vorbiţi-mi despre Sandokan al meu.

- Până în prezent este viu, mai viu ca niciodată, domnişoară. Am scăpat de urmărirea soldaţilor fără multă oboseală şi fără să fim răniţi. Acum, Sandokan se găseşte în ambuscadă, pe cărarea care duce la Victoria, gata să vă răpească.

- Ah, Dumnezeule! Vă mulţumesc că aţi avut grijă de el! strigă ea cu lacrimi în ochi.

- Acum ascultaţi, domnişoară.

- Spuneţi, bravul meu prieten.

- Am venit aici pentru a-l convinge pe lord să părăsească vila şi să se retragă la Victoria.

- La Victoria! Dar cum mă va răpi el, când vom ajunge acolo?

- Sandokan nu va aştepta până atunci, domnişoară, spuse Yanez surâzând. El este ascuns cu oamenii săi, va ataca prin surprindere escorta şi vă va răpi imediat după ieşirea din vilă.

- Şi unchiul meu?

- Îl vom cruţa, vă promit.

- Şi mă va răpi?

- Da, milady.

- Şi unde mă va duce Sandokan?

- În insula lui.

Marianne îşi lăsă capul în piept şi tăcu.

- Domnişoară, continuă Yanez cu voce gravă, nu vă temeţi de nimic. Sandokan este unul dintre acei bărbaţi care ştiu să facă fericită femeia iubită. Este un om teribil, chiar

crud, dar iubirea l-a schimbat şi vă jur, domnişoară, că nu veţi regreta niciodată că aţi devenit soţia Tigrului Malaysiei.

- Vă cred, răspunse Marianne. Nu contează că trecutul lui a fost teribil, că a sacrificat sute de victime, că s-a răzbunat atroce! El mă adoră, va face pentru mine tot ce îi voi spune şi eu voi face din el alt om. îmi voi părăsi insula; el, la rândul lui, va părăsi Mompracemul; vom trăi departe de aceste locuri nefaste, departe, atât de departe încât nu vom mai auzi vorbindu-se despre ele. într-un mic colţ pierdut în mijlocul lumii, uitaţi de toţi dar fericiţi, vom trăi împreună şi niciodată nimeni nu va şti că soţul Perlei Labuanului este fostul Tigru al Malaysiei, omul unor fapte legendare, care a făcut să se clatine tronuri... Da, voi fi soţia lui, astăzi, mâine, întotdeauna şi îl voi iubi mereu!

- Ah, fiinţă divină! strigă Yanez căzându-i la picioare. Spuneţi-mi ce aş putea face pentru dumneavoastră, pentru a vă elibera şi a vă conduce la Sandokan, la bunul meu prieten şi frate.

- Aţi făcut deja prea mult venind aici şi vă voi fi recunoscătoare pentru asta până la moarte.

- Aceasta nu este destul. Trebuie să îl conving pe lord să se refugieze la Victoria pentru a-i da lui Sandokan posibilitatea să acţioneze.

- Dar dacă vorbesc eu, unchiul meu, care a devenit foarte bănuitor, se va teme de vreo trădare şi nu va mai părăsi vila.

- Aveţi dreptate, domnişoară. Dar cred că acum s-a hotărât să părăsească vila şi să se refugieze la Victoria. Dacă se mai îndoieşte de ceva, voi încerca să-i înlătur temerile.

- Fiţi atent, Yanez, căci el este foarte neîncrezător şi ar putea să bănuiască ceva. Sunteţi un alb, este adevărat, dar el ştie că Sandokan are un prieten alb.

- Voi fi prudent.
- Lordul vă aşteaptă?
- Da, domnişoară, m-a invitat la dejun.
- Duceti-vă, să nu intre la bănuieli.
- Vă voi revedea?
- Da, mai târziu ne vom revedea.
- Adio, domnişoară, spuse Yanez, sărutându-i curtenitor mâna.
- Adio, inimă nobilă. Nu vă voi uita niciodată.

Portughezul ieşi ca beat, total uluit de această imagine minunată.

- Dumnezeule! exclamă el îndreptându-se spre cabinetul lordului, nu am văzut niciodată o femeie atât de frumoasă şi, cu siguranță, încep să îl invidiez pe tâlharul de Sandokan.

Lordul îl aştepta plimbându-se în lung şi în lat, cu sprâncenele încruntate şi cu brațele încrucişate pe piept.

- Ei bine, tinere, ce primire v-a făcut nepoata mea? îl întrebă el cu o voce răguşită şi ironică.
- S-ar spune că nu îi place să audă vorbindu-se despre vărul meu William. Puțin a lipsit să nu mă dea pe uşă afară.

Lordul scutură din cap şi se încruntă şi mai tare.

- Mereu aceeaşi! Mereu aceeaşi! murmură el cu dinții strânşi.

Şi reîncepu să se plimbe, închis într-o tăcere crâncenă, agitându-şi cu nervozitate degetele, apoi, oprindu-se în fața lui Yanez, care îl privea fără să facă nici un gest, îl întrebă:

- Ce mă sfătuiți să fac?
- V-am spus deja, milord, că cel mai bun lucru de făcut ar fi să mergeți la Victoria.

- Este adevărat. Credeți că într-o zi nepoata mea l-ar putea iubi pe William? întrebă el.

- Sper, milord, dar ar trebui ca mai înainte Tigrul Malaysiei să moară.

- Credeți că vor reuşi să-l omoare?

- Banda sa este înconjurată de soldații noştri pe care îi comandă William.

- Da, este adevărat, el îl va omorî sau va fi omorât de Sandokan. Îl cunosc pe acest tânăr, este priceput şi curajos.

El tăcu din nou şi se opri în fața ferestrei, privind soarele care cobora încet spre orizont. După câteva minute se întoarse, spunând:

- Deci, mă sfătuiți să plec?

- Da, milord, răspunse Yanez. Profitați de această ocazie bună pentru a părăsi vila şi a vă refugia la Victoria.

- Şi dacă Sandokan a lăsat oameni ascunşi în împrejurimile parcului? Mi s-a spus că îl are cu sine pe acel alb numit Yanez, un om care este întrecut în îndrăzneală, cu greu, doar de Tigrul Malaysiei însuşi.

„Mulțumesc pentru compliment" îşi spuse foarte încet Yanez, făcând eforturi considerabile pentru a-şi retine râsul.

Apoi, privindu-l pe lord, îi spuse:

- Aveți o escortă suficientă pentru a respinge un atac.

- Cu ceva timp în urmă ea era numeroasă, dar acum s-a redus. A trebuit să-i înapoiez mulți oameni guvernatorului din Victoria, care avea nevoie urgentă de ei. Ştiți că garnizoana insulei este foarte mică.

- Este adevărat, milord.

Bătrânul căpitan îşi reîncepu mersul, fiind într-o stare de agitaţie. Părea chinuit de gânduri grave şi de o nedumerire adâncă.

Deodată, el se apropie brusc de Yanez şi îl întrebă:

- Nu aţi remarcat nimic care să vă dea de bănuit?
- Nu, milord.
- În consecinţă am putea încerca retragerea?
- Eu aşa cred.
- Totuşi mă îndoiesc.
- Despre ce, milord?
- Că au plecat toţi piraţii.
- Milord, nu mi-e frică de aceşti bandiţi. Vreţi să fac o ieşire prin împrejurimi?
- V-aş fi recunoscător. Vreţi o escortă?
- Nu, milord. Prefer să merg singur. Un om singur poate pătrunde până în mijlocul pădurii fără să atragă atenţia duşmanilor, în timp ce o mică trupă ar putea scăpa mult mai greu unei santinele atente.
- Aveţi dreptate, tinere. Când plecaţi?
- Imediat. În două ore se poate face un drum lung.
- Soarele va apune în curând.
- Va fi şi mai bine, milord.
- Nu vă este frică?
- Când sunt înarmat nu mi-e frică de nimeni.
- Acelaşi sânge bun al familiei Rosenthal, murmură lordul. Mergeţi, tinere, vă aştept la cină.
- Ah, milord! Un soldat!
- Dar nu sunteţi de asemenea un gentleman? Şi apoi peste puţin timp am putea deveni rude.
- Mii de mulţumiri, milord, spuse Yanez. În circa două ore voi fi înapoi.

El salută milităreşte, îşi luă sabia sub braţ, coborî calm scările şi intră în parc.

„Să mergem să îl căutăm pe Sandokan, îşi spuse el când se îndepărtă. Drace! Trebuie să îl mulțumim pe lord! Vei vedea, prietene, câtă recunoştiinţă îmi vei purta. Poţi fi sigur de pe acum că nu voi întâlni nici cea mai mică urmă de piraţi... Dumnezeule! Ce păcăleală magnifică! Nu credeam că va reuşi atât de bine. Treaba nu va merge de la sine, dar tâlharul de frate al meu se va însura cu tânăra fată cu părul de aur. Drace! Nu are gusturi rele, amicul! Nu am mai văzut o copilă atât de

frumoasă şi de graţioasă. Dar ce se va întâmpla apoi? Sărmane Mompracem, te văd în mare pericol. Haide! Să nu ne gândim la asta. Dacă totul trebuie să se termine rău, îmi voi câştiga existenţa în vreun oraş din Extremul Orient, la Canton sau la Macao şi voi spune adio pentru totdeauna acestor locuri."

Monologând astfel, portughezul traversase o parte a parcului. Se opri în faţa unei porţi păzite de o santinelă.

- Deschide-mi, prietene, spuse el.
- Plecaţi, sergent?
- Nu, merg să cercetez împrejurimile.
- Şi piraţii?
- Nu ar trebui să fie prin aceste locuri.
- Vreţi să vă însoţesc, sergent?
- Nu-i nevoie. Mă voi întoarce în circa două ore.

El ieşi pe poartă şi porni pe cărarea care ducea la Victoria. Cât timp putea fi văzut de santinelă, merse încet dar imediat ce fu protejat de arbori grăbi pasul şi intră în pădure.

Făcuse cam un kilometru când văzu un om țâşnind dintr-un tufiş şi ațintându-i calea. Acesta îl ochea în timp ce îi striga cu voce amenințătoare:

- Predă-te sau eşti mort.
- Nu mă mai recunoşti deloc deci, spuse Yanez scoțându-şi casca. Nu vezi bine, dragul meu Paranoa.
- Domnul Yanez! exclamă malaysianul.
- Chiar el, în carne şi oase, dragul meu. Ce faci tu aici, aşa de aproape de vila lordului Guillant?
- Supraveghez împrejmuirea parcului.
- Unde este Sandokan?
- La o milă de aici. Aduceți veşti bune, domnule Yanez?
- Mai bune nici nu s-ar putea.
- Ce vreți să fac eu?
- Aleargă la Sandokan şi spune-i că îl aştept aici. Totodată ordonă-i lui Juioko să pregătească prahul.
- Plecăm?
- Poate chiar în această noapte.
- Plec imediat.
- Un moment. Celelalte două prahuri au sosit?
- Nu, domnule Yanez şi începem să credem că ele sunt pierdute.
- Mii de tunete! Avem puțin noroc în expedițiile noastre. Aş! Avem oameni suficienți pentru a pune în derută escorta lordului. Du-te, Paranoa şi grăbeşte-te.
- Voi alerga mai repede ca un cal de curse.

Piratul plecă cu viteza unei săgeți. Yanez îşi aprinse o țigară, apoi se întinse sub un minunat *arequier* fumând liniştit.

Nu trecuseră nici douăzeci de minute şi îl văzu pe Sandokan sosind în goană mare. Era însoțit de Paranoa şi de alți patru pirați înarmați până în dinți.

- Yanez, prietene! strigă Sandokan repezindu-se la el. Ce am mai tremurat pentru tine! Ai văzut-o? Vorbeşte-mi despre ea, frate. Poveseşte-mi! Ard de nerăbdare şi de curiozitate!

- Alergi la fel de repede ca un crucişător, spuse portughezul râzând. După cum vezi, mi-am îndeplinit misiunea de adevărat englez şi chiar de rudă a acestui bandit de baronet. Ce succes, dragul meu! Nimeni nu a avut nici cea mai mică îndoială în ce mă priveşte.

- Nici chiar lordul?

- Oh, el! El mai puțin ca toți ceilalți. Este suficient să îți spun că mă aşteaptă să cinăm.

- Şi Marianne?

- Am văzut-o şi o găsesc frumoasă de mă face să-mi pierd capul. Când, mai târziu, am văzut-o plângând...

- Ai văzut-o plângând! strigă Sandokan cu accente de turbare. Spune-mi ce a făcut să curgă lacrimile sale! Spune-mi şi voi smulge inima blestematului care a făcut să plângă frumoşii săi ochi.

- Devii pătimaş, Sandokan? A plâns pentru tine.

- Ah, făptură sublimă! exclamă piratul. Povesteşte-mi totul, Yanez, te rog.

Portughezul nu aşteptă să i se spună de două ori şi îi povesti ce se întâmplase, mai întâi între lord şi el, apoi cu tânăra fată.

- Bătrânul pare foarte decis să plece, conchise el.

În consecință, poți fi sigur că nu te vei întoarce singur la Mompracem. Totuşi fii foarte prudent, frate, căci sunt mulți soldați în parc şi va trebui să luptăm cu curaj pentru a pune escorta pe fugă. Şi apoi mă tem de bătrân. Ar fi capabil să-şi omoare nepoata, decât să o lase răpită.

- O vei revedea în seara asta?

- Da, desigur.
- Ah! Dacă aş putea să intru şi eu în vilă.
- Ce nebunie!
- Când va porni la drum lordul?
- Nu ştiu încă; totuşi, mă gândesc că va lua o decizie în seara asta.
- Crezi că va pleca în noaptea asta?
- Presupun.
- Cum am putea fi siguri?
- Nu este decât o cale.
- Care?
- Să trimitem pe unul din oamenii noştri în chioşcul chinezesc sau în seră şi să aştepte acolo ordinele mele.

- Sunt santinele în parc?
- Nu. Nu am văzut decât la porţi, răspunse Yanez.
- Dacă aş merge chiar eu în seră?
- Nu, Sandokan. Tu nu trebuie să părăseşti cărarea. Lordul ar putea să-şi grăbească plecarea şi prezenţa ta este necesară pentru a conduce oamenii. Tu faci cât zece.
- Îl voi trimite pe Paranoa. Este priceput şi prudent şi va ajunge la seră fără să fie văzut. Cum va apune soarele el va trece împrejmuirea şi va merge să aştepte ordinele tale.

Rămase un moment tăcut, apoi spuse:
- Şi dacă lordul îşi schimbă planurile şi rămâne în vilă?
- Drace! Proastă afacere.
- Tu nu ai putea să deschizi poarta în timpul nopţii şi să ne laşi să intrăm? Şi de ce nu? Mi se pare o idee bună.
- Mie mi se pare dificilă, Sandokan. Soldaţii sunt mulţi, ar putea să se baricadeze în camere şi să opună o rezistenţă

îndelungată. Apoi lordul, aflându-se în pericol, ar putea să se lase cuprins de furie şi să-şi omoare nepoata cu pistolul. Nu trebuie să ai încredere în acest om, Sandokan.

- Este adevărat, spuse Tigrul suspinând. Lordul James ar fi capabil să o omoare pe tânără decât să o vadă răpită de mine.

- Vei aştepta?

- Da, Yanez. Totuşi, dacă nu se decide să plece curând, eu voi încerca o lovitură disperată.

Nu putem rămâne mult timp aici. Trebuie să o iau pe tânăra fată înainte de a se afla la Victoria că noi suntem aici şi că la Mompracem aproape nu mai sunt oameni. Tremur pentru insula mea. Dacă am pierde-o, ce am deveni noi? Toate averile noastre sunt acolo!

- Voi încerca să-l determin pe lord să grăbească plecarea.

În acest timp tu ia măsuri să se pregătească prahul şi adună aici tot echipajul. Trebuie să punem escorta pe fugă printr-o singură lovitură, pentru a nu-i permite lordului să comită fapte disperate.

- Sunt mulţi soldaţi la vilă?

- Vreo zece şi cam tot pe atâţia indigeni.

- Atunci victoria este a noastră.

Yanez se ridică.

- Te întorci acolo? îl întrebă Sandokan.

- Nu este politicos să laşi să te aştepte un căpitan care te-a invitat la cină, răspunse portughezul surâzând.

- Cât te invidiez, Yanez.

- Nu pentru cină, nu-i aşa, Sandokan? O vei vedea mâine pe tânăra fată.

- Sper, răspunse Sandokan suspinând; adio, prietene, du-te şi convinge-l.

- Îl voi vedea pe Paranoa într-o oră sau două.

- Te va aştepta până la miezul nopţii.

îşi strânseră mâinile şi plecară fiecare în partea lui.

În timp ce Sandokan şi oamenii lui intrau în pădure, Yanez îşi aprinse o ţigară şi se îndreptă spre parc, ca şi cum revenea dintr-o plimbare şi nu dintr-o recunoaştere.

Trecu prin faţa santinelei şi începu să se plimbe prin parc, căci era încă prea devreme pentru a se prezenta în faţa lordului.

La un cot al unei mici cărări, el o întâlni pe lady Marianne care părea că îl caută.

- Ah, ce fericire, domnişoară! exclamă el înclinându-se.

- Vă căutam, răspunse tânăra întinzându-i mâna.

- Aveţi ceva important să-mi spuneţi?

- Da, că vom pleca peste cinci ore la Victoria.

- Lordul v-a spus-o deja?

- Da.

- Sandokan este pregătit, domnişoară; piraţii au fost avertizaţi şi aşteaptă escorta.

- Dumnezeule! murmură ea acoperindu-şi faţa cu mâinile.

- Trebuie să fiţi puternică şi hotărâtă în acest moment, domnişoară.

- Şi unchiul meu... mă va blestema!... mă va detesta!

- Dar Sandokan vă va face fericită, cea mai fericită dintre femei.

Două lacrimi alunecau încet pe obrajii roz ai tinerei.

- Plângeţi? spuse Yanez. Ah! Nu plângeţi, domnişoară Marianne.

- Mi-e frică, Yanez.

- De Sandokan?

- Nu, ci de viitor.

- Acesta va fi fericit, căci Sandokan va face ceea ce veţi vrea. Este gata să-şi incendieze el însuşi propriile prahuri, să-şi împrăştie bandele, să-şi uite răzbunările, să-şi ia definitiv adio de la insula sa şi să-şi sfărâme puterea. Va fi suficient un singur cuvânt din partea dumneavoastră pentru a-l determina.

- Deci mă iubeşte cu pasiune?

- La nebunie, domnişoară.

- Dar cine este acest bărbat? De ce atâta sânge şi atâtea răzbunări? De unde vine el?

- Ascultaţi-mă, domnişoară, spuse Yanez oferindu-i braţul şi conducând-o pe o cărare mai izolată. Lumea crede că Sandokan nu este decât un pirat obişnuit, ieşit din pădurile din Borneo, însetat de sânge şi de pradă, dar se înşeală; el este de spiţă regală şi nu este un pirat, ci un răzbunător. Sandokan s-a născut când tatăl său se urca pe tronul din Muluder, un regat care se afla aproape de ţărmul nordic din Borneo. Monarhul, puternic ca un leu, mândru ca un erou antic, îndrăzneţ ca un tigru, curajos până la nebunie, atrase de partea lui populaţiile

vecine regatului său, ale cărui frontiere le extinsese până la regatul din Varauni şi la fluviul Koti. Aceste fapte îi fură fatale. Englezii şi olandezii, invidioşi pe această nouă putere

care părea că va supune întreaga insulă, se aliară cu sultanul din Borneo pentru a-l răsturna pe îndrăzneţul războinic. Mai întâi aurul, apoi fierul sfârşiră prin a distruge noul regat. Trădători răsculară diversele triburi, ucigaşi plătiţi asasinară soţia, fraţii şi surorile suveranului; bande puternice invadară regatul său în mai multe locuri, corupând conducătorii, corupând trupele, prădând, omorând şi comiţând atrocităţi nemaiauzite. Regele muri şi el şi Sandokan îi succedă la tron. El luptă cu furia disperării, bătându-i pe unii, distrugându-i pe alţii. Trădările îl învăluiră chiar în propriul palat; iar într-o noapte cu incendii şi masacre el abia putu să scape cu o mică escortă de viteji. Cutreieră mai mulţi ani coastele nordice din Borneo, uneori urmărit ca o fiară sălbatică, alteori fără mâncare, pradă unor mizerii incredibile, sperând mereu că va urca iar pe tronul

părinţilor săi şi îşi va răzbuna familia asasinată, până ce într-o noapte, dezgustat de toţi şi de toate, se îmbarcă pe un prahu jurând război până la moarte întregii rase albe. Se instală la Mompracem, angajă oameni în slujba lui şi începu să cutreiere marea. Ca şi tatăl său, era puternic, prudent, viteaz şi însetat de răzbunare. Devastă coastele sultanatului, atacă navele engleze şi olandeze, fără linişte şi mulţumire. Deveni teroarea mării; deveni teribilul Tigru al Malaysiei... Restul îl cunoaşteţi.

- Deci el este răzbunătorul familiei sale? exclamă Marianne.

- Da, domnişoară, un răzbunător care îşi plânge adesea tatăl, mama, fraţii şi surorile căzuţi sub armele asasinilor; un răzbunător care nu a comis niciodată fapte infame, care i-a

respectat pe cei slabi, care a cruțat totdeauna femeile şi copiii, care îşi distruge duşmanii nu dintr-o simplă sete de răzbunare, ci pentru a ridica într-o zi o armată de viteji şi a-şi recuceri regatul.

- Ah, ce bine îmi fac vorbele voastre, Yanez! spuse tânăra fată.

- Acum sunteți hotărâtă să îl urmați pe Tigrul Malaysiei?

- Da, sunt a lui, căci îl iubesc, şi îl iubesc până acolo că fără el, viața mea ar fi un chin.

- Să revenim la vilă, domnişoară. Dumnezeu va veghea asupra noastră.

Yanez o conduse pe tânără în casă şi intrară împreună în sufragerie.

Lordul era deja acolo şi se plimba cu rigiditatea unui adevărat englez născut pe malurile Tamisei. Era la fel de posomorât şi îşi ținea capul în piept.

Cu toate acestea, văzându-l pe Yanez, se opri şi îi spuse:

- Sunteți aici? Am crezut că ați pățit vreo nenorocire văzându-vă ieşind din parc.

- Am vrut să mă asigur eu însumi, cu ochii mei, că nu este nici un pericol, milord, răspunse liniştit Yanez.

- Nu ați văzut nici unul din aceşti câini din Mompracem?

- Nici unul, milord; putem să mergem la Victoria în siguranță deplină.

Lordul rămase tăcut câteva clipe, apoi, întorcându-se spre Marianne, care se oprise în fața unei ferestre:

- Ați auzit că mergem la Victoria?

- Da, răspunse ea sec.

- Veniți?
- Știți bine că orice rezistență din partea mea ar fi inutilă.
- Credeam că voi fi obligat să vă târăsc cu forța.
- Domnule!

Portughezul văzu o flacără trecând prin ochii fetei, dar rămase liniștit, deşi se simțea cuprins de dorința violentă de a-l omorî pe bătrân.

- Aş! exclamă lordul şi mai ironic, oare nu îl mai iubiți pe acest erou bătăuş, de sunteți de acord să veniți la Victoria? Primiți felicitările mele, domnişoară.

- încetați! strigă tânăra cu un asemenea ton că îl făcu să tremure chiar și pe lord.

Rămaseră câteva clipe tăcuți, privindu-se unul pe altul, ca două fiare care se provoacă înainte de a se dezlănțui.

- O! Vei ceda sau te voi zdrobi! spuse lordul furios. Te voi împuşca mai degrabă decât să te văd ajungând soția acestui câine numit Sandokan.

- Făceți-o! spuse ea, apropiindu-se cu un aer amenințător.

- Vrei să îmi faci scene! Ar fi inutil. Şti bine că sunt inflexibil. Mai bine du-te şi pregăteşte-te de plecare.

Tânăra se opri. Schimbă o privire iute cu Yanez, apoi ieşi din cameră trântind uşa cu putere.

- Ați văzut-o, spuse lordul întorcându-se spre Yanez. Crede că poate să mă sfideze, dar se înşeală. Pentru Dumnezeu! O voi distruge.

În loc să-i răspundă, Yanez îşi simți fruntea îmbrobonită cu picături mari de transpirație rece şi îşi încrucişă brațele pe piept pentru a nu fi tentat să pună mâna pe sabie. Şi-ar fi dat

jumătate din sângele său pentru a se descotorosi de acest bătrân pe care îl ştia acum capabil de orice.

Lordul se mai plimbă câteva clipe prin cameră, apoi îi făcu semn lui Yanez să se aşeze la masă.

Cina fu tăcută. Lordul abia se atinse de mâncare; portughezul, în schimb, făcu mare cinste diverselor feluri, ca omul care nu ştie când va lua următoarea masă.

Abia terminaseră când intră un om.

- înălțimea voastră m-a chemat? întrebă el.
- Spune-le soldaților să fie gata de plecare.
- La ce oră?
- Vom părăsi vila la miezul nopții.
- Călare?
- Da, şi spune-le la toți să pună încărcături noi în puştile lor.
- înălțimea voastră va fi ascultată întocmai.
- Plecăm toti, milord? întrebă Yanez.
- Nu, vor rămâne aici patru oameni.

- Escorta va fi numeroasă?
- Vor fi doisprezece soldați credincioşi şi zece indigeni.
- Cu o asemenea escortă nu trebuie să ne temem de nimic.
- Nu îi cunoaşteți pe pirații din Mompracem, tinere. Dacă am ajunge să-i întâlnim, nu ştiu a cui ar fi victoria.
- îmi permiteți să cobor în parc, milord?
- Ce vreți să faceți?
- Să supraveghez pregătirile soldaților.

Portughezul ieşi şi coborî repede scara, spunându-şi:

„Sper să ajung la timp pentru a-l avertiza pe Paranoa. Sandokan va pregăti o frumusețe de ambuscadă."

El trecu prin faţa soldaţilor fără să se oprească şi, orientându-se cât mai bine putea, intră pe o alee care trebuia să îl ducă la seră.

Cinci minute mai târziu se găsea în mijlocul grupului de bananieri unde luase prizonier pe soldatul englez.

Privi în jurul lui pentru a fi sigur că nu a fost urmărit, apoi se apropie de seră şi deschise uşa.

Imediat văzu o umbră neagră ridicându-se în faţa lui şi o mână îi puse ţeava unui pistolet în piept.

- Sunt eu, Paranoa, spuse el.
- Ah, dumneavoastră, domnule Yanez!
- Pleacă imediat, aleargă fără să te opreşti şi anunţă-l pe Sandokan că în câteva ore noi vom părăsi vila.
- Şi unde trebuie să vă aşteptăm?
- Pe cărarea care duce la Victoria.
- Veţi fi numeroşi?
- Circa douăzeci.
- Plec imediat. La revedere, domnule Yanez.

Malaysianul se repezi pe alee şi dispăru în umbra deasă a plantelor.

Când Yanez se întoarse la vilă, lordul se pregătea să coboare scara peronului. îşi luase sabia şi avea o carabină în bandulieră.

Escorta era pregătită. Era formată din douăzeci şi doi de oameni, doisprezece albi şi zece indigeni, toţi înarmaţi până în dinţi.

Caii tropăiau aproape de poarta parcului.

- Unde este nepoata mea? întrebă lordul.
- Iat-o, răspunse sergentul care comanda escorta.

într-adevăr, în acel moment Marianne cobora scara.

Era îmbrăcată în costum de amazoană cu o fustă de catifea albastră şi un corsaj din acelaşi material - costum şi culoare care accentuau paloarea şi frumuseţea feţei sale. Pe frumosul ei păr auriu, purta o pălărie de fetru pe care o înclinase puţin într-o parte.

Portughezul, care o privea cu atenţie, văzu două lacrimi tremurând în genele sale şi faţa marcată de o vie nelinişte.

Nu mai era fata energică care fusese cu câteva ore mai devreme, când vorbea cu atâta ardoare şi mândrie. Ideea unei răpiri în asemenea condiţii, ideea de al părăsi pentru totdeauna pe unchiul său care era unica rudă pe care o mai avea, rudă care, desigur, nu o iubea, dar care fusese atât de atent cu ea în timpul copilăriei sale, ideea de a părăsi aceste locuri în care trăise pentru a se arunca într-un viitor nesigur, în braţele bărbatului care se numea Tigrul Malaysiei, părea să o înspăimânte.

Când încălecă, lacrimile pe care nu mai putea să şi le reţină îi udau faţa şi hohotele de plâns îi scuturau pieptul.

Yanez îşi împinse calul aproape de al ei şi îi spuse:

- Curaj, domnişoară, viitorul Perlei Labuanului va fi fericit.

La ordinul lordului, mica trupă se puse în mişcare şi ieşi din parc, apucând-o pe cărarea care ducea la ambuscadă.

Şase soldaţi deschideau drumul, cu carabinele în mâini şi cu ochii cercetând atent marginile cărării pentru a evita orice surpriză. Urma lordul, apoi Yanez şi tânăra fată, flancaţi de patru alţi soldaţi. Restul închideau coloana în grup compact, cu armele în faţa şeii.

În ciuda ştirilor bune aduse de Yanez, toţi erau bănuitori şi scrutau cu atenţie pădurea care îi înconjura. Lordul nu părea

interesat de aceasta, dar din când în când, îi arunca Mariannei priviri amenințătoare. Acest om, evident, era gata să-şi omoare nepoata la cea mai mică încercare a piraților.

Din fericire Yanez, care nu îl pierdea din vedere, înțelesese intențiile sale sinistre şi era pregătit să o apere pe tânăra fată.

Făcuseră deja circa doi kilometri, într-o linişte deplină, când, în dreapta cărării, se auzi un fluierat uşor.

Yanez, care aştepta atacul dintr-un moment în altul, scoase sabia din teacă şi se puse între lord şi lady Marianne.

- Ce faceți? întrebă lordul care se întorsese brusc.
- Nu ati auzit? întrebă Yanez la rândul lui.
- Un fluierat?
- Da.
- Ei şi!
- Asta înseamnă că prietenii mei v-au înconjurat, spuse Yanez cu răceală.

- Ah, trădare! urlă lordul, scoțând sabia din teacă şi repezindu-şi calul spre portughez.
- Prea târziu! strigă acesta aruncându-se în fața Mariannei.

într-adevăr, în aceeaşi clipă, două salve porniră de pe cele două laturi ale cărării, trântind la pământ patru oameni şi şapte cai; şi treizeci de bărbați, treizeci de tigrii din Mompracem se repeziră afară din pădure, scoțând strigăte înspăimântătoare şi atacând cu furie trupa.

Sandokan, care îi conducea, se aruncă în mijlocul cailor, în spatele cărora se grupaseră soldații din escortă şi doborâ cu o

formidabilă lovitură de iatagan pe primul om care se afla în faţa lui.

Lordul scoase un adevărat muget. Cu un revolver în mâna stângă, cu sabia în dreapta, el se îndreptă spre Marianne care se agăţase de coama calului său; dar Yanez descălecase. El o prinse pe tânăra fată, o ridică din şa şi purtând-o în braţele sale puternice, încerca să treacă printre soldaţii şi indigenii care se apărau cu furia disperării în spatele baricadei formate de caii lor.

- Loc! Loc! striga el, încercând să acopere cu vocea vacarmul împuşcăturilor şi loviturile violente ale armelor.

Dar nimeni nu îi dădea atenţie, mai puţin lordul care se pregătea să îl atace. Pentru nenorocirea - sau pentru norocul său, poate - tânăra leşină în braţele sale.

Tocmai o depunea după un cal mort când lordul, palid de furie, trase asupra lui.

Glonţul nu îl lovi, iar el îşi luă sabia strigând:

- Aşteaptă puţin, bătrân lup de mare, aşteaptă să te fac să simţi vârful săbiei mele.

- Trădătorule! Te voi omorî! răspunse lordul.

Se repeziră unul la altul; unul hotărât să se sacrifice pentru a o salva pe tânăra fată, celălalt decis la orice pentru a o smulge Tigrului Malaysiei.

În timp ce ei se băteau cu înverşunare, englezii şi piraţii se luptau cu o furie asemănătoare, încercând să se respingă unii pe alţii.

Primii, reduşi acum la o mână de oameni, dar bine adăpostiţi de baricada formată din caii lor, acum toţi morţi, se apărau cu curaj, ajutaţi de indigenii care se băteau cu furie

oarbă, amestecându-şi strigătele lor sălbatice cu cele ale piraţilor. Ei loveau la voia întâmplării, servindu-se de paturile puştilor, se retrăgeau, înaintau, dar se ţineau bine.

Sandokan, cu iataganul în mână, încerca în zadar să străpungă acest zid viu pentru a alerga în ajutorul portughezului care obosise respingând atacurile furioase ale bătrânului lup de mare. El răgea ca o fiară feroce, înainta nebuneşte în mijlocul baionetelor urmat de teribila sa bandă care agita topoare însângerate şi grele săbii de abordaj.

Totuşi rezistenţa englezilor nu putea să dureze mult. Tigrul îşi conduse pentru o ultimă dată oamenii la atac şi reuşi să îi respingă pe soldaţi, care se retraseră unii după alţii în cea mai mare dezordine.

- Ţine-te bine, Yanez! Sosesc!

Exact în acest moment sabia portughezului se sparse drept la mijloc. El se găsi dezarmat având în spate pe tânăra fată iar în faţă pe lord.

- Ajutor, Sandokan! strigă el.

Lordul se repezi la el scoţând un strigăt de victorie, dar Yanez nu se pierdu. El evită cu un salt într-o parte lovitura de sabie a lordului şi, cu o lovitură de cap în plin piept, îl respinse violent.

Căzură amândoi şi începură să se zbată, încercând să se strângă de gât şi rostogolindu-se printre morţi şi răniţi.

- John! spuse lordul văzând la câţiva paşi de el un soldat căzut, lovit în faţă de o lovitură de topor, John! Omoar-o pe lady Marianne! Îţi ordon!

Soldatul făcu un efort disperat, se ridică în genunchi cu pumnalul în mână, gata să asculte, dar nu mai avu timp.

Englezii, cedând în faţa numărului, fugeau. Iar Tigrul era acolo, la doi paşi...

Cu o lovitură puternică îl trânti pe omul care mai era în picioare, sări la soldatul care ridicase arma asupra tinerei fete şi îl lăsă mort cu o lovitură de iatagan.

- Este a mea! A mea! A mea! striga piratul, luând-o în brațe şi strângând-o la pieptul său pe tânăra fată încă leşinată.

Sări afară din învălmăşeală şi fugi în pădure, în timp ce oameni săi terminau urmărirea englezilor.

Lordul, lovit de Yanez de un trunchi de copac, rămase singur, pe jumătate mort...

Capitolul douăzeci şi patru

Soţia tigrului

Noaptea era superbă. Luna, astrul nopţilor senine, strălucea pe un cer fără nori, răspândindu-şi lumina palidă de un albastru uşor asupra pădurii întunecate şi misterioase, asupra apelor murmurânde ale râului şi reflectându-se tremurător în valurile imensei mări malaysiene.

Un zefir uşor, aducând parfumurile suave ale unor flori minunate, agita frunzişul cu un foşnet uşor şi, coborînd spre mare, mergea spre vest ca să se stingă în orizonturi îndepărtate.

Totul era linişte, pace şi mister.

Cu greu, din când în când, ajungeau pe puntea prahului piraţilor zgomotul monoton al resacului care se spărgea pe plaja goală şi geamătul brizei care amintea de bocete şi de hohote.

Rapidul vas tocmai părăsea gura micului fluviu şi se îndrepta spre vest, lăsând în urma lui Labuanul, care deja dispăruse în întuneric.

Doar trei persoane vegheau pe puntea lui.

Yanez, tăcut, trist, adâncit în gândurile sale, aşezat în spate, cu o mână pe bara cârmei; Sandokan şi tânăra fată cu părul de aur, aşezaţi în faţă, ascunşi de marile pânze, mângâiaţi de briza nopţii.

Piratul o strângea la piept pe frumoasa fugară şi îi ştergea lacrimile care îi străluceau în gene.

- Ascultă, dragostea mea, îi spunea el, nu mai plânge, te voi face fericită, imens de fericită şi voi fi al tău pentru

totdeauna, numai al tău. Vom pleca departe de aceste insule, vom îngropa trecutul meu cumplit şi niciodată nu vom mai auzi nimic nici despre piraţii mei, nici despre sălbatica mea insulă Mompracem. Gloria mea, puterea mea, răzbunările mele sângeroase, numele meu redutabil, voi uita totul pentru tine; pentru tine vreau să devin alt om. Ascultă-mă, fetiţă adorată! Până acum eram crud, teribil, eram Tigrul... nu voi mai fi... îmi voi înfrânge elanurile naturii mele sălbatice, voi sacrifica puterea mea, voi părăsi această mare, pe care altădată aveam orgoliul să o numesc marea mea; voi părăsi teribilele mele bande cărora le-am dat tristul meu renume. Nu mai plânge, Marianne, viitorul care te aşteaptă nu va fi întunecat, nici cumplit, el va fi, dimpotrivă, vesel şi fericit. Vom pleca departe, atât de departe încât nu vom mai auzi niciodată vorbindu-se despre aceste insule, aceste insule care ne-au văzut crescând, trăind, iubind şi suferind. Vom pierde patrie, prieteni, rude, dar ce contează! îţi voi da altă insulă mai veselă, mai frumoasă, unde nu voi mai auzi niciodată bubuitul tunurilor, unde nu voi mai vedea, nici în visele mele, mulţimea victimelor pe care le-am jertfit. Nu! Nu voi mai vedea, niciodată, nimic din toate acestea şi voi putea să-ţi spun şi să-ţi repet fără încetare, de dimineaţa până seara: „Te iubesc! Te iubesc şi sunt soţul tău." Oh! Repetă-mi şi tu acest cuvânt atât de dulce, pe care nu l-am mai auzit niciodată în viaţa mea furtunoasă.

Tânăra fată se abandonase în braţele piratului, spunându-i printre suspine:

- Te iubesc, Sandokan! Te iubesc aşa cum nici o femeie nu a iubit niciodată pe pământ!

Sandokan o strânse la pieptul său; buzele sale dezmierdau părul său de aur şi fruntea imaculată.

- Acum, că eşti a mea, va fi vai de cel care te va atinge! reluă piratul. Astăzi suntem pe mare, dar mâine vom fi pe tărâmul meu inaccesibil unde nimeni nu va îndrăzni să vină să te supere. Apoi, când orice pericol va dispare, vom merge unde vei vrea tu, iubita mea.

- Da, murmură Marianne; da, vom merge departe, atât de departe încât nu vom mai auzi vorbindu-se de insulele noastre.

Un suspin adânc, care părea un geamăt, scăpă din pieptul său şi ea leşină în braţele lui Sandokan.

Aproape în acelaşi moment o voce spuse:

- Frate, duşmanul ne urmăreşte!

Piratul se întoarse şi se trezi în faţa lui Yanez care îi arătă un punct luminos pe mare.

- Duşmanul? întrebă Sandokan, cu trăsăturile răvășite.

- Tocmai am văzut această lumină. Vine dinspre est: poate este o navă de acolo, care aleargă după noi pentru a lua înapoi prada răpită ce se află la bordul nostru.

- Yanez! O vom apăra! strigă Sandokan. Vai de cel ce va încerca să ne împiedice trecerea! Pentru ochii Mariannei aş fi în stare să mă lupt cu întreaga omenire.

El privi cu atenţie felinarul pe care i-l arătase Yanez şi îşi scoase iataganul.

În acest moment, Marianne tocmai îşi revenea. Văzând piratul cu arma în mână, ea scoase un uşor strigăt de spaimă.

- De ce ai arma scoasă din teacă, Sandokan? întrebă ea pălind.

Piratul o privi cu o tandreţe infinită, ezită, apoi o trase încetişor în spate şi îi arătă felinarul.

- O stea? întrebă Marianne.

- Nu, este o navă care ne urmăreşte, este un ochi care scrutează cu aviditate marea pentru a ne găsi.

- Doamne! Deci ne vânează!

- Probabil, dar vor găsi obuze şi mitralii pentru cel puțin zece dintre ai lor.

- Dar dacă te omoară?

- Să mă omoare? exclamă piratul ridicându-se în toată înălțimea sa în timp ce un fulger îi trecu prin ochi. Eu sunt invulnerabil!

Crucişătorul, căci asta trebuia să fie, devenise deja o umbră. Catargele sale se detaşau acum net pe fondul curat al cerului şi se vedea ridicându-se o coloană groasă de fum prin care zburau mii de scântei.

Prova sa spinteca rapid valurile care scânteiau sub clarul de lună şi vântul aducea până la prahu zgomotul maşinilor.

- Vino! Vino! Blestematule! striga Sandokan provocându-l cu iataganul său, în timp ce cu celălalt braț îşi susținea logodnica. Vino să te măsori cu Tigrul! Spune tunurilor tale să bubuie, aruncă-ți oamenii la abordaj! Te sfidez!...

Apoi, întorcându-se spre Marianne care privea cu spaimă nava duşmană ce îi prindea din urmă:

- Vino iubita mea, îi spuse el. Te voi duce într-un loc unde vei fi la adăpost de aceşti oameni care până ieri erau compatrioții tăi şi care astăzi sunt duşmanii tăi.

El se opri o clipă, fixând crucişătorul care mergea cu toată viteza cu o privire pătrunzătoare, apoi o conduse pe Marianne în cabină. Era o cămăruță mică aranjată cu eleganță, un adevărat cuib. Pereții dispăruseră sub tapiserii groase din Orient, iar podeaua era acoperită cu covoare indiene moi.

În colțuri erau aranjate mobile bogate, splendide, din palisandru şi abanos încrustate cu sidef.

- Aici gloanțele nu te vor atinge, Marianne, spuse Sandokan. Plăcile de oțel care acoperă spatele vasului meu le vor opri.

- Dar tu, Sandokan?

- Eu? Eu urc pe punte pentru a comanda. Prezența mea este necesară pentru a conduce lupta când crucişătorul ne va ataca.

- Dar dacă te loveşte un glonț?

- Nu te teme de asta, Marianne.

- Mă tem pentru tine.

- Morții îi este frică de Tigrul Malaysiei! răspunse piratul cu o mândrie supremă.

- Şi dacă marinarii vor trece la abordaj?

- Nu mi-e frică de ei, iubito. Oamenii mei sunt toți nişte viteji, adevărați tigrii gata să moară pentru şeful lor şi pentru tine. Compatrioții tăi nu au decât să vină la abordaj. Îi vom lichida şi îi vom arunca în mare.

- Te cred, luptătorul meu viteaz, şi totuşi mi-e frică. Ei te urăsc, Sandokan şi, pentru a scăpa de tine, ar fi capabili să încerce vreo nebunie. Păzeşte-te de ei, prieten curajos, căci au jurat moartea ta.

- Au jurat moartea mea! strigă Sandokan pe un ton de dispreț. Ei să îl omoare pe Tigrul Malaysiei! Să încerce numai, să îndrăznească! îmi pare că am devenit atât de puternic încât aş putea opri cu mâna obuzele tunurilor lor. Nu, nu mă tem de nimic pentru mine, iubito. îl voi pedepsi pe insolentul care vine să mă sfideze şi mă voi întoarce la tine.

- în acest timp, eu mă voi ruga pentru tine, viteazul meu Sandokan.

- Şi acum, spuse el ridicându-se cu mândrie, între noi, navă blestemată care vii să-mi tulburi fericirea!

- Dumnezeule! Protejează-l, murmură tânăra căzând în genunchi.

Echipajul prahului, deşteptat de strigătul de alarmă al lui Sandokan şi de prima voltă, urcase repede pe punte, gata de luptă.

Văzând nava duşmană atât de aproape, piraţii se repeziră cu curaj la tunuri şi la mitraliere pentru a răspunde provocării crucişătorului.

Artileriştii ochiseră deja cu tunurile, când apăru Sandokan.

Văzându-l că apare, un urlet se ridică din rândul piraţilor:

- Trăiască Tigrul!

- Faceţi-mi loc! strigă Sandokan împingându-i pe artilerişti. Eu singur sunt suficient pentru a-l pedepsi pe acest insolent. Blestematul nu se va întoarce la Labuan să se laude că a ciuruit drapelul Mompracemului.

S-ar fi spus că acest om redevenise Tigrul Malaysiei din timpurile trecute. Ochii îi străluceau ca doi tăciuni aprinşi iar trăsăturile sale exprimau o ferocitate înspăimântătoare.

Se simţea că o turbare cumplită îi cuprindea inima.

- Mă sfidezi! spuse el. Vino şi ţi-o voi arăta pe soţia mea! Ea este aici, apărată de iataganul şi de tunurile mele. Vino să mă prinzi dacă eşti în stare. Tigrii din Mompracem te aşteaptă!

El se întoarse spre Paranoa, care era lângă el ţinând bara şi îi spuse:

- Trimite zece oameni în cală ca să aducă pe punte mortierul ghintuit pe care te-am pus să-l îmbarci.

Puţin mai târziu, zece piraţi urcau cu greu un tun scurt, de treizeci de milimetri calibru, pe care îl legară strâns, cu nişte funii, lângă catargul mare.

Era o piesă de mare precizie.

Un artilerist introduse obuzul în chiulasă.

- Acum, să aşteptăm ziua, zise Sandokan. Vreau, navă blestemată, să-ţi arăt pe soţia mea şi drapelul meu.

Se urcă pe bastingajele de artilerie şi se aşeză, cu braţele încrucişate pe piept, privind fix crucişătorul.

- Dar ce vrei să faci? îl întrebă Yanez. Nava va fi la distanţa de tragere peste puţin şi va deschide focul asupra noastră.

- Cu atât mai rău pentru ea.

- Să aşteptăm deci, dacă aşa vrei tu.

Portughezul nu se înşelase. Deşi prahul mergea cu viteză, zece minute mai târziu crucişătorul nu mai era decât la doi kilometri.

Deodată, în partea din faţă a navei sclipi un fulger şi o explozie puternică zgudui straturile de aer, dar nu se auzi şuieratul ascuţit al proiectilului.

- A! exclamă Sandokan, rânjind, îmi ceri să mă opresc şi să-ţi prezint pavilionul? Yanez, desfăşoară pavilionul piraţilor. Este un clar de lună splendid, vor putea să-l vadă cu binoclurile lor.

Portughezul se execută.

Nava părea că nu aşteaptă decât un semn; ea îşi dublă viteza şi, ajunsă la o mie de metri, trase o nouă lovitură de tun, iar de data asta obuzul trecu şuierând pe deasupra prahului.

Sandokan nu se emoţiona. Oamenii săi se instalaseră la posturile lor de luptă, dar nu răspunseră la ameninţare.

Nava continua să înainteze, dar mai încet şi cu prudenţă. Această linişte trebuie că îi preocupa serios, căci ei ştiau că vasele de piraţi erau totdeauna înzestrate cu echipaje hotărâte.

Ajuns la opt sute de metri, nava trase un al doilea proiectil care, prost ochit, se înfundă în mare după ce atinse în treacăt cuirasa din spate a micului vas.

Un al treilea, câteva minute mai târziu, traversă puntea prahului, găuri pânzele catargului mare şi trinchetului şi explodă lângă un tun, făcând să plouă cu schije până la bastingajul unde era aşezat Sandokan.

Acesta se îndreptă cu un gest superb şi, întinzând mâna spre nava duşmană, îi strigă cu voce ameninţătoare:

- Trage! Trage, navă blestemată! Când vei putea să mă vezi, îţi voi sfărâma maşinile şi îţi voi opri zborul.

Alte două fulgere sclipiră în partea din faţă a navei, urmate de două detunături ascuţite.

Unul dintre obuze sfărâmă o parte din bastingajele din spate la doar doi paşi de Sandokan, în timp ce celălalt îi sfărâmă capul unui om aflat pe micul castel de la pupa.

Un urlet de furie se ridică din rândul echipajului.

- Răzbunare! Răzbunare! Tigrul Malaysiei!

Sandokan se întoarse spre oamenii săi, aruncându-le o privire furioasă.

- Linişte! strigă el. Eu comand aici!
- Nava nu ne cruţă, Sandokan, spuse Yanez.
- Lasă-i să tragă.
- Ce aştepţi?
- Ziua.
- Este o nebunie, Sandokan. Dacă te atinge o lovitură?

- Sunt invulnerabil, strigă Sandokan. Priveşte, sfidez focul acestei nave.

Dintr-un salt se sui pe bastingaj şi se aşeză lângă prăjina steagului.

Yanez fu străbătut de un frison de spaimă.

Luna strălucea încă deasupra orizontului şi, cu o lunetă bună, ar fi putut fi văzut acest om temerar care se expunea astfel focului tunurilor.

- Coboară, Sandokan! strigă Yanez. Vrei să fii omorât?

Un surâs batjocoritor fu răspunsul acestui om formidabil.

- Gândeşte-te la Marianne! reluă Yanez.

- Ea ştie că nu mi-e frică. Linişte! La posturile voastre!

Ar fi fost mai uşor să opreşti crucişătorul din cursa lui decât să-l convingi pe Sandokan să-şi părăsească locul ales.

Yanez, care cunoştea încăpăţânarea prietenului său, renunţă la o nouă încercare şi se retrase în spatele unui tun.

După canonada sa aproape fără rezultat, crucişătorul suspendase focul. Pentru a nu-şi consuma muniţia inutil, comandantul său vroia, cu siguranţă, să reducă şi mai mult distanţa care separa cele două nave. Timp de un sfert de oră ele îşi continuară cursa, apoi, la cinci sute de metri, canonada reîncepu cu şi mai multă furie.

Obuzele cădeau numeroase în jurul micului vas şi asta nu era totul. Proiectilele treceau şuierând prin grement, rupând funiile sau frângând vergile; altele cădeau în mare sau explodau lovindu-se de centura de oţel a prahului.

În ciuda pericolului tot mai mare, Sandokan nu se mişca din locul lui. El privea cu răceală nava duşmană care mărea presiunea la cazane pentru a-şi spori viteza şi râdea ironic de fiecare dată când vreun obuz îi şuiera pe la urechi.

Totuşi a fost un moment când Yanez l-a văzut pregătindu-se să se repeadă la mortierul ghintuit; dar îşi reluase locul imediat, murmurând:

- Nu încă! Vreau ca tu să îmi vezi soția!

Timp de încă zece minute, nava bombardă micul velier care nu făcea nici o manevră pentru a scăpa de această grindină de fier; apoi detunăturile deveniră din ce în ce mai rare, pentru a înceta cu totul până la urmă.

Privind cu atenție arborada navei duşmane, Sandokan văzu fluturând un steag alb.

- A! strigă el, mă inviți să mă predau!... Yanez!
- Ce doreşti, frate?
- Desfăşoară pavilionul meu.
- Eşti nebun! Aceşti bandiți vor relua canonada. Poate au obosit, lasă-i să se liniştească.
- Vreau ca ei să ştie că cel care conduce prahul este Tigrul Malaysiei.
- Te vor saluta cu o grindină de mitralii.
- Vântul începe să se întărească, Yanez. În zece minute vom ieşi din raza lor de bătaie.
- Cum vrei.

La un semn al lui, un pirat ataşă pavilionul lui Sandokan la cordajul din pupa şi îl înălță până în vârful catargului mare.

O adiere de vânt îl desfăşură şi, în lumina clară a lunii, se văzu culoarea sa sângerie.

- Trage, acum! Trage! striga Sandokan întinzând pumnul spre nava duşmană. Fă să detune tunurile tale, înarmează-ți oamenii, umple-ți cazanele cu cărbune, te aştept! Vreau să îți arăt cucerirea mea la fulgerările tunurilor mele!

Două lovituri de tun fură răspunsul. Echipajul crucişătorului zărise pavilionul piraţilor din Mompracem şi reluă canonada cu şi mai mare vigoare.

Nava îşi mărise viteza pentru a prinde din urmă prahul şi a-l aborda dacă se ivea ocazia.

Coşul său scotea fum ca un vulcan.

Când loviturile de tun încetau se auzea mormăitul surd al maşinilor.

Dar echipajul său se convinse în curând că nu era uşor să depăşeşti în viteză un prahu echipat ca un velier.

Vântul se ridicase şi micul vas, care până atunci nu putuse atinge zece noduri, începu să-şi mărească viteza. Pânzele sale imense, umflate ca două baloane, îl împingeau cu o forţă extraordinară.

El nu plutea, el zbura peste marea liniştită pe care părea că abia o atinge. Erau chiar momente când părea că se înalţă şi carena sa parcă nu mai atingea apa.

Crucişătorul trăgea cu furie, dar acum obuzele sale se pierdeau în siajul prahului.

Sandokan nu se mişcase. Instalat lângă pavilionul roşu, el privea cerul cu atenţie. Părea chiar că nu se preocupă de nava care îl vâna cu atâta înverşunare.

Portughezul, care nu înţelegea deloc planul lui Sandokan, se apropie de el şi îi spuse:

- Ce vrei să faci, frate? Într-o oră vom fi departe de această navă dacă vântul continuă la fel.

- Mai aşteaptă, Yanez, răspunse Sandokan. Priveşte acolo, spre răsărit: stelele încep să pălească şi primele sclipiri ale aurorei încep să cuprindă cerul.

- Vrei să antrenezi crucişătorul până la Mompracem şi acolo să-l abordezi?

- Nu asta vreau.

- Nu te înțeleg.

- îndată ce lumina va permite echipajului acestei nave să mă vadă, îi voi pedepsi.

- Tu eşti un ochitor prea bun pentru a avea nevoie de lumina soarelui. Mortierul este pregătit.

- Vreau ca ei să vadă pe cel care va manevra tunul.

- O ştiu cu siguranță deja.

- Adevărat, ei bănuiesc fără îndoială, dar asta nu este suficient. Vreau ca ei s-o vadă pe soția Tigrului Malaysiei.

- Marianne?

- Da, Yanez.

- Ce nebunie!

- Astfel se va şti la Labuan că Tigrul Malaysiei a îndrăznit să debarce pe țărmurile insulei şi să îi înfrunte pe soldații care îl păzeau pe lordul Guillant.

- Fii liniştit, acum se ştie despre expediția îndrăzneață pe care ai întreprins-o.

- Nu-i nimic. Mortierul este pregătit?

- Da, este încărcat, Sandokan.

- în câteva minute îl vom pedepsi pe acest curios, îi vom distruge maşinile... O vei vedea, Yanez.

în timp ce ei vorbeau astfel, spre răsărit, o lumină blândă, care căpăta reflexii roşii, începea să se întindă pe cer.

Luna dispăruse în mare în timp ce stelele continuau să pălească. în câteva clipe soarele urma să apară.

Nava de război era la o depărtare de o mie cinci sute de metri.

Deşi distanţa creştea mereu, ea îşi forţa în continuare maşinile.

Dar vântul se înteţea pe măsură ce ziua avansa, iar rapidul prahu mergea din ce în ce mai repede.

- Frate, spuse deodată Yanez. Trebuie să-i dăm o lovitură zdravănă crucişătorului.

- Pune să se ridice pânzele mici în locul celor ale trinchetului şi catargului mare, răspunse Sandokan. Când vor fi la doar cinci sute de metri, voi lăsa să vorbească mortierul ghintuit.

Yanez dădu imediat ordinele necesare. Zece piraţi se căţărară pe vergi, coborîră cele două pânze şi făcură repede manevrele.

Velatura prahului fiind astfel redusă, viteza sa scăzu.

Apropiindu-se, crucişătorul reluă canonada, deşi era încă prea departe pentru a putea spera la vreun succes.

Mai trecu o jumătate de oră până când ajunse la distanţa pe care o dorea Sandokan.

Deja obuzele începuseră să cadă în jurul prahului când Tigrul, sărind brusc de pe bastingaje, se instală în spatele micului tun.

O rază de soare tocmai apăruse deasupra mării şi lumina velatura prahului.

- Şi acum, între noi, strigă Sandokan cu un surâs ciudat. Yanez, îndreaptă prahul la traversul vântului.

O clipă mai târziu, prahul era în poziţia cerută, rămânând imobil.

Sandokan, calculând distanţa din priviri, ochea cu multă grijă.

Nava de război, văzând că velierul s-a oprit, profita pentru a încerca să îl ajungă. Ea avansa cu viteză tot mai mare, scoțând fum, sforăind şi trăgând obuze.

Exploziile izbucneau pe punte, găurind velele, tăind funiile, ricoşând pe părțile de fier, distrugând piesele de lemn. Dacă această ploaie ar mai fi durat câteva minute, ar fi fost cumplit...

Sandokan, mereu impasibil, continua să ochească.

Apoi se îndreptă în spatele tunului, reținându-şi respirația, cu buzele strânse şi ochii fixați înainte ca şi cum ar fi vrut să urmărească traiectoria invizibilă a proiectilului. Şi trase...

Câteva clipe mai târziu, o a doua detunătură izbucni în larg. Obuzul pătrunsese în flancul crucişătorului şi explodase cu o violență extraordinară.

Nava era atinsă grav. Maşinile i se opriră şi ea se aplecă pe flancul lovit.

- Trăiască Tigrul! urlară pirații aruncându-se spre tunuri.

- Marianne! Marianne! strigă Sandokan în timp ce crucişătorul, răsturnat pe flancul lovit, îmbarca mari cantități de apă.

La această chemare, tânăra apăru pe punte. Sandokan o prinse în brațe, o ridică deasupra bastingajelor şi, arătând-o echipajului vaporului, strigă:

- Iat-o pe soția mea!

Apoi, în timp ce pirații trimeteau asupra navei o grindină de mitralii, prahul viră, îndreptându-se rapid spre vest.

Capitolul douăzeci şi cinci

La Mompracem

Nava duşmană astfel lovită trebuise să se oprească pentru a-şi repara gravele avarii produse de obuzul lansat de Sandokan atât de precis, iar prahul, cu toate pânzele desfăşurate, se îndepărtă rapid cu acea viteză specifică la aceşti tip de vas care depăşea cele mai rapide clipere din cele două lumi.

Marianne, obosită de atâtea emoţii, coborâse din nou în cabina cea drăguţă; şi o bună parte a echipajului părăsise puntea, acum că, cel puţin pentru moment, nu îi ameninţa nici un pericol.

Totuşi Yanez şi Sandokan rămăseseră pe punte. Aşezaţi în spate, ei discutau, privind din când în când spre est unde se mai zărea o mică trâmbă de fum.

- Acest vapor va avea mult de furcă pentru a se târî la Victoria, spuse Yanez. Obuzul l-a avariat atât de grav încât îi este imposibil să încerce cea mai slabă urmărire.

- Crezi că a fost trimis să ne caute de lordul Guillant?

- Nu, Yanez, răspunse Sandokan. Lordul nu ar fi avut timp să ajungă la Victoria şi să-l anunţe pe guvernator despre ceea ce s-a întâmplat. Acest vapor trebuie că ne căuta de câteva zile. Doar în insulă trebuia să se ştie că noi debarcasem.

- Crezi că lordul ne va lăsa în pace?

- Mă îndoiesc foarte tare, Yanez. Îl cunosc pe acest om şi ştiu cât este de căpos şi de răzbunător. Trebuie să ne aşteptăm la un atac puternic în viitorul apropiat.

- Crezi că ne va ataca în insula noastră?

- Sunt sigur de asta, Yanez. Lordul James se bucură de multă influenţă şi, în plus, este foarte bogat. În consecinţă, îi va fi uşor să pregătească toate navele disponibile, să înroleze marinari şi să obţină tot sprijinul guvernatorului.

- În curând vom vedea apărând o flotilă în faţa Mompracemului. Şi noi ce vom face?

- Noi vom da ultima noastră bătălie.

- Ultima, Sandokan? De ce spui tu ultima?

- Pentru că după aceea, Mompracem îşi va pierde şefii, spuse Tigrul Malaysiei suspinând. Cariera mea se va sfârşi. Această mare, teatrul acţiunilor mele, nu va mai vedea prahurile Tigrului plutind pe valurile sale.

- Ah! Sandokan.

- Ce vrei, Yanez, aşa este scris. Dragostea fetei cu părul de aur trebuie să distrugă pe piratul din Mompracem. Este trist, foarte trist, bunul meu Yanez, să fii obligat să spui adio definitiv acestei ţări, să-ţi pierzi renumele şi puterea! Şi totuşi mă voi supune. Gata cu bătăliile! Niciodată vacarmul artileriei, carcasele fumegânde ale navelor scufundându-se în adâncurile mării malaysiane, niciodată, niciodată! Gata cu teribilele abordaje! Ah, simt cum îmi sângerează inima,

Yanez, gândindu-mă că Tigrul va dispărea pentru totdeauna, iar insula mea şi marea mea vor fi ale altora!

- Şi oamenii noştri?

- Dacă vor, ei vor urma exemplul şefului lor şi îşi vor lua adio definitiv de la Mompracem, spuse Sandokan cu voce tristă.

- Atunci, insula noastră, după atâta splendoare, va redeveni pustie cum era când ai venit tu?

- Va redeveni.

- Sărmană Mompracem, exclamă Yanez cu adâncă tristeţe; eu, care am iubit-o ca şi cum era patria mea, locul meu natal!

- Dar eu? Crezi că nu am iubit-o? Crezi că inima mea nu se strânge când mă gândesc că nu o voi mai vedea niciodată şi că nu voi mai străbate niciodată această mare pe care o numeam marea mea! Dacă aş putea să plâng, ai vedea râuri de lacrimi pe obrajii mei! Ce vrei? Acesta este destinul. Să ne resemnăm, Yanez şi să nu ne mai gândim la trecut.

- Totuşi, eu nu pot să mă resemnez, Sandokan. Iată un singur motiv: dispariţia puterii noastre care ne-a costat atâtea sacrificii enorme, atâtea bătălii teribile şi atâta sânge!...

- Aşa vrea destinul, spuse Sandokan cu voce surdă.

- Sau, mai degrabă, dragostea unei fete cu părul de aur, răspunse Yanez. Fără această femeie, răgetul Tigrului Malaysiei ar fi în continuare suficient de puternic pentru a se auzi în Labuan şi pentru a face să tremure, mulţi ani de acum înainte, pe englezi şi pe sultanul din Varauni.

- Este adevărat, prietene, spuse Sandokan. Tânăra aceasta a dat o lovitură mortală Mompracemului. Dacă nu aş fi văzut-o, cine ştie câţi ani de acum înainte steagurile noastre ar fi fluturat pe aceste mări! Dar acum este prea târziu pentru a rupe lanţurile cu care ea m-a legat. Dacă ea ar fi fost altă

femeie, care s-ar fi gândit la ruina puterii noastre, aş fi gonit-o sau aş fi condus-o înapoi la Labuan. Dar simt că existenţa mea ar fi distrusă dacă ar trebui să nu o mai văd. Pasiunea care îmi pârjoleşte inima este prea puternică pentru a putea fi înăbuşită vreodată. Ah! Dacă ea ar vrea! Dacă ea nu ar avea oroare faţă de activitatea noastră! Dacă ei nu i-ar fi frică de sânge şi de zgomotul artileriei! Cum aş face să strălucească steaua Mompracemului alături de ea! I-aş da un tron, aici sau pe coastele din Borneo, pe când... În sfârşit, să se împlinească destinul! Vom merge să purtăm ultima noastră bătălie la Mompracem, apoi vom părăsi insula şi vom naviga...

- Unde, Sandokan?

- Nu ştiu, Yanez. Vom merge unde va vrea ea, atât de departe încât să nu mai auzim niciodată vorbindu-se despre aceste mări şi aceste insule. Dacă ar fi să trăim prea aproape de ele, nu aş rezista tentaţiei de a reveni la Mompracem.

- Ei bine! Fie! Vom merge să dăm ultima bătălie şi apoi vom pleca departe, spuse Yanez pe un ton resemnat. Dar lupta va fi cumplită, Sandokan. Lordul ne va ataca cu disperare.

- Va găsi vizuina inexpugnabilă a Tigrului. Nimeni, până acum, nu a fost destul de îndrăzneţ pentru a viola ţărmurile insulei mele şi nici el nu le va atinge. Aşteaptă numai să ajungem şi vei vedea ce pregătiri vom face pentru a nu fi distruşi de flota pe care o va trimite împotriva noastră.
Vom face satul nostru atât de puternic încât va putea rezista celui mai teribil bombardament. Tigrul nu a fost îmblânzit încă! El va rage iar cu putere şi va arunca spaima printre duşmani.

- Şi dacă vom fi copleşiţi de număr?

- Dacă va trebui să mă recunosc învins, voi da foc la depozitul de praf de puşcă şi vom sări în aer toţi, împreună cu satul nostru şi cu prahurile noastre. Nu aş putea să mă resemnez cu pierderea logodnicei mele. Aş prefera moartea mea şi a ei decât să o văd luată.

- Să sperăm că nu se va ajunge acolo, Sandokan. Tigrul

Malaysiei îşi lăsă capul în piept şi spuse,
după câteva clipe de tăcere:

- Totuşi, am un presentiment sinistru!

- Care? întrebă Yanez cu nelinişte.

Sandokan nu răspunse. Îl părăsi pe portughez şi se aplecă peste bastingajele din faţă, lăsând mângâierea brizei să-i răcorească faţa înfierbântată.

Era nelinştit; cute adânci îi brăzdau fruntea şi, din când în când, de pe buzele sale se desprindeau suspine.

„Destinul! Şi toate astea pentru această fiinţă minunată! îşi spuse el. Pentru ea, voi pierde totul, totul, până la această mare căreia îi spuneam a mea şi pe care o consideram ca sângele din venele mele. Ea va deveni a lor! Va aparţine acestor oameni împotriva cărora lupt, fără milă şi fără încetare, de mai bine de
zece ani; acestor oameni care m-au aruncat din înălţimea unui tron în mocirlă; acestor oameni care mi-au omorât mama, fraţii şi surorile. A! Te lamentezi, continuă el privind fix marea care fierbea tăiată de prova rapidului vas. Gemi! Nu vrei să aparţii acestor oameni, nu vrei să redevi calmă ca înainte de sosirea mea! Dar nu crezi că eu sufăr la fel? Dacă aş putea să plâng, din ochii mei ar curge numeroase lacrimi

fierbinți! Haide, la ce bun să te lamentezi acum! Iubita mea mă va compensa pentru atâtea pierderi."

își trecu mâna peste frunte ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge mulțimea gândurilor care îi ocupau mintea, apoi se îndreptă şi coborî încet în cabină.

- Nu, nu! spunea tânăra cu voce obosită. Lăsați-mă, eu nu vă mai aparțin! Eu sunt a Tigrului Malaysiei! De ce vreți să mă separați de el? îndepărtați-l pe acest William pe care îl urăsc, afară, afară!

- Visează, murmură Sandokan. Dormi în linişte, iubito, căci aici nu te pândeşte nici un pericol. Eu veghez asupra ta şi pentru a te smulge de lângă mine, ar trebui să treacă peste cadavrul meu!

Deschise uşa cabinei şi privi. Marianne dormea respirând greu şi mişcându-şi mâinile ca şi cum ar fi vrut să gonească o fantasmă.

Piratul o admiră câteva clipe cu o duioşie nesfârşită, apoi se retrase fără zgomot şi intră în cabina sa.

A doua zi, prahul, care mersese cu o viteză extraordinară, se găsea la doar şaizeci de mile de Mompracem.

Acum toți se credeau în siguranță, când portughezul descoperi o uşoară coloană de fum care părea să se îndrepte spre est.

- Oh! exclamă el, avem oare în vedere alt crucişător? Nu ştiu să fie vulcani în această zonă a mării.

Luă o lunetă şi se cățără până în vârful catargului mare, privind cu atenție punctul de unde se ridica fumul, care se apropiase deja vizibil. Când cobori avea fruntea întunecată.

- Ce se întâmplă, Yanez? întrebă Sandokan care revenise pe punte.

- Am descoperit o canonieră, frate.

- Asta este rău.

- Sunt convins că nu va risca să ne atace, căci aceste nave sunt echipate, de obicei, cu un singur tun, dar sunt neliniştit din alt motiv.

- Care?

- Acest vas vine dinspre vest, deci, poate, de la Mompracem.

- Oh!

- Nici nu vreau să mă gândesc că în timpul absentei noastre o flotă inamică ar fi bombardat Mompracemul.

- Mompracem bombardat? întrebă în spatele lor o voce cristalină.

- Ah! tu eşti? exclamă Sandokan. Credeam că dormi încă.

- Chiar acum m-am trezit, dar despre ce vorbiți voi? Ne amenință oare un nou pericol?

- Nu, Marianne, răspunse Sandokan. Totuşi ne nelinişteşte o canonieră care vine dispre vest şi, poate, chiar de la Mompracem.

- Crezi că a bombardat satul?

- Nu ea singură, căci numai o salvă a tunurilor noastre ar fi fost suficientă pentru a o scufunda.

- Oh! exclamă Yanez, veniți lângă mine.

- Ce vezi?

- Canoniera ne-a văzut. Virează acum în bord şi se îndreaptă spre noi.

- Vine ca să ne supravegheze, spuse Sandokan.

într-adevăr, piratul nu se înşelase. Canoniera, foarte mică, de doar o sută de tone, înarmată cu un singur tun aflat pe platforma din față, se apropie până la circa o mie de metri, apoi viră în bord, dar nu se îndepărtă definitiv, căci se putea vedea mereu fumul său la aproximativ zece mile spre est.

Piraţii nu se mai preocupară de ea, ştiind bine că acest mic vas nu ar fi atacat prahul lor, a cărui artilerie ar fi fost suficientă pentru a ţine piept la patru asemenea duşmani.

Spre amiază, un pirat, care se urcase pe verga trinchetului pentru a repara o parâmă, semnală apariţia Mompracemului, adăpostul redutabil al Tigrului Malaysiei.

Yanez şi Sandokan respirară, simţindu-se de acum înainte în siguranţă şi se repeziră în faţă urmaţi de Marianne.

La orizont, departe, se zărea o linie puţin mai întunecată, de o culoare indecisă, care încet - încet deveni verde.

- Repede! Repede! striga Sandokan pradă unei nelinişti cumplite.

- De ce ţi-e frică?

- Nu ştiu, dar inima îmi spune că acolo s-a întâmplat ceva. Canoniera ne urmăreşte în continuare?

- Da, văd fumul ei spre est, răspunse Yanez.

- Un semn rău.

- Cred şi eu, Sandokan.

- Tu nu vezi nimic?

Yanez îşi îndreptă luneta spre insulă şi o privi cu multă atentie câteva minute.

- Văd prahurile ancorate în golf.

Sandokan respiră şi un licăr de bucurie sclipi în ochii săi.

- Să sperăm, murmură el.

împins de un vânt bun, prahul ajunse după o oră la câteva mile de insulă şi se îndreptă spre golful care se deschidea în faţa satului.

în curând fu destul de aproape pentru a vedea clar fortificaţiile, magaziile şi cabanele.

Pe marea stâncă, în vârful acoperişului marii cabane care servea de locuinţă Tigrului, se vedea fluturând marele drapel al piraţilor, dar satul nu mai era aşa de prosper cum era la plecarea lor şi prahurile nu mai erau atât de numeroase.

Mai multe bastioane păreau grav deteriorate, mai multe cabane erau pe jumătate arse şi numeroase vase lipseau.

- A! strigă Sandokan, stăpânindu-şi bătăile inimii. De ceea ce mă temeam nu am scăpat! Duşmanul mi-a atacat refugiul.

- Adevărat, murmură Yanez cu durere.

- Sărman prieten, spuse Marianne, impresionată de durerea care se vedea pe faţa lui Sandokan, compatrioţii mei au profitat de absenţa ta.

- Da, răspunse Sandokan dând trist din cap. Insula mea, altădată redutabilă şi inaccesibilă, a fost violată şi renumele meu a fost pătat pentru totdeauna.

Capitolul douăzeci şi şase

Regina din Mompracem

Era adevărat! Mompracem, insula al cărui renume era atât de cumplit încât simpla sa vedere era suficientă pentru a înspăimânta pe cei mai curajoşi, nu numai că fusese violată, dar fusese foarte aproape să cadă în mâinile duşmanilor săi.

Informaţi probabil despre plecarea lui Sandokan, englezii, siguri că vor găsi aici o apărare slabă, se deplasaseră brusc spre insulă, bombardaseră fortificaţiile sale, scufundaseră câteva vase şi incendiaseră o parte din sat. Mai mult, ei împinseseră îndrăzneala până la a debarca trupe pentru a încerca să pună mâna pe ea, dar curajul lui Giro-Batol şi al tigrilor săi triumfase până la urmă şi duşmanii fuseseră obligaţi să se retragă, de teamă de a nu fi surprinşi pe la spate de prahurile lui Sandokan, care puteau să fie pe aproape. Fusese o victorie, dar puţin lipsise ca insula să nu cadă în mâinile duşmanilor.

Când Sandokan şi oamenii săi debarcară, piraţii rămaşi la Mompracem, reduşi la jumătate, se repeziră spre el cu strigăte de bucurie şi cerură răzbunare.

- Să mergem la Labuan, Tigru al Malaysiei, urlau ei. Vrem să le înapoiem obuzele pe care le-au tras în noi.

- Căpitane, spuse Giro-Batol înaintând spre Sandokan, noi am făcut tot posibilul să abordăm navele care ne-au atacat, dar nu am reuşit. Condu-ne la Labuan şi vom distruge în întregime această insulă, până la ultimul copac, până la ultimul tufiş.

În loc să răspundă, Sandokan o prinse de mână pe Marianne şi o conduse în fața lor:

- Labuan este patria ei, spuse el; Labuan este patria soției mele!

Văzând-o pe tânăra fată, care până atunci stătuse în spatele lui Yanez, pirații scoaseră strigăte de uimire şi de admirație.

- Perla din Labuan! Trăiască Perla din Labuan! strigau ei căzând în genunchi în fața ei.

- Patria ei este sacră pentru mine, strigă Sandokan, dar peste puțin timp veți avea posibilitatea să înapoiați duşmanilor noştri toate obuzele pe care le-au tras asupra țărmurilor noastre.

- Vom fi atacați? strigară ei.

- Duşmanul nu este departe, vitejii mei. Iată avangarda lui: acea canonieră care patrulează insolent aproape de coastele noastre. Englezii au motive temeinice să vină să ne atace. Ei vor să-şi răzbune oamenii pe care noi i-am omorât în pădurile din Labuan şi vor să-mi răpească această tânără fată. Fiți gata căci momentul este aproape!

- Tigru al Malaysiei, spuse un şef înaintând, nimeni, atâta timp cât unul dintre noi va trăi, nu o va răpi pe Perla din Labuan, acum că ea este sub umbra steagului piraților. Ordonă! Pentru ea suntem gata să ne dăm sângele.

Sandokan, profund emoționat, privea pe aceşti viteji care îl aclamau pe cel care spusese aceste cuvinte şi care, după ce-şi

pierduseră atâția camarazi, își ofereau viața pentru a o salva pe cea care era cauza tuturor nenorocirilor lor.

- Mulțumesc, prieteni, spuse el cu vocea pătrunsă de emoție.

își trecu de mai multe ori mâna peste frunte, scoase un suspin adânc, îi dădu brațul tinerei care era la fel de emoționată și se îndepărtă, plecând capul.

- Este sfârșitul, murmură Yanez cu voce tristă.

Sandokan și tovarășa sa urcară scara strâmtă care ducea pe culmea stâncii, urmăriți de privirile tuturor, priviri în care se amestecau admirația și regretul și se opriră în fața marii cabane.

- Iată casa ta, spuse el intrând. Era a mea. Este un bârlog în care, odinioară, s-au petrecut drame cumplite. Nu este demn să o adăpostească pe Perla din Labuan, dar este sigură, inaccesibilă dușmanilor. Dacă tu ai fi devenit regina Mompracemului, aș fi înfrumusețat-o, aș fi făcut-o un palat... Dar de ce să mai vorbim despre aceste lucruri imposibile? Aici totul este mort sau va muri!

Sandokan își duse mâna la inimă și durerea îi afectă trăsăturile. Marianne îl prinse cu brațele de după gât.

- Sandokan, tu suferi! Tu suferi și îmi ascunzi durerile tale.

- Nu, sufletul meu, sunt emoționat, atâta tot. Ce vrei? îmi regăsesc insula atacată, bandele decimate și mai sunt și obligat să mă gândesc că peste puțin timp va trebui să pierd totul...

- Sandokan, deci tu regreți vechea ta putere și suferi la ideea că va trebui să-ți pierzi insula! Ascultă-mă, viteazul meu, vrei ca eu să rămân aici, în insula ta, în mijlocul tigrilor tăi, ca eu să încing iataganul și să lupt pe țărmurile tale? Asta vrei?

- Tu! Tu! exclamă el. Nu, nu, nu vreau să devi o asemenea femeie. Ar fi o crimă monstruoasă să te oblig să rămâi aici, să fii asurzită fără încetare de bubuitul artileriei şi de urletele luptătorilor şi să te expui unui pericol continuu. Două fericiri ar fi prea mult, nu vreau aşa ceva.

- Tu mă iubeşti, deci, mai mult decât insula ta, decât oamenii tăi, decât gloria ta?

- Da, iubita mea. În această seară îmi voi aduna bandele şi le voi spune că, după o ultimă bătălie, vom coborî pentru totdeauna pavilionul nostru şi vom părăsi Mompracemul.

- Şi ce vor zice oamenii tăi de o asemenea propunere? Mă vor urî ştiind că eu sunt cauza ruinei Mompracemului.

- Nimeni nu va îndrăzni să ridice vocea împotriva ta. Sunt încă Tigrul Malaysiei, acel Tigru care i-a făcut tot timpul să tremure cu un singur gest. Şi apoi, ei mă iubesc prea mult ca să nu mă asculte. În sfârşit! Să lăsăm să se împlinească destinul nostru.

îşi înăbuşi un suspin, apoi spuse cu un regret amar:

- Dragostea ta mă va face să-mi uit trecutul şi, poate, chiar Mompracemul.

Sărută părul logodnicei, apoi,îi chemă pe cei doi malaysieni care aveau grijă de casă şi le spuse:

- Iat-o pe stăpâna voastră, ascultaţi-o ca pe mine însămi.

După aceasta, schimbând o privire lungă cu Marianne, el ieşi repede şi coborî spre plajă.

Canoniera fumega continuu în raza de vedere a insulei, mergând când spre nord, când spre sud. S-ar fi zis că încerca să găsească ceva, probabil altă canonieră sau vreun crucişător venind de la Labuan.

în acest timp pirații, prevăzând un nou atac, lucrau febril sub îndrumarea lui Yanez. Ei întăreau bastioanele, săpau șanțuri, refăceau taluzurile și palisadele.

Sandokan se apropie de portughez, care demonta artileria de pe prahuri pentru a o monta într-o puternică redută construită chiar în mijlocul satului.

- Nu a mai apărut nici o altă navă? îl întrebă el.

- Nu, răspunse Yanez, dar canoniera rămâne în apele noastre şi asta este un semn rău. Dacă vântul ar fi destul de puternic pentru ca eu să pot naviga mai repede decât ea cu maşinile ei, aş ataca-o cu multă plăcere.

- Trebuie să luăm măsuri pentru a pune în siguranță toate bogățiile noastre şi, în caz de înfrângere, să ne pregătim retragerea.

- Te temi că nu vom putea face față atacatorilor?

- Am presentimente sinistre, Yanez; simt că voi pierde această insulă.

- Aş! Acum sau peste o lună, este acelaşi lucru, deoarece tu eşti decis să o părăseşti. Oamenii noştri o ştiu?

- Nu, dar în această seară tu o să-i aduni în fața cabanei mele şi acolo ei vor afla deciziile mele.

- Va fi o lovitură dură pentru ei, frate.

- Ştiu, dar dacă ei vor vrea să continue pirateria pe cont propriu, eu nu îi voi opri.

- Nu trebuie să gândeşti aşa, Sandokan. Nimeni nu îl va părăsi pe Tigrul Malaysiei şi ei te vor urma unde vei vrea tu.

- Ştiu. Aceşti viteji mă iubesc prea mult. Dar să lucrăm, Yanez. Să facem stânca noastră şi mai formidabilă, dacă nu o putem face inexpugnabilă.

Ei se întoarseră la oamenii care lucrau cu o dăruire fără pereche, ridicând taluzuri, făcând noi tranşee, înălțând

baricade, aducând grenade, adăpostind artileria cu trunchiuri de copaci, cu pietre şi cu plăci de oţel luate de pe navele pe care le prădaseră în expediţiile lor.

Când veni seara, stânca dobândise un aspect impunător şi părea de neînvins.

Cei o sută cincizeci de oameni, căci doar atâţia rămăseseră ca urmare a atacului escadrei duşmane şi a pierderii celor două echipaje care îl însoţiseră pe Sandokan la Labuan şi despre care nu se ştia nimic, munciseră cât cinci sute.

La căderea nopţii, Sandokan puse să se îmbarce bogăţiile sale pe un mare prahu pe care îl trimise, împreună cu alte două, pe ţărmul apusean al insulei pentru a fi totul pregătit pentru fugă, dacă ar fi devenit necesar.

La miezul nopţii, Yanez împreună cu şefii şi ceilalţi oameni, urcară la marea cabană unde îi aştepta Sandokan.

O încăpere, destul de mare pentru a adăposti două sute de oameni, fusese decorată cu un lux neobişnuit. Mari lămpi aurite îşi revărsau torentele de lumină, făcând să strălucească aurul şi argintul tapiseriilor şi sideful încrustat în frumoasele mobile în stil indian.

Sandokan îşi pusese cel mai frumos costum de satin şi un turban verde împodobit cu un panaş în care străluceau pietre preţioase. Purta două krissuri la brâu, semnul de mare şef, şi un iatagan minunat cu garda de argint şi mânerul de aur.

Marianne era îmbrăcată cu un costum de catifea neagră brodată cu argint, - rămăşiţă a cărui naufragiu? - care lăsa descoperite braţele sale goale şi umerii pe care părul blond cădea ca o ploaie de aur.

Brățări bogate de perle de o valoare neprețuită și o diademă de briliante, ale căror fațete sclipeau în mii de raze, o făceau și mai frumoasă și mai fascinantă.

Pirații nu-și putură reține un strigăt de admirație în fața unei ființe atât de frumoase și o priveau ca pe o divinitate.

- Prieteni, credincioșii mei tigrii, spuse Sandokan, adunând în jurul său pe toți oamenii formidabilei bande, v-am chemat aici pentru a hotărî soarta Mompracemului. M-ați văzut luptând ani mulți, fără odihnă și îndurare, împotriva acestei rase blestemate care mi-a asasinat familia, mi-a răpit patria și care m-a aruncat, prin trădare, din înălțimile unui tron în praf. M-ați văzut luptând ca un tigru, alungându-i întotdeauna pe cei care amenințau insula noastră sălbatică! Acum s-a terminat. Destinul vrea ca eu să mă opresc și așa va fi. Simt că rolul meu de răzbunător s-a terminat; simt că nu voi mai putea să strig și să mă lupt ca altădată; simt că am nevoie de odihnă. Voi mai lupta încă o dată, ultima dată, împotriva dușmanului care va veni să ne atace, probabil mâine, apoi îmi voi lua definitiv adio de la Mompracem și voi pleca să trăiesc departe împreună cu această femeie pe care o iubesc și care va deveni soția mea. Vreți să continuați acțiunile Tigrului? Vă las prahurile mele și tunurile, dar, dacă vreți să mă urmați în noua mea patrie, vă voi considera în continuare ca fii mei.

Pirații, care păreau consternați de această mărturisire, nu răspunseră nimic, dar se vedeau curgând lacrimi pe obrajii lor înnegriți de praful de pușcă și de vânturile mării.

- Plângeți, exclamă Sandokan, cu vocea schimbată de emoție. Oh, vă înțeleg vitejii mei! Dar credeți că eu nu sufăr la fel la gândul că nu voi mai revedea niciodată, fără îndoială,

insula mea, marea mea malaysiană; că îmi voi pierde puterea, că voi intra în umbră după ce am strălucit atât, după ce am cules atâta glorie, oricât ar fi această glorie de sinistră şi de cumplită? Însă destinul mi-a poruncit astfel şi trebuie să mă supun. Acum eu nu aparţin decât Perlei din Labuan.

- Căpitane! Căpitanul meu! strigă Giro-Batol, care plângea ca un copil, mai rămâi cu noi, nu părăsi insula noastră. O vom apăra împotriva oricui; vom aduce oameni. Şi, dacă vreţi, vom distruge Labuan, Varauni şi Sarawack pentru ca nimeni să nu ameninţe fericirea Perlei din Labuan.

- Milady! strigă şi Juioko, rămâneţi, vă vom apăra împotriva tuturor, vă vom face un adăpost din trupurile noastre împotriva loviturilor duşmanului şi, dacă vreţi, vom cuceri un regat pentru a vă da un tron.

Pentru toţi piraţii a fost o adevărată explozie de delir. Cei mai tineri implorau, cei mai în vârstă plângeau.

- Rămâneţi, milady! Rămâneţi la Mompracem! strigau toţi înconjurând-o.

Tânăra înaintă deodată printre aceşti oameni şi ceru linişte cu un gest.

- Sandokan, spuse ea pe un ton curajos, dacă eu îţi cer să renunţi la răzbunările tale şi la piraterie şi dacă eu rup definitiv legăturile care mă mai leagă de compatrioţii mei şi adopt această insulă ca patrie, tu ai accepta?

- Tu, Marianne, să rămâi pe insula mea?

- Vrei?

- Da şi îţi jur că nu voi pune mâna pe arme decât pentru a-mi apăra patria.

- Mompracem va fi de acum patria mea! Rămân aici! O sută cincizeci de arme se ridicară şi se îndreptară spre tânăra fată şi piraţii strigară într-un singur glas:

- Trăiască regina Mompracemului! Vai de cel care o va atinge!...

Capitolul douăzeci şi şapte

Bombardarea Mompracemului

A doua zi s-ar fi zis că delirul pusese stăpânire pe piraţii din Mompracem. Aceştia nu mai erau oameni, ci giganţi care lucrau cu o energie supraomenească pentru a-şi fortifica insula, pe care nu se mai gândeau să o părăsească de când Perla din Labuan jurase să rămână aici.

Ei roiau în jurul bateriilor, săpau noi tranşee, aduceau pietre uriaşe pentru a-şi întări redutele, instalau gabioane[19] în faţa tunurilor, doborau copaci pentru a face noi palisade, construiau bastioane noi pe care le înarmau cu artileria luată de pe vase, săpau capcane, pregăteau mine, umpleau gropile cu spini şi plantau pe fundul lor ţepuşe de fier otrăvite cu suc de *ucas*. De asemenea pregăteau muniţia, întăreau depozitele de praf de puşcă şi îşi ascuţeau armele.

Regina din Mompracem, frumoasă, fascinantă, era în mijlocul lor şi îi încuraja cu vocea sa limpede şi cu surâsul său.

Note:
19 Ladă sau butoi umplut cu nisip, pământ sau pietre fiind folosit pentru a proteja un obiectiv, (n.tr.)

Sandokan îi conducea şi lucra cu o febrilitate care părea o adevărată nebunie.

Alerga oriunde era nevoie de el; îi ajuta pe oameni să pună tunurile în baterie, spărgea pietre, conducea lucrările de apărare în toate punctele, ajutat substanțial de Yanez care se părea că îşi pierduse calmul său obişnuit.

Canoniera, care naviga fără încetare în raza de vedere a insulei şi supraveghea aceste lucrări, era destul pentru a-i stimula pe pirați, convinşi că ea aştepta o escadră puternică care să bombardeze stânca lui Sandokan.

Spre amiază, pirații care plecaseră în patrulare cu trei prahuri se întoarseră în sat. Veştile pe care le aduceau nu erau neliniştitoare. Doar o canonieră, care părea spaniolă, se arătase de dimineață, îndreptându-se spre est; dar pe coastele apusene nu apăruse nici un duşman.

- Mi-e frică de un atac cumplit, îi spuse Sandokan lui Yanez, englezii nu vor veni singuri, ai să vezi.

- Crezi că se vor alia cu olandezii şi cu spaniolii?

- Da, Yanez şi ceva îmi spune că nu mă înşel.

- Vor găsi un stăpân aici. Satul a devenit imposibil de cucerit.

- Poate, Yanez, dar să fim pregătiți pentru orice. În caz de înfrângere, prahurile sunt pregătite să iasă în larg.

Apoi se întoarseră la lucru, în timp ce alți pirați mergeau prin satele indigene pentru a recruta oamenii cei mai zdraveni.

Când se înseră, satul era gata să susțină lupta şi arăta ca o incintă fortificată, cu adevărat impunătoare.

Trei linii de bastioane, unul mai puternic decât celălalt, acopereau în întregime satul şi se întindeau în fața lui în

semicerc. Ziduri şi tranşee adânci făceau escaladarea imposibilă.

Patruzeci şi şase de tunuri, în baterie pe marea redută centrală, jumătate de duzină de mortiere şi şaizeci de mitraliere apărau locul.

În timpul nopții Sandokan puse să fie luate catargele şi prahurile să fie golite de tot ce conțineau, după care le scufundă în golf, pentru ca duşmanul să nu pună mâna pe ele. De asemenea trimise câteva bărci să supravegheze canoniera; dar aceasta nu se mişca.

Dis-de-dimineață, Sandokan, Yanez şi Marianne, care dormeau de câteva ore în cabana cea mare, fură treziți brusc de strigăte furioase.

- Duşmanul! Duşmanul! se striga prin sat.

într-adevăr, duşmanul era acolo, la şase sau şapte mile de insulă. înainta încet, în formațiune de luptă. Văzând aceasta, o cută adâncă apăru pe fruntea lui Sandokan şi fața lui Yanez se întunecă.

- Dar este o adevărată flotă, discutau ei. Unde au putut oare să găsească diavolii de englezi asemenea forțe?

- Este o alianță pe care cei din Labuan au făcut-o cu vecinii lor împotriva noastră, spuse Sandokan. Priveşte, sunt nave engleze, olandeze, spaniole şi chiar prahuri ale acestei canalii de sultan din Varauni, pirat când poate şi mereu gelos pe puterea mea.

Era adevărat. Escadra atacatorilor era alcătuită din trei crucişătoare de mare tonaj, sub pavilion englez, două nave ale pazei de coastă olandeze, puternic înarmate, patru canoniere, un cuter spaniol şi opt prahuri ale sultanului din Varauni. împreună, toate aceste nave puteau avea o sută

cincizeci sau o sută şaizeci de tunuri şi în jur de o mie cinci sute de oameni.

- Pentru Dumnezeu! Sunt mulți! exclamă Yanez, dar noi suntem curajoşi şi stânca noastră este bine apărată.

- Crezi că vei învinge, Sandokan? întrebă Marianne cu voce tremurătoare.

- Să sperăm, dragostea mea, răspunse piratul. Oamenii mei sunt viteji.

- Mi-e frică, Sandokan.

- De ce?

- Să nu te omoare un glonț.

- îngerul păzitor care m-a apărat atâția ani nu mă va părăsi astăzi, când lupt pentru tine. Vino, Marianne, clipele sunt preţioase.

Ei coborâră scara tăiată în stâncă şi se îndreptară spre satul în care toți pirații erau deja la posturile lor în spatele tunurilor, gata să înceapă curajoşi lupta.

Două sute de indigeni sosiseră deja şi ocupau posturile încredințate lor de şefii piraților.

- Este bine, spuse Yanez, vom fi trei sute cincizeci pentru a înfrunta şocul.

Sandokan chemă şase oameni dintre cei mai curajoşi şi le-o încredință pe Marianne, pentru ca ei să o conducă în pădure, unde nu ar fi expusă pericolului.

- Du-te, iubita mea, îi spuse el strângând-o la piept. Dacă voi învinge, vei fi în continuare regina Mompracemului, iar dacă destinul va vrea să fiu învins, ne vom lua zborul şi vom merge să ne căutăm fericirea în alte țări.

- Oh, Sandokan, mi-e frică, spuse tânăra plângând.

- Voi reveni la tine; nu-ți fie frică de nimic, dragostea mea. Obuzele îl vor cruța şi de data asta pe Tigrul Malaysiei.

O sărută pe frunte, apoi fugi spre bastioane strigând cu voce tunătoare:

- Curaj tigrii, sunt alături de voi! Duşmanul este puternic şi numeros, dar noi suntem încă tigrii din sălbaticul Mompracem!

Îi răspunse un urlet:

- Trăiască Sandokan! Trăiască regina noastră!

Flota inamică se oprise la şase mile de insulă şi câteva bărci se desprinseră de nave, purtând de colo-colo numeroşi ofiţeri. Fără îndoială, pe crucişătorul care arborase pavilionul comandantului se ţinea un consiliu.

Cele zece nave şi prahurile se apropiau de golf, mereu în formaţiune de luptă.

- Tigri din Mompracem! strigă Sandokan care stătea în picioare pe marea redută centrală, în spatele unui tun. Amintiţi-vă că o apăraţi pe Perla din Labuan şi că aceşti oameni care ne atacă acum sunt cei care i-au omorât pe tovarăşii voştri aproape de coastele Labuanului.

- Răzbunare! Masacru! strigară piraţii.

O lovitură de tun porni în acest moment din canoniera care supraveghea insula de două zile şi, printr-un noroc straniu, obuzul doborî steagul piraţilor, care flutura pe bastionul central.

Sandokan tresări şi pe faţa sa se putu citi o durere vie.

- Vor învinge! exclamă el cu voce tristă. Mi-o spune inima mea.

Flota se apropia mereu, păstrându-şi ordinea, pe o singură linie care avea în centru crucişătoarele, iar pe aripi prahurile sultanului din Varauni.

Sandokan îi lăsă să se apropie pînă la circa un kilometru, apoi, ridicându-şi iataganul, strigă cu voce puternică:

- Tigri! La tunurile voastre! Nu vă mai opresc! Măturaţi marea de aceşti duşmani orgolioşi. Foc!

La comanda Tigrului, redutele, bastioanele, movilele de pământ traseră deodată, făcând să se audă o singură detunătură, care s-ar fii putut auzi pînă la Romade. Părea că întregul sat sărise în aer iar pământul tresălta până la mare.

Nori groşi de fum învăluiră bateriile.

Escadra, serios încercată de această formidabilă descărcare, nu întârzie să răspundă.

Flota avea avantajul numărului de guri de foc şi al oamenilor şi acela de a se mişca uşor şi de a se împrăştia, irosind astfel focul inamicului, dar cu toate acestea, nu câştiga.

Era superb să vezi acest sat care ardea din toate părţile, apărat de o mână de viteji, răspunzând cu lovitură la lovitură, spărgând flancurile navelor, rupând manevrele şi omorând oamenii din echipaje. Avea dârzenie pentru toţi; răcnea mai tare decât toate tunurile flotei; pedepsea pe cei care veneau să-l înfrunte la câteva sute de metri de ţărmul său formidabil; îi făcea să se retragă pe cei mai îndrăzneţi care încercau să vină la mal şi să debarce trupe şi pe o suprafaţă de mai mult de trei mile împroşca marea cu gloanţe, obuze şi rămăşiţe.

Sandokan, în mijlocul bandelor sale curajoase, cu ochii sclipind, drept în spatele tunului său care trimitea fără încetare proiectile enorme, urla mereu:

- Foc! Foc! Vitejii mei! Tigri mei! Măturaţi marea! Spargeţi aceste nave care vin să ne răpească regina!

Vocea sa nu era în van. Piraţii, păstrând un sânge rece extraordinar, îşi manevrau piesele cu îndemânare încurajându-se unii pe alţii cu urletele lor teribile.

Unul din prahurile sultanului din Varauni începu să ardă şi explodă exact în momentul în care încerca, cu mare îndrăzneală, să debarce la piciorul marii stânci.

Rămăşiţe din el săriră până la primele ziduri ale satului şi şase sau şapte oameni scăpaţi de explozie fură culcaţi la pământ de o grindină de mitralii.

O canonieră spaniolă, care încerca să se apropie pentru a-şi debarca oamenii, rămase complet fără catarge şi, maşina ei fiind spartă, eşuă pe nisip chiar în faţa satului. Nici un om nu scăpă de la moarte.

- Veniţi să debarcaţi! tună Sandokan. Veniţi să vă măsuraţi cu tigrii din Mompracem dacă îndrăzniţi. Nu sunteţi decât nişte copii, noi suntem giganţi!

Era foarte sigur că atâta timp cât bastioanele rămâneau în picioare şi muniţia nu lipsea, nici o navă nu ar fi reuşit să se apropie de ţărmul teribilei insule.

Din nefericire pentru piraţi, spre ora şase seara, când flota, groaznic mutilată, începea deja să bată în retragere, în apele insulei sosi un ajutor neaşteptat, întâmpinat cu urale frenetice de marinari.

Erau alte două crucişătoare engleze şi o mare *corvetă* olandeză, urmate de aproape de o bătrână *brigantinâ* cu pânze, dar dotată cu o bună artilerie.

Văzând aceşti noi duşmani, Sandokan şi Yanez păliră. înţeleseră că acum înfrângerea era doar o chestiune de ore. Totuşi nu îşi pierdură curajul şi îşi aţintiră tunurile asupra noilor duşmani.

Escadra astfel întărită îşi recăpătă avântul şi se apropie de sat, bombardând cu furie lucrările de apărare, deja grav deteriorate.

Obuzele cădeau cu sutele pe terase, pe bastioane, pe redute şi în sat, provocând numeroase explozii care distrugeau lucrările de apărare şi zidurile.

După o oră, prima linie de bastioane nu mai era decât un morman de ruine. Şaisprezece tunuri erau scoase din funcţiune şi douăsprezece mitraliere zăceau printre resturi şi cadavre.

Sandokan încercă o ultimă manevră. El concentră focul tunurilor sale mari asupra navei comandant, lăsând pieselor mici sarcina să răspundă focului celorlalte nave.

Timp de douăzeci de minute crucişătorul rezistă acestei ploi de proiectile. Dar, în fine, un ultim proiectil, tras de Giro-Batol, îi făcu o gaură enormă în faţă.

Nava se lăsă pe o parte şi începu să se scufunde rapid. Atenţia celorlalte nave se îndreptă spre ea şi fură lăsate la apă multe bărci, dar puţine scăpară de mitraliere.

Trei minute mai târziu, crucişătorul se scufundă, antrenând cu el oamenii care mai rezistau pe punte.

Câteva clipe escadra oprise focul, dar îl reluă imediat cu şi mai mare furie şi înaintă până la patru sute de metri de ţărm.

Bateriile din dreapta şi din stânga fură reduse la tăcere după jumătate de oră şi piraţii fură nevoiţi să se retragă în spatele celei de-a doua linii de bastioane şi în curând după cea de-a treia, care era deja aproape în ruine.

Nu mai rămăsese în picioare decât marea redută centrală, care era mai puternică şi mai bine înarmată.

Sandokan nu mai prididea să-şi încurajeze oamenii, dar el îşi dădea deja seama că momentul retragerii era aproape.

O jumătate de oră mai târziu, un depozit cu praf de puşcă sări în aer cu o explozie înspăimântătoare, acoperind sub ruine doisprezece piraţi şi douăzeci de localnici.

Se mai încercă un ultim efort pentru a opri înaintarea duşmanului, concentrând focul asupra altui crucişător, dar tunurile erau acum prea puţine, mare parte din ele fiind scoase din funcţiune.

La ora şapte şi zece minute, marea redută se prăbuşi, îngropând sub dărâmături mulţi oameni şi cele mai mari tunuri.

- Sandokan, strigă Yanez fugind către piratul care ochea cu tunul său, poziţia este pierdută.

- Adevărat, răspunse Tigrul cu vocea sufocată.

- Ordonă retragerea până nu va fi prea târziu.

Sandokan aruncă o privire disperată asupra ruinelor în mijlocul cărora şaisprezece tunuri şi douăzeci de mitraliere tunau şi pârâiau şi altă privire asupra escadrei inamice care cobora bărcile la apă pentru a-şi trimite la ţărm companiile de debarcare. Un prahu aruncase deja ancora la piciorul marii stânci şi oamenii săi se pregăteau să ocupe poziţia.

Situaţia era iremediabil pierdută. În câteva momente atacatorii, de treizeci sau de patruzeci de ori mai numeroşi, urmau să debarce, să atace la baionetă bastioanele prăbuşite şi să-i lichideze pe ultimii apărători.

O întârziere de câteva minute putea deveni fatală şi ar fi împiedicat fuga spre coastele apusene ale insulei.

Sandokan trebui să-şi adune toate forţele pentru a pronunţa cuvintele care nu mai ieşiseră niciodată de pe buzele sale şi comandă retragerea. În momentul în care, cu ochii plini de lacrimi şi cu inimile sfâşiate, tigrii din Mompracemul distrus se salvau în pădure iar localnicii fugeau în toate părţile, duşmanul debarca şi se repezea cu furie, cu baionetele în faţă, spre tranşeele unde credeau că îi vor găsi pe piraţi.

Steaua Mompracemului apusese pentru totdeauna.

Capitolul douăzeci şi opt

Pe mare

Piraţii, reduşi la şaizeci, în cea mai mare parte răniţi dar încă însetaţi de sânge, gata să reia lupta, dornici de răzbunare, se retraseră în ordine, conduşi de curajoşii lor şefi, Tigrul Malaysiei şi Yanez, în mod miraculos neatinşi de fierul şi plumbul duşmanilor.

Deşi Sandokan îşi pierduse acum pentru totdeauna puterea, insula, marea, în fine totul, el păstra în această retragere un calm cu adevărat admirabil. Fără îndoială că el, care prevăzuse sfârşitul iminent al pirateriei şi se obişnuise cu ideea de a se retrage departe, se consola gândindu-se că, printre toate dezastrele, adorata Perlă din Labuan rămânea a lui. Cu toate acestea, pe faţa lui se vedeau urmele unei emoţii violente pe care încerca în zadar să o înăbuşe.

Grăbind marşul, piraţii ajunseră curând pe malurile unui torent secat unde o găsiră pe Marianne şi pe cei şase oameni care o păzeau.

Tânăra se aruncă în brațele lui Sandokan care o strânse la piept.

- Slavă Domnului că eşti viu! spuse ea.
- Viu, dar înfrânt, răspunse el cu voce tristă.
- Este voia destinului, viteazul meu prieten.
- Să plecăm, Marianne, duşmanul nu este departe. Haideți, tigrilor, să nu ne ajungă din urmă învingătorii. Poate va trebui să ne mai batem cu furie.

în depărtare se auzeau strigătele învingătorilor şi se vedea o lumină puternică, semn că satul fusese incendiat.

Sandokan o sui pe Marianne pe un cal pe care îl trimisese acolo cu o zi înainte şi mica trupă se puse rapid în mişcare pentru a atinge coastele apusene înainte ca duşmanul să-i taie retragerea.

La ora unsprezece seara ei ajunseră într-un mic sat de pe coastă, în fața căruia erau ancorate trei prahuri.

- Să ne îmbarcăm repede, spuse Sandokan. Clipele sunt prețioase.
- Vom mai fi atacati? întrebă Marianne.
- Poate, dar iataganul meu te va apăra iar trupul meu îți va fi scut împotriva loviturilor blestemaților care ne depăşesc ca număr.

El se duse pe plajă şi scrută marea care era neagră precum cerneala.

- Nu văd nici un felinar, îi spuse el Mariannei.

Poate vom putea fugi din sărmana mea insulă fără să fim hărțuiți.

Un suspin adânc ieşi din pieptul său şi el îşi şterse fruntea de transpirație.

- Să ne îmbarcăm, spuse el apoi.

Pirații se îmbarcară cu lacrimi în ochi, treizeci pe cel mai mic dintre prahuri, iar ceilalți, jumătate pe cel al lui Sandokan şi jumătate pe cel al lui Yanez, unde era şi marea avere a şefului.

în momentul ridicării ancorelor, îl văzură pe Sandokan ducându-şi mâinile la inimă ca şi cum ceva se rupea în pieptul său.

- Oh, prietenul meu! îi spuse Marianne îmbrăți- şându-l.
- Ah! strigă el cu durere adâncă. Mi se pare că inima îmi va exploda.
- Plângi pierderea puterii şi a insulei tale, Sandokan?
- Aşa este, dragostea mea.
- Poate le vom regăsi într-o zi.
- Nu, totul s-a sfârşit pentru Tigrul Malaysiei. Simt acum că sunt un alt om.

îşi lăsă capul în piept şi se auzi un oftat, dar imediat îşi înălță capul cu energie şi strigă:

- în larg!

Cele trei nave îşi desfăcură legăturile şi se îndepărtară de insulă, ducându-i cu ele pe ultimii oameni rămaşi din această formidabilă bandă care, doisprezece ani, terorizase marea malaysiană.

Făcuseră deja şase mile când un strigăt de furie izbucni la bordul vaselor.

Din întuneric apăruseră pe neaşteptate două puncte luminoase şi se auzea un zgomot surd în spatele lor.

- Crucişătoarele, prieteni. Atenție! strigă o voce.

Sandokan, care se aşezase în spate, cu ochii țintă la insula care dispărea încet în întuneric, se ridică brusc, scoțând un răcnet.

- Iarăşi duşmanul! strigă el cu un accent inimitabil, strângând-o la piept pe tânăra care era lângă el. Aceşti blestemaţi mă urmăresc chiar şi pe mare! Tigri mei, leii ne urmăresc! La arme!

Nu trebuia mai mult pentru a-i reînsufleţi pe piraţii care ardeau de dorinţa de a se răzbuna şi care deja îşi făceau iluzii că vor recuceri, printr-o luptă disperată, insula lor pierdută. Toţi îşi fluturau armele, gata să sară la abordaj sub comanda şefilor lor.

- Marianne, spuse Sandokan întorcându-se spre fata care privea cu spaimă cele două puncte strălucind în întuneric, du-te în cabina ta, draga mea.

- Doamne! Suntem pierduţi! murmură ea.

- Nu încă! Tigri din Mompracem mai vor să bea sânge.

- Poate că sunt două crucişătoare puternice, Sandokan.

- Chiar de ar avea mii de oameni, noi tot vom merge la abordaj.

- Nu trebuie să încerci o nouă luptă, curajosul meu prieten. Poate că aceste nave nu ne-au descoperit şi vom reuşi să le înşelăm.

- Aşa este, spuse unul din şefii malaysieni. Este sigur că ne caută, dar sunt aproape convins că nu ne-au văzut încă. Noaptea este întunecoasă şi nici un felinar nu este aprins pe prahurile noastre, deci este imposibil ca ei să-şi fii dat seama de prezenţa noastră. Fii prudent, Tigrul Malaysiei. Dacă putem evita o nouă luptă, avem numai de câştigat.

- Fie! răspunse Sandokan după câteva clipe de gândire, îmi voi stăpâni turbarea care îmi muşcă inima şi voi căuta să scap de abordajul lor, dar va fi vai de ei dacă mă vor urmări pe noul drum. Sunt în stare de orice, chiar să îi atac.

- Să nu-i distrugem inutil pe ultimii tigrii din Mompracem. Pentru moment să fim prudenți.

întunericul favoriza retragerea.

La ordinul lui Sandokan prahul viră în bord, îndreptându-se spre coasta sudică a insulei unde era un golf suficient de adânc pentru a se ascunde aici o flotilă. Celelalte două prahuri se grăbiră să execute aceeaşi manevră, ghicind planul Tigrului Malaysiei.

Vântul, care sufla din nord-est, era favorabil şi ei puteau, deci, să ajungă în golf înainte de răsăritul soarelui.

Nici un pirat nu îşi lua ochii de la felinare, încercând să ghicească manevrele duşmanilor.

Toți erau gata să deschidă focul cu tunurile şi puştile lor la ordinul şefului.

Deja, din câteva volte, ei avansaseră în larg când văzură felinarele virând în bord.

O clipă mai târziu se auzi vocea lui Yanez:

- Oh, nu vedeți că ei ne urmăresc!

- Ah, canaliilor! urlă Sandokan cu un accent intraductibil. Vreți să mă atacați chiar şi pe mare? Vom avea fier şi plumb pentru voi.

- Suntem pierduți, nu-i aşa, Sandokan? spuse Marianne strângându-se lângă el.

- Nu încă, iubito, răspunse Tigrul. Întoarce-te în cabina ta. în câteva clipe obuzele vor face prăpăd pe puntea prahului.

- Vreau să rămân lângă tine. Dacă tu mori, vreau să mor cu tine.

- Nu, Marianne. Dacă te văd lângă mine îmi va lipsi îndrăzneala. Trebuie să nu am alte griji ca să pot redeveni Tigrul Malaysiei.

- Aşteaptă cel puţin ca aceste nave să se apropie. Poate că încă nu ne-au văzut.

- Vin spre noi cu toată viteza, iubito. Le văd bine deja.

- Sunt nave mari?

- O corvetă şi o canonieră.

- Nu vei putea să le învingi.

- Noi toţi suntem curajoşi; vom trece la atacarea celui mai mare. Întoarce-te în cabină.

în aceeaşi clipă în larg izbucni o lovitură de tun. Un obuz trecu cu un şuierat ascuţit pe deasupra punţii, găurind două vele.

- Tu mă auzi? întrebă Sandokan. Ne-au descoperit şi se pregătesc să ne atace. Priveşte-le. Amândouă manevrează împotriva noastră pentru a ne distruge.

într-adevăr cele două nave duşmane înaintau cu toată viteza ca şi cum ar fi vrut să ajungă din urmă cele trei mici veliere.

Corveta îşi forţa maşinile, scoţând torente de fum şi de scântei şi se îndrepta spre prahul lui Sandokan, în timp ce canoniera se pregătea să-l atace pe cel comandat de Yanez.

- În cabina ta! strigă Sandokan în clipa în care corveta trăgea o nouă salvă. Aici este moartea!

Marianne se lipi temătoare de el.

- Nu mă lăsa, dragul meu, spuse ea cu vocea întreruptă de hohote. Nu mă alunga de lângă tine! Mi-e frică! Mi-e frică, Sandokan!

Piratul o îndepărtă de el cu o violenţă blândă.

- Nu te teme pentru mine, îi spuse el. Lasă-mă să dau ultima luptă. Lasă-mă să-i conduc încă o dată la victorie pe tigrii din Mompracem.

- Am presimțiri negre, Sandokan. Lasă-mă să rămân lângă tine. Te voi apăra de obuzele compatrioților mei.

- Eu sunt suficient pentru a-i arunca în mare pe duşmanii noştri.

Tunul trăgea cu furie. Pe punte se auzeau urletele sălbatice ale tigrilor din Mompracem şi gemetele primilor răniți.

Sandokan se smulse din brațele fetei şi se repezi strigând:

- înainte, vitejii mei! Tigrul Malaysiei este alături de voi!

De ambele părți bătălia devenea furioasă. Canoniera încercase să abordeze prahul portughezului, dar pierdu imediat lupta.

Tunurile lui Yanez o loviseră rău.

în această luptă victoria era fără dubii. Dar rămăsese corveta, navă puternică, înarmată cu multe tunuri şi cu mulți oameni la bord.

Ea se aruncă asupra celor două prahuri ale lui Sandokan.

Prezența Tigrului Malaysiei îi îmbărbătă pe luptători, care începuseră să se simtă incapabili de a rezista.

Sandokan se repezi la un tun, urlând cu putere:

- înainte, bravii mei! Tigrul Malaysiei vrea sânge! Să măturăm marea de aceşti câini care vin să ne înfrunte.

Hei! Dar nici prezența sa nu putea schimba soarta luptei.

Deşi nici una din loviturile lor nu greşea ținta şi ei distruseseră deja jumătate din bastingajele corvetei, mitraliile plouau fără întrerupere pe vasul său, distrugându-i arborada şi omorând oamenii.

Era imposibil să reziste acestei furii. în câteva clipe cele două biete prahuri urmau să fie reduse la două pontoane găurite.

Doar portughezul reuşea să obţină victoria împotriva canonierei, trăgând asupra ei salve dezastruoase.

Dintr-o privire Sandokan înţelese gravitatea situaţiei sale.

Văzând al doilea prahu fără catarge şi gata să se scufunde, el opri alături, luă la bord supravieţuitorii şi, scoţându-şi iataganul, urlă:

- La abordaj! La abordaj!

Disperarea dubla forţele piraţilor.

Ei descărcară cele două tunuri şi mitralierele asupra bastingajelor pentru a le curăţa de trăgătorii care se găseau acolo, apoi aceşti furibunzi abordară nava inamică şi aruncară ghearele de abordaj.

- Nu-ţi fie frică Marianne! strigă pentru ultima dată Sandokan către tânăra fată pe care o auzise chemându-l.

Apoi, în fruntea tigrilor săi, el urcă la abordaj urlând ca un taur rănit, în timp ce Yanez, mai norocos, făcu să sară în aer canoniera cu un proiectil tras în *sainte-barbe*[20].

- Fereşte! Fereşte! tuna Sandokan, rotindu-şi teribilul iatagan. Fereşte, eu sunt Tigrul!

Urmat de oamenii săi el se repezi la marinarii care alergau cu topoarele ridicate şi îi respinse până la pupa. Dar înainte le

Note:

20 Loc unde sunt adăpostite muniţia şi praful de puşcă la bordul unei nave.(n.a.)

apăru o nouă trupă condusă de un ofițer pe care Sandokan îl recunoscu imediat.

- Ah! Tu ești, baronet! strigă Tigrul repezindu-se împotriva lui.

- Unde este Marianne? întrebă ofițerul cu voce furioasă.

- Iat-o! răspunse Sandokan. Prinde-o.

Îl trânti cu o lovitură de iatagan și, aruncându-se asupra lui, îi înfipse krissul în inimă; dar, în aceeași clipă, căzu și el pe punte, lovit în cap de o lovitură cu dosul unui topor.

Capitolul douăzeci şi nouă

Prizonieri

Când se trezi, pe jumătate amețit din cauza loviturii puternice primite în cap, nu mai era liber pe puntea prahului său, ci înlănțuit în cala corvetei.

La început se crezu pradă unui vis cumplit, dar durerea de cap, corpul său străpuns în mai multe locuri de lovituri de

baionetă şi mai ales lanţurile care îi strângeau mîinile, îi amintiră repede realitatea.

Se ridică scuturându-şi fiarele şi aruncă în jurul său o privire uimită, ca şi cum nu era încă sigur că nu se găsea pe vasul său, apoi de pe buze îi scăpă un urlet de fiară rănită.

- Prizonier! strigă el scrâşnind din dinţi şi încercând să rupă lanţurile. Ce s-a întâmplat oare? Să fii fost oare învinşi de englezi? Ce vis groaznic! Şi Marianne? Ce s-a întâmplat cu această biată fată? Poate a murit?

La acest gând îl scutură un frison puternic.

- Marianne! urlă el continuând să răsucească lanţurile. O, logodnica mea, unde eşti? Yanez! Juioko! Tigri! Nimeni nu răspunde. Sunteţi oare morţi cu toţii? Dar nu, este imposibil! Visez sau am înnebunit!

Acest om, care nu ştiuse ce este frica, o încerca acum. Simţi cum gândirea i se tulbură şi privi în jurul lui cu spaimă.

- Morţi! Toţi morţi! strigă el cu nelinişte. Eu sunt singurul care a supravieţuit masacrului pentru a fi târât la Labuan. Marianne! Yanez, bunul meu prieten. Juioko, şi tu, viteazul meu prieten, aţi căzut sub fierul şi plumbul ucigaşilor! Ar fi fost mult mai bine să fi murit eu şi să mă fii scufundat odată cu prahul în adâncurile mării. O, Doamne! Ce catastrofă!

Apoi cuprins de un acces de disperare şi de nebunie se repezi spre scară scuturând lanţurile cu furie şi strigând:

- Omorâţi-mă! Omorâţi-mă! Tigrul Malaysiei nu mai poate trăi!

Deodată se opri auzind o voce care striga:

- Tigrul Malaysiei! Deci căpitanul trăieşte?

Sandokan privi în jurul său.

O lanternă suspendată de un cârlig lumina cu greu scara, totuşi lumina era suficientă pentru a putea distinge o persoană.

La început Sandokan nu văzu decât butoaie, dar, privind mai atent, descoperi o formă umană ghemuită la baza catargului mare.

- Cine eşti? întrebă el.

- Cine vorbeşte despre Tigrul Malaysiei? întrebă iar vocea.

Sandokan tresări, apoi o sclipire de bucurie trecu prin ochii lui. Recunoscuse acest accent.

- Este cumva unul din oamenii mei? întrebă el. Juioko poate?

- Juioko! Mă recunoaşte deci! înseamnă că nu am murit.

Atunci omul se ridică scuturându-şi lanţurile şi apăru în faţa lui Sandokan.

- Juioko! strigă Sandokan.

- Căpitanul! strigă celălalt.

Apoi el se repezi înainte şi căzu la picioarele Tigrului Malaysiei repetând:

- Căpitanul! Şeful! Şi eu care l-am plâns ca pe un mort!

Acest prizonier era comandantul celui de al treilea prahu, un daiac curajos care se bucura de un enorm renume printre piraţii din Mompracem datorită valorii sale şi priceperii de marinar.

Era un bărbat de talie înaltă, bine proporţionat cum sunt de obicei locuitorii din interiorul insulei Borneo. Avea ochi mari inteligenţi şi pielea de un galben auriu.

Ca şi compatrioţii săi, el purta părul lung şi avea braţele şi gambele împodobite cu numeroase inele de cupru şi de alamă.

Văzându-l pe Sandokan în fața lui, bravul bărbat plângea și râdea în același timp.

- Trăiește! Trăiește încă! se bucura el. Ah, ce bucurie! Cel puțin dumneavoastră ați scăpat de masacru.

- De masacru! strigă Sandokan. Deci toți vitejii pe care i-am condus la abordajul acestei nave blestemate sunt morți?

- Da, vai! Toți sunt morți! răspunse daiacul cu voce spartă.

- Și Marianne? A dispărut cu prahul? Spune-mi, Juioko!

- Ea trăiește încă.

- Trăiește! Iubirea mea trăiește încă! urlă piratul scos din fire de bucurie. Ești sigur?

- Da, căpitane. Erați căzut, dar eu, cu patru dintre oamenii mei încă rezistam cînd tânăra fată cu părul de aur a fost adusă pe puntea navei.

- De cine?

- De englezi, căpitane. Tânăra, înspăimântată de apa care îi inundase probabil cabina, urcase pe punte chemându-vă cu strigăte puternice. Câțiva marinari au văzut-o, au coborît o șalupă la apă și au salvat-o. Dacă ar fi întârziat câteva clipe, sărmana copilă ar fi fost înghițită de vârtejul format de prahu când s-a scufundat.

- Și ea trăia?

- Da, căpitane. Ea vă chema mereu în timp ce o duceau pe punte.

- Blestem! Și eu nu am putut să alerg în ajutorul ei.

- Noi am încercat, căpitane. Nu eram decât patru şi aveam în jurul nostru cam cincizeci de oameni care ne strigau să ne predăm şi totuşi ne-am aruncat împotriva marinarilor care o duceau. Dar eram prea puţini pentru a continua lupta. Eu am fost trântit, călcat în picioare, legat şi târât aici.

- Şi ceilalţi?

- Au fost omorâţi după ce au făcut un mare masacru printre cei care îi înconjurau.

- Şi Marianne este la bordul acestei nave?

- Da, Tigrul Malaysiei.

- Nu a fost dusă pe canonieră?

- Cred că acum canoniera navighează pe fundul mării, spuse Juioko.

- Ce vrei să spui?

- Că a fost scufundată la momentul potrivit.

- De Yanez?

- Da, căpitane.

- Atunci Yanez trăieşte?

- Cu puţin înainte de a mă târâ aici, am văzut în depărtare prahul său fugind cu toate pânzele desfăşurate. în timp ce noi ne băteam, el a scos din funcţiune canoniera spărgându-i roţile, apoi a incendiat-o. Am văzut flăcările ridicându-se deasupra apei şi, câteva clipe mai târziu, am auzit o explozie puternică. Trebuie că era *sainte-barbe* care sărea în aer.

- Nimeni dintre ceilalţi nu a putut fugi?

- Niciunul, căpitane, spuse Juioko suspinând.

- Toţi sunt morţi! murmură Sandokan cu durere adâncă, prinzându-şi capul în mâini. L-ai văzut căzând pe Singal, cel mai viteaz şi cel mai vechi tovarăş de piraterie?

- A căzut lângă mine lovit de un glonţ drept în piept.

- Şi Sangau, leul din Romade?
- L-am văzut căzând în mare cu capul sfărâmat de mitralii.
- Ce masacru! Sărmani tovarăşi! Ah! Ce soartă tristă îi aştepta pe ultimii piraţi din Mompracem!

Sandokan tăcu şi rămase adâncit în gândurile sale dureroase. Oricât de mare era curajul său, el se simţea copleşit de acest dezastru care îl costase pierderea insulei sale, moartea aproape a tuturor vitejilor care îl urmaseră până aici în peste o sută de bătălii şi, în fine, pierderea logodnicei sale.

Totuşi, la un asemenea om, descurajarea nu putea dura mult timp. Nu trecură nici zece minute şi Juioko îl văzu ridicându-se brusc, cu privirile scânteind.

- Spune-mi, zise el, crezi că Yanez ne urmăreşte?
- Sunt convins, căpitane. Domnul Yanez nu ne-ar abandona într-o asemenea nenorocire.
- Este ceea ce sper şi eu, spuse Sandokan. Un alt om, în locul său, ar profita de situaţia mea pentru a fugi cu imensele bogăţii aflate pe prahul său, dar el nu ar face-o. Mă iubeşte prea mult pentru a mă trăda.
- Unde vreţi să ajungeţi, căpitane?
- Vom evada.

Daiacul îl privi cu stupoare, întrebându-se dacă Tigrul Malaysiei nu îşi pierduse minţile.

- Vom fugi! exclamă el. Dar cum? Nu avem arme şi suntem legaţi în lanţuri.
- Am un mijloc pentru a-i face să ne arunce în mare.
- Nu vă înţeleg, căpitane. Cine ne va arunca în mare?
- Când moare un om la bordul unei nave ce se întâmplă?
- Este pus într-un hamac cu o ghiulea şi este trimis să ţină companie peştilor.
- Şi crezi că nu ar face la fel cu noi? întrebă Sandokan.

- Vreți să vă sinucideti?
- Da, dar în aşa fel încât să pot reveni apoi la viață.
- Hm! Mă îndoiesc că ar fi posibil, Tigrul Malaysiei.
- Îți spun că ne vom trezi liberi pe mare.
- Dacă o spuneți, sunt obligat să vă cred.
- Totul depinde de Yanez.
- Trebuie să fie departe.
- Dar dacă urmăreşte corveta, o va găsi mai devreme sau mai târziu.
- Și apoi?
- Apoi ne vom întoarce la Mompracem sau la Labuan pentru a o elibera pe Marianne.
- Mă întreb dacă nu visez.
- Te îndoieşti de ceea ce spun eu?
- Puțin, recunosc, căpitane. Mă gândesc că nu avem nici măcar un kriss.
- Nu ne va fi necesar.
- Și suntem legați în lanțuri.
- Legați în lanțuri! exclamă Sandokan. Tigrul Malaysiei poate rupe lanțurile care îl țin legat. Veniți, puterile mele! Priveşte!

El răsuci inelele, apoi, cu un efort extraordinar, le rupse şi aruncă lanțul departe de el.

- Iată Tigrul liber!

Aproape în acelaşi moment, tambuchiul din spate se deschise şi scara scârțâi sub paşii câtorva oameni.

- Iată-i, strigă daiacul.
- Acum îi provoc pe toți! urlă Sandokan cuprins de un violent acces de furie.

Văzând pe jos un levier rupt, îl luă şi vru să se repeadă spre scară, dar daiacul îl reținu.

- Vreți să vă omoare, căpitane?. Gândiți-vă că pe punte sunt două sute de oameni înarmați.

- Este adevărat, răspunse Sandokan, aruncând levierul departe. Tigrul se supune.

Trei oameni veneau spre ei. Unul dintre ei era locotenent de marină, probabil comandantul corvetei; ceilalți erau mateloți.

La un semn al şefului cei doi puseră baionetele la arme şi le îndreptară spre pirați.

Un surâs disprețuitor apăru pe buzele Tigrului Malaysiei.

- Vă este frică deci? îi întrebă el, sau ați coborât, locotenente, pentru a-mi prezenta pe cei doi înarmați? Vă informez că puştile lor nu mă fac să tremur; aşa că puteți să mă scutiți de acest spectacol ridicol.

- Ştiu că Tigrul Malaysiei ignoră frica, răspunse locotenentul. Mi-am luat doar precauții.

- Pentru ce, sunt neînarmat.

- Da, dar nu mai sunteți legat, după câte mi se pare.

- Nu sunt omul care să stea mult timp cu lanțuri la mâini.

- Aveți o forță grozavă, pe legea mea!

- Lăsați flecăreala, locotenente şi spuneți ce aveți de spus.

- Am fost trimis pentru a afla dacă aveți nevoie de îngrijiri.

- Nu sunt rănit.

- Totuşi ați primit o lovitură zdravănă în cap.

- Da, dar turbanul a amortizat-o.

- Ce om! exclamă locotenentul cu sinceră admirație.

- Ați terminat?

- Nu încă, Tigru al Malaysiei.

- Ce mai vreți?

- Am fost trimis de o femeie.

- Marianne? strigă Sandokan.

- Da, lady Guillant, răspunse locotenentul.

- Deci ea trăieşte? Este adevărat? întrebă Sandokan, a cărui faţă se colorase brusc.

- Da, am salvat-o exact când prahul vostru se scufunda.

- Oh, vorbiţi-mi despre ea, vă rog.

- Pentru ce motiv? V-aş sfătui mai curând să o uitaţi.

- Să o uit? strigă Sandokan. Oh, niciodată!

- Lady Guillant este pierdută pentru dumneavoastră. Ce speranţe mai puteţi avea?

- Aşa este, murmură Sandokan suspinând. Sunt un om condamnat la moarte, nu-i aşa?

Locotenentul nu răspunse, dar tăcerea lui era o confirmare.

- Era scris! continuă Sandokan după câteva clipe. Victoriile mele trebuiau să mă conducă la o moarte dezonorantă. Unde mă duceţi?

- La Labuan.

- Şi mă veţi spânzura?

Şi de această dată locotenentul rămase tăcut.

- Puteţi să mi-o spuneţi cinstit, spuse Sandokan. Tigrul Malaysiei nu a tremurat niciodată în faţa morţii.

- Ştiu. Aţi demonstrat-o în peste o sută de abordaje şi toată lumea ştie că sunteţi omul cel mai viteaz din Borneo.

- Atunci spuneţi-mi totul.

- Nu vă înşelaţi. Sunteţi pierdut.

- Aş fi preferat o moarte de soldat.

- Să fiţi împuşcat, nu-i aşa?

- Da, răspunse Sandokan.

- Dacă ar fi după mine, eu v-aş dărui viaţa şi v-aş da o comandă în armata Indiilor, spuse locotenentul. Oamenii curajoşi ca dumneavoastră sunt rari azi.

- Vă mulţumesc pentru intenţia dumneavoastră bună, dar ea nu mă va salva de la moarte.

- Vai, nu! Dar ce vreţi? Deşi compatrioţii mei admiră curajul dumneavoastră extraordinar, le este frică de dumneavoastră şi nu vor fi liniştiţi decât când vă vor vedea departe de aici.

- Ei bine! Locotenente, când m-aţi atacat, eu părăseam pentru totdeauna viaţa mea de pirat şi Mompracemul. Vroiam să plec foarte departe de aceste mări, nu de frica compatrioţilor dumneavoastră, căci dacă aş fi vrut aş fi putut aduna mii de piraţi pe insula mea şi sute de prahuri, ci pentru că, legat acum de Marianne, vroiam, după atâţia ani de lupte sângeroase, să trăiesc liniştit alături de cea pe care o iubesc. Destinul nu a vrut ca eu să-mi pot îndeplini acest vis scump, fie. Acum, împuşcaţi-mă. Voi şti să mor curajos.

- Deci nu o mai iubiţi pe lady Guillant?

- O, ba da, o iubesc! exclamă Sandokan cu un accent sfâşietor. Nu puteţi să vă daţi seama ce pasiune a stârnit în inima mea această tânără. Ascultati-mă: puneţi de o parte Mompracemul şi de alta pe Marianne, aş părăsi pe primul pentru a doua. Daţi-mi libertatea cu condiţia de a nu mai vedea vreodată pe această tânără şi veţi vedea că voi refuza. Ce vreţi mai mult? Priviţi! Sunt dezarmat, aproape singur; totuşi, dacă aş avea cea mai mică speranţă că aş putea-o salva pe Marianne, m-aş simţi în stare de orice efort; m-aş simţi în stare să sparg flancurile acestei nave pentru ca totul să fie înghiţit de mare.

- Suntem mai mulți decât credeți, spuse locotenentul surâzând neîncrezător. Vă cunoaştem valoarea şi ştim de ce sunteți în stare, astfel că ne-am luat toate măsurile pentru a vă lipsi de putere. În consecință, nu încercați nimic; totul ar fi inutil. Un glonț poate omorî chiar şi pe omul cel mai curajos din lume.

- Aş prefera această moarte celei care mă aşteaptă la Labuan, spuse Sandokan cu accente de disperare.

- Vă cred, Tigru al Malaysiei.

- Dar încă nu suntem la Labuan şi poate s-ar putea face ceva.

- Ce vreți să spuneți? întrebă locotenentul cu oarecare înțelegere. Vă gândiți să vă sinucideți?

- Cine ştie ce se poate întâmpla? Că mor într-un fel sau altul, rezultatul ar fi acelaşi.

- Cred că nu v-aş împiedica, spuse locotenentul. Vă mărturisesc că aş regreta mult să vă văd spânzurat.

Sandokan rămase un moment tăcut, privindu-l fix pe locotenent, ca şi cum s-ar fi îndoit de adevărul acestor vorbe, apoi întrebă:

- Nu v-ați opune ca eu să mă sinucid?

- Nu, răspunse locotenentul. Unui viteaz ca dumneavoastră nu i-aş refuza o asemenea favoare.

- Atunci considerați-mă un om mort.

- Totuşi eu nu vă ofer mijloacele pentru a termina cu viața.

- Am la mine tot ce îmi trebuie.

- O otravă, fără îndoială.

- O otravă fulgerătoare. Totuşi, înainte de a pleca în lumea cealaltă, aş vrea să vă cer o favoare.

- Nu poți refuza un om care urmează să moară.

- Aş vrea să o văd încă o dată pe Marianne.

Locotenentul rămase mut.

- Vă rog, insistă Sandokan.

- Am primit ordinul să vă ţin separaţi în cazul că aş avea norocul să vă capturez. Şi apoi cred că ar fi mai bine pentru dumneavoastră şi pentru lady Guillant să vă împiedic să vă întâlniţi. De ce vreţi să o faceţi să plângă?

- Mă refuzaţi pentru un rafinament de cruzime. Nu aş fi crezut că un viteaz ca dumneavoastră poate deveni un paznic de pe galere.

Locotenentul se făcu palid.

- Vă jur că am primit ordin, spuse el. Regret că vă îndoiţi de vorba mea.

- Scuzaţi-mă, răspunse Sandokan.

- Nu vă port ranchiună şi pentru a vă arăta că nu am urât niciodată un om aşa de viteaz ca dumneavoastră, vă promit că o voi aduce pe lady Guillant aici. Dar, vă spun, o să îi provocaţi inutil o mare durere.

- Nu îi voi vorbi de sinucidere.

- Atunci, ce vreţi să îi spuneţi?

- Am lăsat într-un loc secret averi imense şi nimeni nu ştie de ele.

- Şi vreţi să i le daţi ei?

- Da, să facă ce va vrea cu ele. Locotenente, când o voi putea vedea?

- Diseară.

- Mulţumesc.

- Promiteti-mi că nu îi veti vorbi de sinucidere.

- Aveţi cuvântul meu. Totuşi este groaznic să mori când credeam că aş putea avea atâta fericire alături de această tânără fată pe care o iubesc atât.

- Vă cred.

- Aţi fi făcut mai bine să-mi scufundaţi prahul în largul mării. Cel puţin aş fi coborât în adâncuri ţinând-o în braţe pe logodnica mea.

- Dar unde mergeaţi când navele noastre v-au atacat?

- Departe, foarte departe, poate în Indii, poate într-una din insulele marelui ocean. Acum totul este sfârşit. Destinul meu se împlineşte!

- Adio,Tigrul Malaysiei, spuse locotenentul.

- Am promisiunea dumneavoastră.

- În câteva ore o veţi revedea pe lady Marianne.

Locotenentul îi chemă pe soldaţii care înlăturaseră lanţurile lui Juioko şi urcă încet pe punte. În timp ce el urca, Sandokan îl privea cu braţele încrucişate şi cu un surâs straniu pe buze.

- V-a dat veşti bune? întrebă Juioko apropiindu-se de el.

- În noaptea asta vom fi liberi, răspunse Sandokan.

- Dar dacă fuga este imposibilă?

- Atunci vom deschide flancul acestei nave şi vom muri toţi: şi noi, şi ei. Totuşi să sperăm. Marianne ne va ajuta.

Capitolul treizeci

Fuga

După ce locotenentul plecă, Sandokan se aşeză pe ultima treaptă a scării, cu capul în mâini, adâncit în gânduri profunde.

Pe chipul său se citea o durere adâncă. Dacă ar fi putut să plângă, ar fi plâns din belşug.

Juioko se ghemuise în apropiere, privindu-şi şeful cu nelinişte. Văzându-l atât de gânditor, nu ar fi îndrăznit să-l întrebe despre planurile sale de viitor.

După cincisprezece sau douăzeci de minute, tambuchiul se deschise.

Văzând că apare o rază de lumină, Sandokan se ridică brusc şi privi spre scară.

Era tânăra fată cu părul de aur, palidă şi cu ochii plini de lacrimi.

Locotenentul o însoțea; dar el îşi ținea mâna pe mânerul unui revolver pe care şi-l pusese la centură.

Sandokan scoase un strigăt şi se repezi la logodnica sa pe care o strânse la piept.

- Dragostea mea! exclamă el, conducând-o în cealaltă parte a calei, în timp ce locotenentul se aşeza trist pe o treaptă, cu brațele încrucişate. În sfârşit, iată-te!

- Sandokan, murmură ea izbucnind în hohote... Credeam că nu o să te mai văd niciodată.

- Curaj, Marianne, nu mai plânge; usucă-ți lacrimile care mă sfâșie.

- Inima mea este zdrobită, curajosul meu prieten. Oh, nu vreau să mori. Nu vreau ca ei să mă despartă de tine. Te voi apăra împotriva tuturor, te voi elibera. Vreau ca tu să fii în continuare al meu, pentru totdeauna al meu.

- Al tău! murmură el cu un suspin adânc. Da, voi fi iar al tău, dar când?
- De ce, când?
- Dar tu nu şti că ei mă duc la Labuan pentru a mă omorî?
- Dar te voi salva.
- Tu, da, poate mă vei ajuta.
- Deci ai un plan? exclamă ea, nebună de fericire.
- Da, dacă Dumnezeu mă apără. Ascultă-mă, iubito.

Apoi aruncă o privire suspicioasă locotenentului care nu se mişcase din locul său apoi, conducând-o pe tânără cât mai departe posibil de acesta, îi spuse:

- Pregătesc o evadare şi sper să reuşesc, dar tu nu vei putea veni cu mine.
- De ce, Sandokan? Crezi că nu sunt capabilă să te urmez? Crezi că îmi lipseşte curajul de a înfrunta pericolele? Eu sunt energică şi acum nu mă tem de nimeni. Dacă vrei, voi înjunghia santinelele care te păzesc sau chiar, dacă este nevoie, voi arunca în aer această navă cu tot echipajul ei.
- Este imposibil, Marianne. Mi-aş da jumătate din sângele meu ca să te iau cu mine, dar nu o pot face. Am nevoie de ajutorul tău pentru a evada, sau încercarea mea va eşua. Îți jur că o dată liber, nu te voi lăsa mult timp singură printre compatrioţii tăi, căci voi strânge, cu averile mele, o armată pe care o voi conduce împotriva Labuanului.

Marianne îşi ascunse capul în mâini şi lacrimi grele inundară faţa ei frumoasă.

- Să rămân aici, fără tine, murmură ea cu voce sfâşietoare.
- Trebuie, sărmana mea mult iubită. Acum ascultă-mă.

El scoase de la piept o cutiuţă minusculă şi, deschizând-o, îi arătă Mariannei câteva pilule maro care răspândeau un miros pătrunzător.

- Vezi aceste pilule mici? o întrebă el. Ele conţin o otravă puternică, dar nu mortală, care are proprietatea de a suspenda timp de şase ore viaţa unui om robust. Ele îi produc un somn asemănător morţii, care îi poate înşela şi pe cei mai pricepuţi medici.

- Ce vrei să faci?

- Juioko şi cu mine vom lua fiecare câte una; ne vor crede morţi; ne vor arunca în mare; dar noi ne vom reveni, liberi în marea liberă.

- Dar nu vă veţi îneca?

- Nu, căci mă bazez pe tine.

- Ce trebuie să fac? Vorbeşte, Sandokan; sunt pregătită pentru orice ca să te văd liber.

- Este ora şase, spuse piratul privindu-şi ceasul. Peste o oră, tovarăşul meu şi cu mine vom lua fiecare câte o pilulă şi vom striga tare. Tu vei însemna exact, pe ceasul tău, ora la care ai auzit strigătul; vei număra şase ore şi, cu două minute înainte de a se împlini cele şase ore, vei face să fim aruncaţi în mare. Vei face în aşa fel încât să fim aruncaţi fără hamac şi fără ghiulea la picioare. De asemenea ar fi bine să ne arunci un obiect plutitor care ar putea să ne ajute şi, în fine, să ne strecori sub haine o armă oarecare.

- Totul este gravat în mintea mea, Sandokan. Dar după aceea, unde vei merge?

- Sunt sigur că Yanez ne urmăreşte şi ne va culege. Apoi vom strânge arme şi oameni şi voi veni să te iau, să dau foc Labuanului şi să-i extermin pe locuitorii lui.

Se opri şi-şi înfipse unghiile în carne.

- Blestemată fie ziua în care mi-am luat numele de Tigrul Malaysiei! Blestemată fie ziua când am devenit răzbunător şi pirat, atrăgând asupra mea ura popoarelor care se ridică acum ca un spectru oribil între această ființă divină şi mine! Dacă nu aş fi fost niciodată un om sângeros, nu aş fi fost acum înlănțuit la bordul acestei nave, nici târât la spânzurătoare! Nu aş fi fost niciodată smuls din brațele femeii pe care o iubesc!

- Nu vorbi aşa, Sandokan.

- Da, ai dreptate, Perlă din Labuan. Lasă-mă să-ți mai admir chipul, spuse el văzându-l pe locotenent că se ridică şi se apropie de ei.

îşi înăbuşi un geamăt şi şterse rapid o lacrimă care curgea pe obrazul său bronzat.

- Pleacă Marianne, pleacă, spuse el brusc. Dacă mai rămâi, voi plânge ca un copil.

- Sandokan! Sandokan!

Piratul îşi ascunse fața în mâini şi făcu doi paşi înapoi.

- Oh, Sandokan! strigă Marianne cu voce sfâşietoare.

Ea vru să se repeadă spre el, dar forțele o părăsiră şi căzu în brațele locotenentului care se apropiase.

- Plecați! strigă Tigrul Malaysiei întorcându-se şi ascunzându-şi chipul.

Când se întoarse, tambuchiul era închis.

- Totul este sfârşit! exclamă el cu voce tristă. Nu-mi mai rămâne decât să adorm pe valurile mării malaysiane.
Fie ca fericirea să poată reveni într-o zi la cea pe care o iubesc atât!

Se lăsă să cadă la baza scării şi rămase acolo aproape o oră, cu fața în mâini. Juioko îl smulse din această disperare mută.

- Căpitane, spuse el, curaj! Să nu disperăm încă.

Sandokan, regăsindu-şi toată energia, se ridică cu un salt.

- Să fugim!

- Nu cer mai mult.

El luă mica sa cutie şi scoase două pilule. Îi dădu una daiacului spunându-i:

- O vei înghiți la semnalul meu.

- Sunt gata.

îşi scoase ceasul şi îl privi.

- Este ora şapte şi două minute. Peste şase ore vom fi liberi pe marea liberă.

închise ochii şi înghiți pilula. Juioko îl imită. în curând trupurile celor doi bărbați începură să se răsucească în contorsiuni violente, apoi ei căzură pe podea scoțând două strigăte ascuțite.

în ciuda huruitului motorului şi a vuietului apei, strigătele fură auzite pe punte de toți şi în primul rând de Marianne care le aştepta, pradă la mii de temeri.

Locotenentul coborî repede în cală, urmat de câțiva ofițeri şi de medicul de bord.

El se ciocni la baza scării de ceea ce credea că sunt două cadavre.

- Sunt morți, spuse el. Ceea ce am prevăzut s-a împlinit.

Medicul îi examină, dar nu putu să constate decât moartea prizonierilor.

în timp ce marinarii îi ridicau, locotenentul urcă pe punte şi se apropie de Marianne care era aplecată peste bastingajele din babord şi făcea eforturi supraomeneşti pentru a-şi înăbuşi durerea violentă:

- Milady, îi spuse el. S-a întâmplat o nenorocire cu Tigrul şi tovarăşul său.

- O ghicesc! Sunt morți!

- Adevărat, milady.

- Domnule, spuse ea cu voce slabă dar energică, vii, vă aparțineau; morți, sunt ai mei!

- Vă las libertatea de a face ce vreți cu trupurile lor, dar vreau să vă dau un sfat.

- Care?

- Aruncațile în mare înainte de a ajunge crucişătorul la Labuan. Unchiul dumneavoastră ar pune să fie spânzurat cadavrul lui Sandokan.

- Vă primesc sfatul, locotenente; puneți să fie duse cele două cadavre în spate şi să mă lase singură cu ele.

Locotenentul dădu ordinele necesare pentru a îndeplini voința tinerei lady.

Un moment mai târziu, cei doi pirați fură puşi pe două mese şi duşi în spate, gata să fie aruncați în mare.

Marianne îngenunche în fața lui Sandokan care era rigid ca un cadavru, contemplă tăcută această față descompusă de puternica acțiune a narcoticului, dar păstrând încă acea mândrie bărbătească, impunând teamă şi respect.

Aşteptă ca nimeni să nu mai fie atent şi ca noaptea să devină întunecoasă, apoi scoase din corsaj două pumnale pe care le ascunse sub hainele celor doi pirați.

- Cel puțin veți putea să vă apărați, murmură ea cu adâncă emoție.

Se aşeză apoi la picioarele lor, urmărind pe ceasul său oră după oră, minut după minut, secundă după secundă, cu o răbdare extraordinară.

La ora unu fără douăzeci de minute, se ridică foarte palidă, dar hotărâtă. Se apropie de bastingajele din babord şi, fără să

fie văzută, desprinse doi colaci de salvare pe care îi aruncă în apă, apoi se apropie de locotenent care părea că o aşteaptă.

- Domnule, să se împlinească ultima dorinţă a Tigrului Malaysiei.

La ordinul locotenentului, patru marinari veniră în spate şi ridicară cele două mese pe care erau depuse cadavrele până deasupra bastingajelor.

- Nu încă, spuse Marianne, izbucnind în hohote.

Ea se apropie de Sandokan şi îşi puse buzele pe fruntea lui. Simţi o uşoară căldură şi un fel de tremur. O clipă de ezitare şi totul era pierdut.

Se retrase brusc şi spuse cu voce slabă:

- Dati-le drumul!

Marinarii ridicară mesele şi piraţii alunecară în mare, scufundându-se în valurile negre, în timp ce nava se îndepărta rapid, ducând-o pe nefericita tânără spre ţărmurile insulei blestemate.

Capitolul treizeci şi unu

Yanez

Suspendarea vieţii trebuia să dureze, după cum spusese Sandokan, şase ore, nici o secundă în plus sau în minus. Se părea că aşa este, căci abia se scufundară în mare şi cei doi îşi revenîră prompt în simţiri, fără să încerce nici cea mai mică scădere a forţelor lor.

Ei urcară la suprafaţă cu o puternică lovitură de picioare şi privîră în jur. Foarte aproape văzură crucişătorul care îşi urma drumul spre est cu viteză mică.

Prima mişcare a lui Sandokan fu să îl urmărească, în timp ce, dimpotrivă, Juioko, complet zăpăcit de această înviere ciudată şi inexplicabilă, se îndreptă prudent spre larg.

Aproape imediat, totuşi, Sandokan se opri, lăsându-se să plutească pe valuri, dar cu ochii urmărind continu nava care îi răpea nefericita logodnică. Un strigăt izbucni din pieptul său, dar fu oprit de buzele strânse.

- Pierdută! şopti el cu vocea slăbită de durere.

Un avânt nebunesc îl cuprinse şi, pentru câteva clipe, începu să urmărească vaporul zbătându-se cu furie printre valuri, apoi se opri, privindu-l cum se pierdea încet-încet în întuneric.

- Fugi, navă oribilă! Fugi ducând cu tine jumătate din inima mea, dar oricât de mare ar fi oceanul, într-o zi te voi regăsi şi te voi scufunda.

începu să înoate cu furie şi îl întâlni pe Juioko, care îl aştepta cu nelinişte.

- Să continuăm, spuse el cu voce gâtuită, acum totul este terminat.

- Curaj, căpitane, o vom salva şi poate mai degrabă decât crezi.

- Taci! Nu-mi redeschide rana sângerândă încă.

- Să-l căutăm pe domnul Yanez, căpitane.

- Da, să-l căutăm; numai el ne poate salva.

Marea malaysiană se întindea în jurul lor, imensă, acoperită de întuneric, fără o insuliță pe care ar fi putut ajunge, fără o velă, fără o lumină care să semnalizeze prezența unui vas, prieten sau duşman.

Oriunde se uitau nu vedeau decât valuri înspumate care se ciocneau unele de altele cu vuiet, împinse de vântul uşor al nopţii.

Cei doi înotători, pentru a nu-şi consuma inutil forţele, atât de prețioase într-o asemenea situație, înaintau lent, la mică distanță unul de altul, căutând cu ochi avizi o velă pe suprafața mării acoperită de întuneric.

Din când în când, Sandokan se oprea şi se întorcea spre est, ca şi cum el ar mai fi vrut să descopere felinarele vaporului; apoi reîncepea să înoate scoțând suspine adânci.

Făcuseră deja mai bine de o milă şi începuseră să-şi dea jos hainele care îi stânjeneau în mişcări, când Juioko se ciocni de un obiect care se îndepărtă.

- Un rechin! strigă el pregătindu-şi pumnalul.

- Unde? întrebă Sandokan.

- Dar nu, nu este, reluă daiacul. S-ar zice că este un colac de salvare.

- Da, este un colac pe care Marianne l-a aruncat în mare pentru noi, exclamă Sandokan. Ah! minunată tânără!

- Să sperăm că nu este doar unul.

- Să căutăm, prietene.

începură să înoate în jurul acelui loc, căutând cu grijă şi reuşiră, după câteva minute, să găsească şi celălalt colac, care nu se îndepărtase prea mult de primul.

- Este un noroc la care nu mă aşteptam, spuse Juioko vesel. Şi acum, încotro ne îndreptăm?

- Corveta venea dinspre nord-vest, cred deci că în această direcţie îl vom putea întâlni pe Yanez.

- îl vom întâlni?

- Sper, răspunse Sandokan.

- Ne va lua câteva ore. Vântul este slab şi prahul domnului Yanez nu poate merge prea repede.

- Nu contează. Pentru a-l întâlni aş rămâne în apă douăzeci şi patru de ore, dacă trebuie.

- Dar nu vă gândiţi la rechini, căpitane? Ştiţi că ei sunt numeroşi în aceste ape şi sunt feroci.

Sandokan păli involuntar şi aruncă în jur priviri neliniştite.

- Deocamdată nu văd nici o coadă şi nici o aripă, spuse el. Să sperăm că rechinii ne vor lăsa în pace. Curaj, să înotăm înspre nord-vest. Dacă nu îl vom întâlni pe Yanez, vom ajunge la Mompracem sau la recifele aflate în sudul insulei.

Ei se apropiară, pentru a se putea apăra unul pe altul în caz de pericol şi începură să înoate în direcţia aleasă încercând să-şi economisească forţele, căci ştiau că sunt la mare distantă de uscat.

Deşi erau oameni pregătiţi pentru orice, teama de a fi surprinşi de rechini îi făcea să tremure.

Daiacul se simţea cuprins de o adevărată teroare. Din când în când el se oprea şi privea în urmă, crezând că aude bătăi de coadă. Instinctiv, îşi îndoia picioarele, de frică de a nu le simţi muşcate de dinţii formidabili ai acestor tigrii ai mărilor.

- Nu am ştiut niciodată ce este frica, spunea el. Am participat la peste cincizeci de abordaje, am ucis cu mâna mea numeroşi duşmani; am înfruntat teribilii urangutani şi chiar tigri din junglă şi totuşi tremur de parcă aş avea febră.

Ideea de a mă găsi dintr-o clipă în alta în fața unui asemenea animal feroce îmi îngheață sângele în vene. Nu vedeți nici unul, căpitane?

- Nu, răspundea invariabil Sandokan, cu voce liniştită.
- Mi se pare totuşi că am auzit un zgomot în spate.
- Din cauza fricii; eu nu am auzit nimic.
- Şi acest zgomot?
- Este făcut de picioarele mele.
- îmi clănțăne dinții.
- Fii calm, Juioko. Avem pumnale zdravene.
- Şi dacă rechinii ne atacă pe sub apă?
- Când vor apărea la suprafață îi vom ataca hotărâți.
- *Şi* dacă domnul Yanez nu ne vede?
- încă este foarte departe.
- Credeți că îl vom întâlni, căpitane?
- Asta îmi e speranța. Yanez mă iubeşte prea mult pentru a mă abandona tristului meu destin. Inima mea îmi spune că el urmăreşte corveta.
- Totuşi nu văd să apară.
- Răbdare, Juioko, vântul creşte încet-încet şi va mări viteza prahului.
- Dar din cauza vântului vom avea valuri.
- Valurile nu trebuie să ne sperie. Continuară să înoate unul lângă altul încă o oră, privind mereu spre orizont şi, de asemenea, în jurul lor, cu teamă de a o vedea apărând rechini.
- Ai auzit? întrebă Sandokan.
- Da, răspunse daiacul.
- Şuieratul unui vapor, nu-i aşa?
- Da, căpitane.

- Ţine-te bine! spuse Sandokan care se sprijini pe umerii daiacului şi se înălţă astfel din valuri până la jumătatea corpului.

Privind spre nord el văzu două puncte strălucitoare la o distanţă de două sau trei mile.

- Un vas vine spre noi, spuse el cu voce uşor emoţionată.
- Atunci am putea fi salvaţi de el.
- Nu ştim cărei naţiuni îi aparţine şi nici dacă este un vas de comerţ sau de război.
- De unde vine?
- Dinspre nord.
- Este un drum periculos, căpitane.
- Aşa mă gândesc şi eu. Poate fi o navă care a luat parte la bombardarea Mompracemului şi care este în căutarea prahului lui Yanez.
- Atunci o vom lăsa să treacă fără să ne salveze?
- Libertatea costă prea mult pentru a o pierde din nou, Juioko. Dacă noi am fi prinşi iar, nimeni nu ar putea să ne salveze şi ar trebui să renunţ definitiv la speranţa de a o revedea pe Marianne.
- Dar poate este un vas comercial.
- Nu suntem în calea acestor vase. Să vedem dacă acum pot să disting ceva.

El se prinse iar de umerii lui Juioko privind atent înaintea lui. Noaptea era mai puţin întunecoasă şi el putu să distingă clar vasul care venea spre ei.

- Nici un strigăt, Juioko, exclamă Sandokan, este o navă de război.
- Una mare?
- Un crucişător.
- Englez?

- Sunt sigur.
- Să-l lăsăm să treacă.
- Nici nu am putea face mare lucru. Pregăteşte-te să te scufunzi când nava va trece pe lângă noi. Să părăsim colacii şi să fim pregătiţi.

Crucişătorul, cum avea toate motivele să creadă Sandokan că era, înainta cu mare viteză, ridicând valuri mari pe flancuri.

El mergea drept spre sud şi, prin urmare, trebuia să treacă la foarte mică distanţă de cei doi.

Când Sandokan şi Juioko îl văzură la aproximativ o sută cincizeci de metri, ei plonjară şi începură să înoate pe sub apă.

În momentul în care ei urcară la suprafaţă pentru a respira, auziră o voce strigând:

- Aş fi jurat că am văzut două capete la babord. Dacă nu aş fi sigur că avem în urma noastră un *ciocan*, aş pune să fie lăsată la apă o şalupă.

Auzind aceste cuvinte, Sandokan şi Juioko se scufundară iarăşi imediat, dar nu rămaseră mult timp sub apă.

Din fericire pentru ei, când ieşiră la suprafaţă văzură nava îndepărtându-se rapid spre sud.

Se găseau în mijlocul siajului încă spumegând.
Apele răvăşite îi aruncau la dreapta şi la stânga, făcându-i să urce şi să coboare.

- Fii pregătit, căpitane, strigă daiacul. Avem un *ciocan* nu departe de noi. Aţi auzit ce a spus marinarul?
- Da, răspunse Sandokan, pregăteşte-ţi pumnalul.
- Ne va ataca?
- Aşa cred, sărmanul meu Juioko. Aceşti monştri au vederea slabă, dar au un simţ al mirosului incredibil. Blestematul nu va continua să urmărească nava, te asigur.

- Mă tem, căpitane, spuse daiacul agitându-se în valuri ca un drac într-un vas cu agheasmă.

- Fii calm! Până acum nu l-am văzut.

- Poate să vină pe sub apă.

- Îl vom simţi apropiindu-se, fără îndoială.

- Şi colacii de salvare?

- Sunt în faţa noastră. Din două bătăi de mâini îi vom ajunge.

- Nu îndrăznesc să mă mişc, căpitane.

Sărmanul om era pradă unei asemenea spaime încât membrele sale refuzau să se mişte.

- Nu îţi pierde capul, Juioko, îi spuse Sandokan. Dacă vrei să scapi, nu sta aşa, prostit de frică. Apucă un colac şi pregăteşte-ţi pumnalul.

Daiacul îşi reveni puţin; el ascultă şi îşi găsi colacul care plutea în mijlocul siajului.

- Acum să vedem dacă zăresc acest *ciocan*, spuse Sandokan. Poate am putea să-l evităm.

Pentru a treia oară el se prinse de Juioko şi se ridică din apă, privind rapid în jur.

În mijocul apei înspumate el văzu un uriaş *ciocan* care apăruse brusc din valuri.

- Pregăteşte-te! îi spuse lui Juioko. Nu este decât la cincizeci sau şaizeci de metri de noi.

- Deci nu a mai urmărit nava? întrebă daiacul clănţănind din dinţi.

- A simţit mirosul cărnii de om, răspunse Sandokan.

- Să vină!

- Îl vom vedea imediat. Nu te mişca şi nu lăsa pumnalul.

Ei se apropiară unul de altul şi rămaseră imobili, aşteptând sfârşitul acestei aventuri periculoase.

Ciocanele, numiţi şi peşti-ciocan sau peşti-balanţă sunt deosebit de periculoşi. Ei aparţin genului rechinilor, dar totuşi înfăţişarea lor este diferită, din cauza capului care are formă de ciocan.

Totuşi gura lor nu este cu nimic inferioară celei a rudelor lor, nici ca mărime, nici ca puterea a muşcăturii.

Sunt extrem de îndrăzneţi, au mare poftă de carne umană şi cînd întâlnesc un înotător nu se feresc să-l atace şi să-l rupă în două.

Ca tuturor rechinilor, le este destul de greu să apuce prada, având gura sub cap, motiv pentru care trebuie să se răstoarne pe spate pentru a putea muşca.

Sandokan şi daiacul rămaseră imobili câtva timp, ascultând cu atenţie, apoi neauzind nimic, începură să se retragă cu grijă.

Făcuseră deja cincizeci sau şaizeci de metri când, deodată, văzură apărând, foarte aproape, capul oribil al *ciocanului.*

Monstrul aruncă celor doi înotători o privire rea, apoi scoase un fel de suspin răguşit care semăna cu zgomotul îndepărtat al unui tunet.

Rămase câteva clipe imobil, plutind pe valuri, apoi se repezi brusc înainte despicând apa cu forţă.

- Căpitane! strigă Juioko.

În loc să-şi continue retragerea, Tigrul Malaysiei, care începuse să-şi piardă răbdarea, părăsi brusc colacul său şi, ţinându-şi pumnalul între dinţi, se îndreptă hotărât spre rechin.

- Chiar şi tu vii să mă ataci! strigă el. Vom vedea dacă tigrul mărilor este mai puternic decât Tigrul Malaysiei.

- Lăsaţi-l să plece, căpitane, se rugă Juioko.

- Vreau să îl omor, răspunse Sandokan furios. Între noi doi, rechin blestemat!

în loc să-şi continue cursa, rechinul, probabil speriat de strigăte şi de atitudinea hotărâtă a lui Sandokan, se opri, înotând la dreapta şi la stânga, apoi se scufundă.

- Ne va ataca pe dedesubt, strigă daiacul.

Se înşela. Rechinul apăru după câteva clipe la suprafaţă, dar, contrar obiceiurilor sale, în loc să continue atacul, el se îndepărtă înotând în siajul navei.

Sandokan şi Juioko rămaseră pe loc câteva clipe, urmărind rechinul cu ochii, apoi, văzând că acesta nu se mai ocupa de ei, cel puţin pentru moment, îşi reluară înotul spre nord-vest.

Totuşi pericolul nu trecuse încă; rechinul, continuând să înoate, nu îi pierdea din ochi. Cu o lovitură de coadă, ţâşnea din când în când din apă pentru a se asigura de poziţia lor, apoi îşi relua înotul, ţinându-se mereu la cincizeci sau şaizeci de metri de ei. Aştepta, fără îndoială, un moment potrivit pentru a începe atacul.

într-adevăr, puţin mai târziu, Juioko, care se afla puţin mai în urmă, văzu rechinul înaintând cu zgomot cu puternice lovituri de coadă şi scuturând din cap.

El făcu un mare cerc în jurul celor doi, apoi începu să se învârtă, când pe sub apă, când la nivelul apei, strângând fără încetare cercul cu care îi înconjura.

- Atenţie, căpitane! strigă Juioko.
- Sunt gata să îl întâmpin! răspunse Sandokan.
- Şi eu să vă ajut.
- Nu îţi mai este frică?
- încep să sper.

- Nu-ți părăsi colacul până nu îți fac semn. Şi să căutăm să forţăm cercul.

Cu mâna stângă ținându-se de colac şi cu pumnalul în dreapta, cei doi începură să bată în retragere, urmărind mereu din priviri rechinul.

Acesta nu îi părăsea ci continua să îi preseze, stârnind adevărate valuri cu coada sa puternică şi arătându-şi dinții albi care străluceau în întuneric.

Deodată făcu un salt gigantic, ieşind aproape în întregime din apă şi se repezi la Sandokan, care era mai aproape de el.

Tigrul Malaysiei îşi părăsi colacul şi plonjă, în timp ce Juioko, redevenit curajos la iminența pericolului, se repezi spre el cu pumnalul ridicat.

Văzându-l pe Sandokan că dispare sub apă, rechinul scăpă de atacul lui Juioko cu o lovitură de coadă şi se scufundă la rândul său.

Sandokan îl aştepta. Imediat ce se apropie se repezi la el, se agăță de unul din spinii care îi ornau spatele şi, cu o teribilă lovitură de pumnal, îi deschise abdomenul.

Enormul peşte, lovit de moarte fără îndoială, se eliberă de duşmanul său, care continua să îl lovească, cu o mişcare bruscă şi urcă la suprafață.

Văzându-l pe daiac la doi paşi de el, se răsturnă pe spate pentru a-l apuca, dar Sandokan era acolo, revenit deja la suprafață.

Pumnalul lovi din nou animalul în mijlocul capului, cu o asemenea forță încât rămase înțepenit acolo.

- Și ține și asta! urlă daiacul ciuruindu-l cu lovituri.

De data asta rechinul se scufundă pentru totdeauna, lăsând marea însângerată în locul în care dispăruse.

- Cred că nu va mai urca niciodată la suprafaţă. Ce spui, Juioko?

Daiacul nu răspunse. Sprijinit pe colacul său, el încerca să se înalţe deasupra valurilor pentru a privi în depărtare.

- Ce cauţi? îl întrebă Sandokan.

- Acolo! Priviţi... spre nord-vest! urlă Juioko. Pe Allah! Văd o umbră mare, un velier!

- Yanez, fără îndoială? întrebă Sandokan foarte emoţionat.

- întunericul este prea adânc pentru a distinge bine, căpitane, dar simt că îmi bate inima cu putere.

- Lasă-mă să mă urc pe umerii tăi.

Daiacul se apropie de Sandokan care, sprijinindu-se pe el, ieşi din apă cu mai mult de jumătate din corp.

- Ce vedeţi, căpitane?

- Este un prahu! Dacă ar fi... Blestem!...

- De ce înjuraţi?

- Sunt trei! Sunt trei vase care înaintează împreună.

- Sunteţi sigur?

- Foarte sigur!

- Şi dacă Yanez ar fi găsit ajutoare?

- Imposibil,

- Atunci, noi ce facem? Sunt trei ore de când înotăm şi vă avertizez că încep să nu mai pot.

- Te înţeleg. Prieteni sau duşmani, să încercăm să-i facem să ne culeagă. Cheamă în ajutor.

Juioko îşi adună toate forţele şi strigă cu voce tunătoare:

- Hei! Hei! Nava! Ajutor! Ajutor!

O clipă mai târziu, se auzi o împuşcătură trasă în larg şi o voce care striga:

- Cine strigă?

- Naufragiaţi!

- Aşteptaţi!

În curând văzură cele trei vase apropiindu-se rapid, căci vântul era destul de puternic.

- Unde sunteţi? întrebă aceeaşi voce de mai înainte.

- Aici! Apropiaţi-vă, răspunse Sandokan.

Urmă o scurtă tăcere, apoi altă voce strigă:

- Pentru Dumnezeu! Ori mă înşel groaznic, ori este chiar el! Cine să trăiască?

Cu un efort puternic, Sandokan se ridică afară din apă până la jumătatea corpului, strigând:

- Yanez! Yanez! Sunt Tigrul Malaysiei!

Acelaşi strigăt răsună la bordul celor trei prahuri:

- Trăiască şeful! Trăiască Tigrul Malaysiei!

Primul prahu era deja foarte aproape. Cei doi înotători prinseră o funie care le fusese aruncată şi se căţărară pe punte cu agilitatea unei maimuţe. Un om se repezi la Sandokan şi îl strânse în braţe cu frenezie.

- Ah! Bietul meu frate! strigă el. Eram convins că nu te voi revedea niciodată.

Sandokan îi întoarse îmbrăţişarea bravului portughez, în timp ce echipajul striga într-una:

- Trăiască Tigrul! Trăiască Tigrul!

- Vino în cabina mea, spuse Yanez. Să discutăm. Trebuie să-mi povesteşti multe lucruri pe care ard de nerăbdare să le aflu.

Sandokan îl urmă fără să spună nimic şi coborâră în cabină în timp ce vasele îşi continuau drumul cu pânzele desfăşurate.

Portughezul desfăcu o sticlă de gin şi o întinse lui Sandokan, care goli câteva pahare unul după altul.

- Acum povesteşte-mi cum se face că te-am cules în plină mare în timp ce eu presupuneam că eşti prizonier sau mort la bordul vaporului pe care îl urmăresc îndeaproape de mai bine de douăzeci de ore.

- A, tu urmăreai crucişătorul? Nu credeam.

- Pentru Dumnezeu! Eu am trei vase şi o sută douăzeci de oameni şi tu ai vrea să nu-l urmăresc!

- Dar unde ai găsit atâtea forţe?

- Ai tu idee cine comandă cele două vase care mă urmează?

- Cu siguranţă nu.

- Paranoa şi Maratua.

- Deci nu s-au scufundat în timpul furtunii care ne-a surprins aproape de Labuan?

- Nu, după cum vezi. Maratua a fost împins spre insula Poulo-Gaya, iar Paranoa s-a refugiat în golful Ambong. Ei au rămas fiecare acolo unde se refugiaseră timp de câteva zile pentru a repara gravele stricăciuni suferite de vasele lor, apoi au coborât spre Labuan unde s-au întâlnit. Negăsindu-ne în micul golf, s-au întors la Mompracem. I-am întâlnit ieri, când se îndreptau spre Indii, crezând că ne-am adăpostit acolo.

- Şi au debarcat la Mompracem? Cine ocupă acum insula mea?

- Nimeni, englezii au abandonat-o după ce au incendiat satul nostru şi au aruncat în aer ultimele bastioane.

- îmi place mai mult aşa.

- Şi acum, ce ţi s-a întâmplat ţie? Te-am văzut abordând corveta în timp ce eu scufundam canoniera cu lovituri de tun; am auzit strigătele de victorie ale englezilor, apoi nimic. Am fugit pentru a salva cel puţin averile pe care le duceam, dar

apoi am luat urma crucişătorului cu speranţa de a-l întâlni şi de a-l aborda.

- Am căzut pe puntea navei duşmane, pe jumătate mort de la o lovitură de topor şi am fost făcut prizonier în acelaşi timp cu Juioko. Pilulele pe care le am totdeauna cu mine, după cum şti, m-au salvat.

- înţeleg, spuse Yanez izbucnind în râs. V-au aruncat în mare, crezându-vă morţi. Dar ce s-a întâmplat cu Marianne?

- Este prizonieră pe crucişător, răspunse Sandokan cu voce tristă.

- Cine comanda nava?

- Baronetul, dar l-am omorât eu însumi în timpul încăierării. Ce sfârşit nenorocit pentru acest sărman rival!

- Şi acum ce te gândeşti să faci?

- Ce ai face tu?

- Aş urmări vaporul şi l-aş aborda.

- Este ceea ce vroiam să îţi propun.

- Şti încotro se îndreaptă nava?

- Nu ştiu, dar mi se pare că naviga spre Trei-Insule când am părăsit-o.

- Ce să facă acolo? Nu este lucru curat, frate. Mergea repede?

- Cu opt noduri.

- La ce distanţă poate fi de noi?

- Poate la treizeci de mile.

- Atunci putem să îl ajungem din urmă dacă vântul se menţine. Dar...

Se opri, auzind o mişcare neobişnuită pe punte şi zgomot de voci.

- Ce se întâmplă? întrebă el.

- Oare au descoperit crucişătorul?

- Să urcăm, frate.

Părăsiră cabina şi urcară pe punte. Chiar în acel moment oamenii scoteau din apă o cutie mică de metal pe care unul o zărise, în revărsatul zorilor, la câteva zeci de metri de tribord.

- O! O! strigă Yanez, ce înseamnă asta? Dacă această cutie conţine vreun mesaj important? Mi se pare puţin neobişnuită.

- Suntem în continuare pe urmele vaporului, nu-i aşa? întrebă Sandokan, care era agitat, fără să ştie de ce.

- Mereu, răspunse portughezul.

- Ah! S-ar putea...

În loc să răspundă, Sandokan îşi scoase krissul şi, cu o lovitură rapidă, desfăcu cutia. În interior găsi o bucată de hârtie puţin umedă pe care se vedeau clar câteva rânduri scrise cu o scriere fină şi elegantă.

- Yanez! Yanez! se bâlbâia Sandokan cu voce tremurătoare. Citeşte, frate, citeşte! Mi se pare că am orbit.

Portughezul luă hârtia şi citi:

Ajutor! Sunt dusă la Trei-Insule unde va veni unchiul meu să mă ia pentru a mă duce la Sarawack.

MARIANNE

Când auzi aceasta, Sandokan scoase un urlet de fiară rănită. îşi ridică braţele, îşi trecu mâinile prin păr şi începu să şi-l smulgă cu furie, clătinându-se ca şi cum ar fi fost lovit de un glonţ.

- Pierdută! Pierdută! Lordul... exclamă el.

Yanez şi piraţii îl înconjuraseră şi îl priveau cu nelinişte, cu adâncă emoţie.

- Sandokan, spuse portughezul, o vom salva, ți-o jur, chiar dacă va trebui să luăm prin abordaj nava lordului sau să atacăm Sarawackul şi pe James Broock care îl guvernează.

Tigrul, o clipă mai înainte abătut din cauza durerii sale, se ridică brusc, cu fața schimbată, cu ochii aruncând flăcări.

- Tigri din Mompracem, strigă el cu voce puternică, trebuie să mai omorâm duşmani şi să ne salvăm regina. Să mergem toți la Trei-Insule.

- Răzbunare! Răzbunare! urlau pirații. Moarte englezilor şi trăiască regina noastră!

O clipă mai târziu, cele trei prahuri virau în bord şi se îndreptau spre Trei-Insule.

Capitolul treizeci şi doi

Ultima bătălie a Tigrului

O dată drumul schimbat, pirații se puseră cu febrilitate pe lucru pentru a se pregăti pentru bătălia care urma să fie, fără îndoială, teribilă și, poate, ultima pe care o dădeau împotriva dușmanului detestat.

Se încărcau tunurile, se deschideau butoiașele cu praf de pușcă, se depozitau mari cantități de grenade în spate și în față, se tăiau toate manevrele inutile și se întăreau cele necesare, se improvizau baricade și se pregăteau ghearele de abordaj. În fine, se urcau pe punte recipiente cu alcool pentru a le vărsa pe puntea vasului dușman și a-l incendia.

Sandokan îi însuflețea pe toți cu fapta și cu vorba, promițându-le că vor scufunda acest vas pe care fusese înlănțuit, care îi nimicise pe cei mai viteji eroi ai piraților și îi răpise logodnica.

- Da, striga el, îl voi distruge pe acest blestemat, îl voi incendia! Să dea Domnul să ajungem la timp pentru a-l împiedica pe lord să-mi răpească logodnica!

- Îl vom ataca și pe lord dacă va fi necesar, spuse Yanez. Cine ar putea rezista atacului a o sută douăzeci de tigrii din Mompracem?

- Dar dacă vom ajunge prea târziu și lordul va fi deja plecat spre Sarawack la bordul unei nave rapide?

- îl vom găsi în orașul lui James Broock. Dar ceea ce mă interesează mai mult, acum, este modul în care vom pune mâna pe crucișătorul care trebuie să fie ancorat, la această oră, la Trei-Insule. Ar trebui să-l surprindem, dar... Ah! Uituci ce suntem!

- Ce vrei să spui?

- Sandokan, îți aminteşti ce a încercat să facă lordul James când l-am atacat pe cărarea ce duce la Victoria?

- Da, murmură Sandokan, simțind cum i se ridică părul pe cap. Dumnezeule Mare! Deci comandantul...

- El poate să fii primit ordin să o omoare pe Marianne decât să lase să cadă din nou în mâinile noastre.

- Nu este posibil!

- Iar eu îți spun că este posibil şi tremur pentru logodnica ta.

- Atunci? întrebă Sandokan.

Yanez nu răspunse; părea adâncit în gânduri profunde.

Deodată se lovi peste frunte cu putere şi exclamă:

- Asta este!

- Vorbeşte! Explică-mi! Dacă ai un plan, spune-l.

- Pentru a împiedica să se întâmple o catastrofă, ar trebui ca, în momentul atacului, unul dintre noi să fie lângă Marianne să o poată apăra.

- Adevărat, dar cum să facem?

- Acesta este planul meu. îți aminteşti că în escadra care a atacat Mompracemul erau şi prahuri ale sultanului din Borneo.

- Nu am uitat.

- Mă voi deghiza în ofițer al sultanului; voi arbora pavilionul din Varauni şi voi aborda crucişătorul dându-mă trimis al lordului James.

- Foarte bine.

- Voi spune comandantului că trebuie să-i predau lui lady Marianne, în propriile mâini, o scrisoare şi, imediat ce voi fi în cabina ei, mă voi baricada acolo împreună cu ea. La fluierul meu, voi veți sări pe punte şi veți începe lupta.

- Ah, Yanez! Cât îți voi datora dacă vei reuși.

- Voi reuși, Sandokan, cu condiția ca noi să ajungem înaintea lordului.

În aceeași clipă se auzi strigându-se pe punte:

- Trei-Insule! Trei-Insule!

Sandokan și Yanez se repeziră afară.

Insulele semnalate apăreau la șapte sau opt mile. Toți ochii piraților scrutau această grămadă de stânci, căutând cu nerăbdare crucișătorul.

- Iată-l, strigă un daiac. Văd fum acolo.

- Da, confirmă Sandokan, cu privirea strălucind. Este o trâmbă de fum negru în spatele stâncilor. Crucișătorul este acolo.

- Să acționăm în ordine și să ne pregătim de atac, spuse Yanez. Paranoa, mai adu încă patruzeci de oameni pe prahul nostru.

Transbordarea fu făcută imediat și echipajul, acum de șaizeci de oameni, se adună în jurul lui Sandokan care le făcuse semn că vrea să vorbească.

- Tigri din Mompracem! spuse el cu acel accent care fascina și dădea oamenilor săi un curaj supraomenesc. Petrecerea la care vom participa va fi teribilă, căci va trebui să ne luptăm cu un echipaj mult mai numeros decât noi și călit în lupte, dar amintiți-vă că va fi ultima bătălie pe care o veți da sub comanda Tigrului Malaysiei și că va fi ultima dată când vă veți afla în fața celor care ne-au distrus puterea și insula, patria noastră adoptivă. Când vă voi da semnalul, năpustiți-vă la abordaj pe puntea acestei nave cu toată valoarea tigrilor din Mompracem; v-o cer!

- Îi vom nimici, strigau pirații agitându-și armele cu frenezie. Dă ordinul, Tigrule!

- Pe această navă blestemată pe care o vom ataca se află Regina din Mompracem. Vreau ca ea să fie în continuare a mea, să redevină liberă!

- O vom salva sau vom muri toți.

- Mulțumesc, prieteni. Acum ocupați-vă posturile de luptă şi ridicați pe catarg pavilionul sultanului din Varauni.

După arborarea pavilionului, cele trei prahu se îndreptară spre prima insulă, spre un golf în fundul căruia se vedea vag o masă neagră peste care plutea o trâmbă de fum.

- Yanez, pregăteşte-te; într-o oră vom fi în golf.

- Se face imediat, răspunse portughezul, dispărând în cabina sa.

În acest timp, prahurile continuau să avanseze cu toate pânzele desfăşurate şi cu pavilionul arborat în vârful catargului lor mare. Tunurile erau încărcate şi pirații își țineau toate armele la îndemână, gata să se repeadă la abordaj.

În față, Sandokan supraveghea crucişătorul care devenea tot mai vizibil din minut în minut şi care părea ancorat, deşi maşina sa funcționa încă. S-ar fi zis că teribilul pirat căuta, cu privirea sa pătrunzătoare, să o descopere pe adorata sa Marianne.

Suspine adânci scăpau din când în când din pieptul său, fruntea sa se întuneca şi mâna frământa cu nerăbdare mânerul iataganului.

Apoi privirea sa parcurse marea care înconjura Trei-Insule ca şi cum ar fi căutat să descopere ceva anume. Fără îndoială se temea să nu fie surprins de lord în timpul luptei şi atacat pe la spate.

Era amiază când cele trei prahu ajunseră la intrarea în golf.

Crucişătorul era ancorat exact în mijloc. Pe bompres flutura drapelul englez iar pavilionul de război fâlfâia în vârful catargului mare. Se vedeau oameni agitându-se pe punte.

Când piraţii se văzură în bătaia armelor, se repeziră la tunurile lor, dar Sandokan îi opri cu un gest.

- Nu încă, spuse el. Yanez?

Portughezul tocmai urca, deghizat în ofiţer al sultanului, cu o cămaşă-cazacă mare, pantaloni largi şi turban pe cap. Ţinea în mână o scrisoare.

- Pentru ce această hârtie?
- Este o scrisoare pentru lady Marianne.
- Ce i-ai scris?
- Că suntem pregătiţi şi ea să nu ne trădeze.
- Dar va trebui să i-o dai tu însuti dacă vrei să te baricadezi împreună cu ea în cabină.
- Nu voi lăsa pe nimeni să o ia, poţi fi sigur frate.
- Şi ce faci în cazul în care comandantul te însoţeşte la lady Marianne?
- Dacă văd că situaţia devine periculoasă, îl voi omorî, răspunse rece Yanez.
- Joci un joc periculos, Yanez.
- îmi joc propria mea piele, vrei să spui, dar eu sper să mi-o păstrez şi de data asta intactă.

îi strânse mâna lui Sandokan, îşi aranjă turbanul şi strigă:

- în golf!

Prahul pătrunse cu îndrăzneală în golf şi acostă lângă crucişător, urmat îndeaproape de celelalte două.

- Cine să trăiască? întrebă o santinelă.

- Borneo şi Varauni, răspunse Yanez. Am ştiri importante de la Victoria. Hei, Paranoa, filează lanțul ancorei iar voi ceilalți, atentie!

înainte ca santinelele să aibă timp să deschidă gura pentru a împiedica prahul să vină bord la bord, manevra era făcută. Prahul atinse crucişătorul la tribord şi rămase lipit de el.

- Unde este comandantul? întrebă Yanez. Pentru Dumnezeu, vă temeți că prahurile mele vă vor scufunda vaporul? Haideți, grăbiți-vă; chemați pe comandant. Am să îi comunic ordine.

Locotenentul urcă pe punte urmat de ofițerii săi. Se apropie de bastingajele din spate şi, văzându-l pe Yanez care îi arăta o scrisoare, dădu ordin să se coboare scara.

«Curaj» îşi spuse Yanez întorcându-se spre pirații care priveau vaporul cu ochii aprinşi.

Apoi ochii săi îi întâlniră pe cei înflăcărați ai lui Sandokan, care era ascuns sub o pânză.

într-un timp mai scurt decât este necesar pentru a o spune, bravul portughez se găsea pe puntea vaporului. El se simți cuprins de o teamă violentă, dar fața nu trăda tulburările din sufletul său.

- Căpitane, spuse el înclinându-se în fața lui, am să-i înmânez o scrisoare lui lady Marianne Guillant.

- De unde veniți?

- Din Labuan.

- Ce face lordul?

- Se pregătea să armeze o navă pentru a veni aici.

- Nu v-a dat o scrisoare pentru mine?

- Niciuna, comandante.

- Ciudat. Dați-mi scrisoarea pe care o aveți pentru lady Marianne, i-o voi înmâna.

- Scuzați-mă, comandante, dar trebuie să i-o dau eu însumi, răspunse Yanez cu îndrăzneală.

- Veniți atunci.

Yanez simți că îi îngheață sângele în vene.

«Dacă Marianne face un gest, sunt pierdut» își spuse el.

Aruncă o privire în urmă și văzu, agățați pe vergile prahului, zece sau doisprezece pirați și tot atâția strânși pe scară.

S-ar fi putut spune că ei erau acolo pentru a face cunoștiință cu marinarii englezi care îi priveau cu curiozitate.

îl urmă pe căpitan și coborâră împreună scara care ducea în spate. Bietul portughez simți că i se zburlește părul pe cap când îl auzi pe căpitan bătând la ușă și pe lady Marianne răspunzând:

- Intrați.

- Un mesaj de la unchiul dumneavoastră, lordul James Guillant, spuse căpitanul intrând.

Marianne stătea în picioare în mijlocul cabinei, palidă, dar mândră. Când îl văzu pe Yanez, nu își putu reține un zâmbet, dar se stăpâni și nici un strigăt nu ieși de pe buzele sale. înțelesese totul.

Ea luă scrisoarea, o deschise automat și o citi cu un calm admirabil.

Deodată, Yanez, care devenise palid ca un mort se apropie de deschiderea care lumina cabina și exclamă:

- Căpitane, văd un vapor care se îndreaptă încoace.

Comandantul se grăbi spre deschidere pentru a vedea cu ochii lui. Rapid ca un fulger, Yanez sări la el și îl lovi puternic cu mînerul krissului.

Căpitanul căzu grămadă, pe jumătate mort, fără să scoată un sunet.

Lady Marianne nu-şi putu reţine un ţipăt de groază.

- Tăcere, Marianne, spuse Yanez care puse căluş şi îl legă pe sărmanul căpitan. Dacă l-am omorât, Dumnezeu mă va ierta.

- Unde este Sandokan?

- Este aici, gata să înceapă lupta. Ajută-mă să ne baricadăm aici, domnişoară.

El alese un dulap greu pe care îl împinse spre uşă şi în spatele lui îngrămădi cufere, scaune şi mese.

- Dar ce se întâmplă? întrebă Marianne.

- Veţi afla imediat, răspunse Yanez scoţându-şi iataganul şi luându-şi pistolul.

Se apropie de deschiderea cabinei şi scoase un fluierat ascutit.

- Atenţie, Marianne! spuse el, postându-se în spatele uşii cu pistolul în mână.

În aceeaşi clipă izbucniră urlete violente pe punte:

- Trăiască Tigrul Malaysiei!

Se auzeau focuri de puşcă şi de pistol, apoi urlete înspăimântătoare, înjurături, invocări, gemete, lamentări, zgomot furios de arme, alergări şi zgomotul surd al corpurilor care cădeau.

- Yanez! strigă Marianne, care devenise palidă ca moartă.

- Curaj! vocifera portughezul. Trăiască Tigrul Malaysiei!

Se auziră paşi grăbiţi pe scară şi o voce care striga:

- Căpitane! Căpitane!

Yanez se ghemui în spatele baricadei şi Marianne îl imită.

- Mii de saborduri! Deschideţi, căpitane! striga o voce.

- Trăiască Tigrul Malaysiei! răspunse Yanez cu voce tunătoare.

Afară se auziră strigăte de furie şi înjurături, apoi o izbitură violentă scutură uşa.

- Yanez, strigă tânăra.
- Nu-ți fie frică, răspunse portughezul.

Alte trei izbituri zguduiră uşa şi o lovitură de topor făcu o spărtură mare în mijloc. Aici apăru o țeavă de puşcă, dar iute ca un fulger Yanez o împinse şi-şi descărcă pistolul prin spărtură.

Se auzi un corp căzând greoi şi paşi care alergau pe scară.

Se striga:

- Trădare! Trădare!

Lupta continua pe puntea navei şi urletele care se auzeau aici erau mai cumplite ca oricând, amestecate cu focuri de puşcă şi de pistol.

Din când în când, în mijlocul acestui vacarm infernal, se auzea vocea tunătoare a Tigrului Malaysiei care îşi îndemna oamenii la atac.

Marianne căzuse în genunchi şi Yanez, nerăbdător să afle cum mergeau lucrurile afară, începu să mute mobilele.

Deodată se auzi o voce strigând:

- Foc! Foc! Salvați-vă cum puteți!

Portughezul păli.

- Tunete! exclamă el.

Cu un efort disperat răsturnă baricada, tăie cu o lovitură de iatagan legăturile care îl țineau pe sărmanul căpitan, o luă pe Marianne în brațe şi ieşi în fugă.

Nori de fum gros invadaseră deja nava şi se vedeau flăcări ieşind din cabinele ofițerilor.

Yanez urcă pe punte cu krissul în dinți.

Bătălia era pe terminate. Tigrul Malaysiei ataca în acest moment cu furie castelul prova pe care se strânseseră treizeci sau patruzeci de englezi.

- Foc! strigă Yanez.

La acest strigăt englezii, care se vedeau pierduți, săriră în mare. Sandokan se întoarse spre Yanez, răsturnându-i în elanul său pe oamenii care îl înconjurau.

- Marianne! exclamă el luând-o pe tânără în brațele sale. La mine, în sfârşit!

- Da, la tine de această dată şi pentru totdeauna.

În acest moment se auzi o lovitură de tun bubuind în larg.

Sandokan strigă:

- Lordul! Toți la bordul prahurilor!

Sandokan, Marianne, Yanez şi pirații supraviețuitori abandonară nava care ardea acum ca o grămadă de lemne uscate şi se îmbarcară pe cele trei prahuri, luându-şi şi răniții.

Într-o clipă pânzele fură desfăşurate, pirații apucară vâslele şi cele trei prahu ieşiră din golf, îndreptându-se spre largul mării.

Sandokan o conduse pe Marianne în față şi îi arătă cu mânerul iataganului o mică brigantină care naviga la o distanță de aproximativ şapte sute de metri îndreptându-se spre golf.

- O vezi, Marianne? întrebă Sandokan.

Tânăra scoase un strigăt şi îşi acoperi fața cu mâinile.

- Unchiul meu, se bâlbâi ea.

- Priveşte-l pentru ultima dată.

- Oh, Sandokan!

- Mii de saborduri! El este! strigă Yanez.

El smulse o carabină din mâna unui malaysian şi o îndreptă spre lord; dar, cu un gest, Sandokan îl făcu să coboare arma.

- Este sfânt pentru mine, spuse el cu un aer sumbru.

Brigantina înainta repede, încercând să taie retragerea celor trei prahu, dar era prea târziu.

Vântul îi ducea rapid spre est.

- Trageţi asupra acestor mizerabili! striga lordul. Se auzi o lovitură de tun şi obuzul doborî steagul

piraţilor, pe care Sandokan pusese să fie ridicat.

Sandokan îşi duse mâna la inimă şi faţa i se întunecă şi mai tare.

- Adio, piraterie! Adio, Tigrul Malaysiei! suspină el cu durere.

O părăsi brusc pe Marianne, se aplecă deasupra tunului de la pupa şi ochi timp îndelungat. Brigantina trăgea acum cu furie. Sandokan nu se mişca, el ochea în continuare. Deodată el se ridică şi trase. Lovitura porni mugind şi o clipă mai târziu trinchetul brigantinei, tăiat la bază, cădea în mare sfărâmând platformele bordurilor.

- Iată! strigă Sandokan. Şi acum mai urmăreşte-mă! În urma loviturii, brigantina se oprise, virând în bord, dar continua să tragă.

Sandokan o conduse pe Marianne şi o arătă lordului care urla ca un nebun la prova navei sale:

- Priveşte, iat-o pe soţia mea, spuse el.

Apoi se întoarse cu paşi lenţi, cu fruntea întunecată, sprâncenele încruntate, pumnii strânşi şi îi spuse lui Yanez:

- Du-ne în Java!

Se întoarse de două ori în jurul lui, apoi căzu în brațele adoratei sale Marianne. Şi acest bărbat, care nu plânsese niciodată în viața lui, izbucni în hohote murmurând:

—Tigrul a murit pentru totdeauna!

—

Emilio Salgari

Emilio Salgari s-a născut la Verona în data de 21 august 1862, într-o familie modestă de negustori. Când visul său de a deveni căpitanul» propriului vas şi de a explora mările şi oceanele lumii a fost năruit de respingerea admiterii la institutul naval din Veneția, el şi-a îndreptat pasiunea pentru explorare, aventuri şi descoperiri către scris. A creat mai mult de două sute de nuvele şi romane de aventuri, multe dintre ele fiind considerate clasice.

Aşezându-şi povestirile în decoruri exotice, cu eroi dintr-o largă varietate de culturi, Salgari şi-a folosit imaginația puternică pentru a aduce minunile lumii în casa generațiilor de cititori. Fără îndoială Emilio Salgari este cel mai bine vândut autor italian al tuturor timpurilor.

Multe din romanele lui au fost adaptate ecranului ca filme de comedie, serii de animație şi filme de lung metraj. Pionier al science-fiction-ului, este considerat părintele ficțiunii de aventuri italiene, întemeietorul culturii pop şi bunicul western-ului italian.

La fel ca şi Jules Verne în Franța şi Henry Ridder Haggard în Anglia, Emilio Salgari a fost făcut cavaler pentru contribuția sa adusă literaturii.

acelaşi autor, în curând la TKj Publishing House:

Pirații din Malaysia
Cei doi Tigrii Misterul Junglei Negre

Cuprins

SANDOKAN - Tigrii din JvidwjmceM

Răgetul Tigrului cutremură mările! Sandokan, neîmblânzitul, Tigrul Malaysiei şi prietenul său cel credincios Yanez de Gomera, un rătăcitor şi aventurier portughez luptă împotriva nedreptăţilor puterii coloniale a Imperiilor Britanic şi Olandez, în fruntea *Tigrilor din Mompracem.* După doisprezece ani de vărsare de sânge şi răspândire a terorii, Sandokan, fiul regelui detronat şi ucis al Malaysiei, a ajuns în punctul culminant al puterii sale dar, atunci, când piratul află de existenţa „Perlei din Labuan", norocul lui începe să se schimbe...

Descoperiţi onoarea, trădarea, dragostea, călătoria, luptele şi prietenia în aventurile renumitului pirat şi a tovarăşilor săi credincioşi, *Tigrii din Mompracem.*

O carte atât de plină de acţiune încât poate rivaliza cu succes cu filmele lui Sir Douglas Fairbanks sau cu seria *Indiana Jones.*

- Prof. Georges T. Dodds, www.sfsite.com

Tigrii din Mompracem **a fost ecranizat în anul 1976, având-l în rolul principal pe renumitul actor indian Kabir Bedi.**

9786069202
746

PARTENER AL GRUPULUI EDITORIAL TRITONIC www.tkjpublishing.ro | www.tritonic.ro IS8N 978-606-92027-4-6